ஸ்ரீ:
பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி யென்னும்

ஆண்டாள்

அருளிச்செய்த

திருப்பாவை

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

திவ்யார்த்த தீபிகையுரையுடன்

*

சென்னை, குமரன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது

ஐந்தாவது பதிப்பு

கிடைக்குமிடம்:

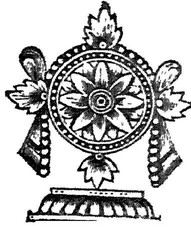
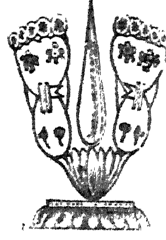
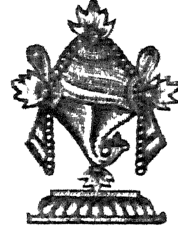
க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், சின்ன காஞ்சீபுரம்.

P. B. ANNANGARACHARYA, L. Kancheepuram.

1960

[விலை ரூ. 2

பேருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம் :

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகாஞ்சி. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

திருப்பாவை திவ்யார்த்த தீபிகை

பொதுத் தனியன்கள்

நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்,
யதீந்த்ரப்ரவணம்வந்தே ரம்யஜாமாதரம்முநிம்.

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தவை

லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம்,
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தேகுருபரம்பராம்.

யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாய மேநே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது

மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதிஸ்
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்,
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா.

ஸ்ரீ பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது

பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்,
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிச்ராந்
ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.

பொதுத் தனியன்கள் முற்றும்.

ஸ்ரீ:

ஆடிக்கொடுத்த நாச்சியார் அருளிச்செய்த

திருப்பாவையின் தனியன்கள்

நீளாதுங்கஸ்தநகிரிதடீஸுப்தமுத்போத்ய க்ருஷ்ணம்
பாரார்த்யம் ஸ்வம் ச்ருதிசதசிரஸ்ஸித்தமத்யாபயந்தீ
ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிகளிதம் யா பலாத்க்ருத்ய புங்க்தே
கோதா தஸ்யை நமஇதமிதம் பூய ஏவாஸ்து பூய:.

நீளாதுங்கஸ்த நகிரிதடீஸுப்தம்	நப்பின்னைப் பிராட்டியினது உயர்ந்த திருமுலைத் தடங்களாகிற மலைச் சாரலில் திருக்கண் வளர்ந்தருளுமவனும்,	ஸ்வம்	தன்னுடையதான
		பாரார்த்யம்	பாரதந்திரியத்தை
		அத்யாபயந்தீ	அறிவியா நின்றவளாய்
		பலாத்க்ருத்ய	பலாத்காரம் செய்து
		யா கோதா	யாவளொரு ஆண்டாள்
ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம்	தன்னால் சூடிக் களையப்பட்ட	புங்க்தே	(அக்கண்ணபிரானை அநுபவிக்கிறாளோ
ஸ்ரஜி	மாலையிலே		
நிகளிதம்	விலங்கிடப்பட்டவனுமான	தஸ்யை	அப்படிப்பட்ட பெருமையையுடையவளான ஆண்டாளின் பொருட்டு
க்ருஷ்ணம்	கண்ணபிரானை		
உத்போத்ய	திருப்பள்ளியுணர்த்தி	பூயோ பூய ஏவ	காலதத்துவமுள்ளதனையும்
ச்ருதி சத சிரஸ்ஸித்தம்	பற்பல வேதங்களின் தலையான பாகங்களாலே தேறின [வேதாந்தஸித்தமான]	இதமிதம் நம:	இந்த இந்த நமஸ்காரமானது
		அஸ்து	ஆயிடுக.

* * *—நப்பின்னைப் பிராட்டியின் திருமுலைத்தடங்களில் தலைசாய்த்துக் கண்வளர்ந்தருளாநின்ற கண்ணபிரானை (பா. 18ல்) திருப்பள்ளியுணர்த்தி, அடிமைசெய்யும் விஷயத்தில் தனக்குள்ள ஆவலை (பா. 29ல்) அறிவித்துத் தன் குழலிற் சூட்டிய பூமாலையாலே அப்பிரானை விலங்கிட்டு அநுபவித்த ஆண்டாளைத் திருவடி தொழுகின்றேன் என்றவாறு. *

அன்ன வயற்புதுவை யாண்டாளரங்கற்குப்
பன்னு திருப்பாவை பல்பதியம்—இன்னிசையாற்
பாடிக் கொடுத்தாள்நற் பாமாலை பூமாலை
சூடிக் கொடுத்தாளைச் சொல்லு.

அன்னம்வயல்	ஹம்ஸங்கள் (உலாவுகின்ற) வயல்களையுடைய	திருப்பாவை பல் பதியம்	திருப்பாவை யெனனும் பல பாசுரங்களை
புதுவை	ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் (திருவவதரித்த)	இன் இசையால்	இனிய இசையுடன்
ஆண்டாள்	'ஆண்டாள்' என்னுந் திருநாமத்தை யுடையவளும்	பாடி	பாடி (அவற்றை)
		அரங்கற்கு	ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு
பன்னு	ஆராய்ந்து அருளிச் செய்யப்பட்ட	நல் பா மாலை	விலக்ஷணமான பாமாலையாக
		கொடுத்தாள்	ஸமர்ப்பித்தவளும்,

பூ மாலை { (செண்பகம் முதலிய) பூக்களினாலாகிய மாலையை | கொடுத்தாளை { (பிறகு ரங்கநாதனுக்கு) ஸமர்ப்பித்தவளான கோதையை

சூடி { (தான் முந்துறக் குழலிற்) சூடி | சொல்லு — அநுஸந்திக்கக் கடவை.

* * *—ஆண்டாள் அருளிச்செய்த திவ்யப்பிரபந்தங்களை ஓதுவதிற் காட்டிலும் அவ்வாண்டாள் தன்னுடைய திருநாமஸங்கீர்த்தனமே முக்கியமென்றதாயிற்று. ... *

சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியே தொல்பாவை
பாடி யருளவல்ல பல்வளையாய்—நாடி நீ
வேங்கடவற் கென்னை விதியென்ற விம்மாற்றம்
நாங்கடவா வண்ணமே நல்கு.

சூடி கொடுத்த { பூமாலையை (திருக் குழலிற்) சூடி. (அதனை எம்பெருமானுக்கு) ஸமர்ப்பித்த

சுடர் கொடியே { தேஜோமயமான கொடி போன்றவளே!

தொல் பாவை { அநாதி ஆசாரஸித்தமான நோன்பை

பாடி { (திருப்பாவை முகமாகக்) கூறி

அருள வல்ல { (அடியார் திறத்துக்) கருணை புரிய வல்லவளும்

பல் வளையாய் { பலவளைகளை அணிந்துள்ள வளான கோதாய்!

நீ — நீ

நாடி — (மன்மதனை) நாடி

என்னை வேங்கடவற்கு விதி என்ற இம் மாற்றம் { ("காமதேவா! நீ என்னைத் திருவேங்கடமுடையானுக்கு வாழ்க்கைப்படுத்த வேணும்") என்று காமனைக்குறித்துக் கூறிய கூற்றை

நாம் கடவா வண்ணம் } யாம் மீறுதொழியுமாறு

நல்கு — அருள்புரிவாயாக.

* * *—இப்பாட்டால், நாச்சியார் திருமொழியில் மிக்க அன்பு எமக்குப் பிறக்கவேணுமெனப் பிரார்த்தித்தவாறு. அதில் முதற்றிருப்பதிகத்தில் "அனங்கதேவா!, உய்யவுமாங்கொலோ வென்று சொல்லி யுன்னையு மும்பியையுந் தொழுதேன், வெய்யதோர் தழலுமிழ் சக்கரக்கை வேங்கடவற்கென்னை விதிக்கிற்றியே" இத்தியாதி பாசுரங்களினால், ஆண்டாள் காமனை வணங்கி, "வேங்கடவாணனுக்கு நான் வாழ்க்கைப்படுமாறு நீ விதிக்கவேணும்" என வேண்டினமை அறிக. ... ...

தனியன் உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் அருளிச்செய்த

திருப்பாவையின் உரை—அவதாரிகை

ஆழ்வார்கள் தாங்கள் ஸம்ஸாரத்திற் கிடந் துறங்காநிற்க, எம்பெருமான் தானாகவந்து அவர்களை உணர்த்த, பிறகு உணர்ந்தனர் அவர்கள். ஆண்டாள் அங்ஙனன்றி மணத்துடன் முளைக்கும் திருத்துழாய் போன்று எம்பெருமான் திறத்து ஆராத காதலுடன் அவதரித்து இவள்தானே அவ்வெம்பெருமான் ஸந்நிதியிற் சென்று "உம்பர்கோமானே! உறங்காதெழுந்

திராய்" என்று அவனை உணர்த்தினளாதலால் ஆழ்வார்களினும் ஆண்டாளுக்குள்ள வைலக்ஷண்யம் சொல்லாற்கூறும்பரமன்று. அன்றியும் ஆடவரை ஆடவர்கண்டு காமுறுவதிற் காட்டிலும் பெண்டிர் கண்டு காமுறுதல் பள்ளமடையா யிருக்குமென்பது உலகத்து எளிதிலுணர்ந்த விஷயமாதலால் புருஷோத்தமன் விஷயத்தில் ஆழ்வார்களின்காமம் போல் மேட்டுமடையா யிருக்கையன்றியே இவ்வாண்டாளுடைய காமம் பள்ளமடையா யிருக்கையாகிற மற்றொரு வைலக்ஷண்யமும் உற்று நோக்கத் தக்கது. ஆழ்வார்கள் காமத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்காகப் பெண்ணுடை உடுத்துப் பேசினார்கள்; இவட்கு அங்ஙன் ஆரோபித்துக் கொள்ளவேண்டிய ஆகாரமொன்றுமில்லையே.

இங்ஙனம் அமைந்த அதிசய விசேஷங்களுடன் வளர்ந்தருளாநின்ற சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி ஒரு கொள்கொம்புடன் கூடவேண்டும் பருவமாய், அதற்குரிய ஞானபக்திகள் மீதூர்ந்து செல்லப்பெற்று "மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழ்கில்லேன்" என்று மாநுஷ நாற்றத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதே *அங்கைத் தலத்திடை யாழிகொண்டானவன் முகத்தன்றி விழியாதாளாய், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் எழுந்தருளியிராநின்ற வடபெருங்கோயிலுடையானுடனே தழுவி முழுசிப் பரிமாறப்பெறவேணுமென்று விரும்பிச்செல்ல, அவ்விருப்பத்திற்கேற்க வடதளசாயி முகங்காட்டாமையாலே மிகவும் மனம் நொந்து "இவ்வெம்பெருமானோடு கலவி பெற்றுக் களித்தார் ஆரேனுமுண்டோ?" என்று ஆராய்ந்தவிடத்து, திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள அஞ்சு லக்ஷங்குடி ஆயர் மங்கைகள் இவனுடன் கலந்து களிக்கப்பெற்றார்கள்" என்றுணர்ந்து, "அக்கலவி காலாந்தரத்தில் நடந்த தொன்றாகையாலே அதில் நமக்கு அந்வயமின்றி யொழிந்தது; இனி அவன் உலாவிப்போன அடிச்சுவடும் அவனும் பெண்களுமாகத் திளைத்த யமுனா நதியும், அவன் கோநிரைகாக்க எடுத்த கோவர்த்தனகிரியும் கிடந்தனவாகில், அவற்றைக்கொண்டாகிலும் தரிப்போம்", என்று அங்குச் செல்ல நினைக்க, பகவத் விரஹத்தாலே உடல் மெலிவுற்ற இவ்வாண்டாள் அவ்வளவு செல்லமாட்டாதாளாய், ஜநகராஜன் தன் மகளான சீதைக்கு வில்முறி என்று ஒரு அவதி வைத்தாப்போலவும், கும்பர் தம் மகளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு ஏறுதழுவல் என்று ஒரு அவதி வைத்தாப் போலவும் நம் தந்தை நமக்கு ஓர் அவதியும் கற்பிக்கவில்லையே! இனி நாம் வாழ்வது எங்ஙனேயோ?" என்று சிந்தித்துத் தளர்ந்திருக்க; அவ்வளவில் சில நாமிகர்கள்—"திருவாய்ப்பாடியிற் கண்ணபிரான் ஆயர்மங்கைகளுடன் [1]குரவை கோத்து விளையாடும்போது ஆனந்த ரஸம் தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டு செல்ல, 'இனி நற்கேடு கெடலாகாது' என்று அந்த ரஸம் மாறுகைக்காகக் கண்ணபிரான் பெண்களைப் பிரிந்து மறைந்திருக்க, அப்போது அப்பெண் பிள்ளைகள் தங்கள் ஆற்றாமையாலே, 'இனி எவ்வகையாலாயினும் நாம் தரிக்கவேணும்' என்று ஓர் ஆய்ச்சி 'நான் காளிய நாகத்தின் வலியை அடக்குகிறேன் காண்' என்பது, மற்றொருத்தி 'நான் தேநுகாஸுரனைத் தொலைத் தொழிக்கிறேன் காண்' என்பது வேறொருத்தி 'நான் பூதனை முலையைச் சுவைத்துண்ணுகிறேன் காண்' என்பதாய் இப்படி அனைவரும் தாங்கள் கண்ணபிரான்போல அநுகாரஞ்செய்து ஒருவாறு துயர்தீர்ந்து தரித்தார்கள்" என்று [2]சொல்லக் கேட்ட ஆண்டாள் தானும் அவ்வாய்ச்சிகளைப்போல் அநுகரித்துத் தரிக்கும்படியைக் கூறுவது, திருப்பாவை என்கிற இத் திவ்வியப் பிரபந்தம். ... ... *

அவதாரிகை முற்றுப்பெற்றது.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

[1] இக்குரவைக்கூத்து வடமொழியில் ராஸக்ரீடை என வழங்கும். அஃதாவது கண்ணபிரான் பல திருவுருக்கொண்டு ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு கண்ணனாக நின்று ஆடினதொரு கூத்து.

[2] ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம்—ஐந்தாவது அம்சத்தில் பதின்மூன்றாமத்தியாயத்தில் இது கூறப்பட்டுள்ளமை காண்க.

திருப்பாவை

மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்*
நீராடப் போதுவீர் போதுமினோ நேரிழையீர்*
சீர்மல்கும் ஆய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள்*
கூர்வேல் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன் குமரன்*
ஏரார்ந்த கண்ணி யசோதை யிளஞ்சிங்கம்*
கார்மேனிச் செங்கண் கதிர்மதியம் போல்முகத்தான்*
நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்*
பாரோர் புகழப் படிந்தேலோ ரெம்பாவாய்*

சீர் மல்கும்	செல்வம் நிறைந்துள்ள
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியில்
செல்வம் சிறுமீர்காள்	கைங்கர்ய ஸம்பத்தையும் இளம் பருவத்தையு முடைய பெண்காள்!
நேர் இழையீர்	விலக்ஷணமான பூஷணங்களை அணிந்துள்ளவர்களே!
மார்கழி திங்கள்	(மாதங்களிற் சிறந்த) மார்கழி மாஸமும்
மதிநிறைந்த நல்நாள்	பூர்ண சந்திரோதயத்தை யுடைய (சுக்லபக்ஷத்திய) நல்லநாளும் (நமக்கு வாய்த்திரா நின்றன)
கூர் வேல்	கூர்மைபொருந்திய வேலாயுதத்தை யுடையவனும்
கொடு தொழிலன்	கண்ணபிரானுக்குத் தீங்கு செய்யவரும் க்ஷுத்ர ஜந்துக்கள் பக்கலிலுஞ் சீறிக்) கொடுமைத் தொழிலைப் புரியுமவனுமான
நந்தகோபன்	நந்தகோபனுக்கு
குமரன்	பிள்ளையாய்ப் பிறந்தவனும்,
ஏர் ஆர்ந்த கண்ணி	அழகு நிறைந்த கண்களை யுடையளான
அசோதை	யசோதைப்பிராட்டிக்கு
இள சிங்கம்	சிங்கக்குட்டி போலிருப்பவனும்
கார் மேனி	காளமேகத்தோடொத்த திருமேனியையும்
செம் கண்	செந்தாமரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்களையும்
கதிர் மதியம் போல் முகத்தான்	ஸூர்யனையும் சந்திரனையும் போன்ற திருமுகத்தையுடையனுமான
நாராயணனே	ஸ்ரீமந் நாராயணன் தானே
நமக்கே	('அவனால் பேறு' என்றிருக்கிற) நமக்கே
பறை	பறையை
தருவான்	கொடுக்குமவனாயிரா நின்றான்,
ஆல்	ஆதலால்,
பாரோர்	இவ்வுலகத்தவர்கள்
படிந்து	(இந்நோன்பிலே) ஊன்றி
நீர் ஆட போதுவீர்	நீராட வர விருப்பமுடையீர்களே!
போதுமின்	வாருங்கள்

ஏல் ஓர் எம்பாவாய்!—.

***—ஆயர் சிறுமிகள் "நாம் நோன்பு நோற்பதற்கீடாக நமக்கு இங்ஙனே விலக்ஷணமானதொரு காலம் நேர்பட்டபடி என்!" என்று காலத்தைக் கொண்டாடி, மார்கழி நீராட்டத்தில் விருப்பமுடைய பெண்களை விளிக்குமாறு கூறுவது, இப்பாட்டு.

நெடுநாள் சிறையிற் கிடந்தவன், அதினின்றும் விடுபட்டுச் சுற்றத்தாருடனே கூடப்பெற்றநாளில் "கீழ்க்கழிந்த நாள்களைப்போலன்றியே இற்றை நாளின் வைலக்ஷண்யமிருந்தவாறு என்கொல்!" என்று அந்நாளை முந்துறக் கொண்டாடுவதுபோல், நெடுநாளாக நிலவறைகளில் அடைபட்டுக் கண்ணபிரானோட்டைக் கலவியை இழந்துகிடந்த இவ்வாயர்சிறுமியரும் தாங்கள் க்ருஷ்ணனோடு ஸம்ச்லேஷிக்குமாறு வாய்த்த நாளென்று அந்நாளை முதலடியிற் கொண்டாடுகின்றனர். பகவத் கீதையிற் கண்ணபிரான் "மாஸங்களனைத்தினுள்ளும் மார்கழி மாதமாகிறேன் நான்" என்று இம்மாதத்திற்குள்ள வீறுபாடு தோற்ற அருளிச் செய்தமையால் அம்மாதம் வாய்க்கப் பெற்றவர்கள் அதனைக் கொண்டாடாதிருக்க வல்லரல்லரே. இராமபிரானை முடிசூட்டப் பாரித்து முயன்றபோழ்து வஸந்தருதுவில் முதன்மையான மாதம் தன்னடையே நேர்பட, அதனை அங்குக் கொண்டாடினாற்போல், இவர்களும் நோன்பு நோற்கமுயலத் தன்னடையே வாய்த்த மார்கழி மாதத்தை நினைத்து நெஞ்சு கனிகின்றனர். இடைத்தலைவர்கள் குளிர்க்கு அஞ்சிப் புறப்படமாட்டாத மாதமுமாதலால் கொண்டாட்டத்திற்குக் குறையில்லையே.

நற்காரியங்கள் செய்ய விரும்பினார்க்குச் சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட சுக்லபக்ஷமும் இவர்கட்கு நினைவின்றி வாய்த்தபடியால், அதனையுங் கொண்டாடுகின்றனர் மதிநிறைந்த நன்னாள் என்று. ஒருவரை ஒருவர் முகங்கண்டு அநுபவித்தற்கும், எல்லாருங் கூடிச் சென்று கண்ணபிரானை உணர்த்துவதற்கும் பாங்காக நிலா நேர்பட்டமையால் மகிழ்ச்சி மிக்கது. இவர்கள் கண்ணபிரானோடு ஸம்ச்லேஷிப்பதற்கு ஊரார் விரோதிகளாயிருக்குங் காலத்தில்* "நந்தகோபாலன் கடைத்தலைக்கே நள்ளிருட்கண் என்னை யுய்த்திடுமின்" என்று நள்ளிருளை வேண்டுவார்கள்; இப்போது அங்ஙனன்றி க்ருஷ்ண ஸம்ச்லேஷத்திற்கு ஊராரே இசைந்து நின்றமையால் இருளை வெறுத்து நிலவைக் கொண்டாடுகின்றனரென்க. கீழ்க்கழிந்த நாட்களெல்லாம் தீயவையென்று தோன்றும், இப்போது நன்னாள் என்றமையால்.

நெடுநாளாகக் கண்ணபிரானைப் பிரிந்திருந்தமையாற் பிறந்த தாபமடங்கலுந் தீருமாறு நீராட விருப்பமுடையீர்! வாருங்கள் என்று அழைப்பது, இரண்டாமடி. இங்கு, நீராட எனக் கூறியது, "கண்ணபிரானோடு கலவிசெய்ய" எனக் கூறியவாறு; தமிழர், கலவியைச் "சுனையாடல்" "புனலாடல்" என்னுமாற்றாற் கூறுவர்.

"பெற்றேன் வாய்ச்சொல் இறையும் பேசக்கேளாள் பேர்பாடித் தண் குடந்தை நகரும் பாடிப், பொற்றாமரைக் கயம் நீராடப் போனாள் பொருவற்றாளென்மகள் உம்பொன்னும் அ∴தே" என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரமுங் காண்க.

ஒருவர்க்கொருவர் தோழிகளாயிராநின்ற இவர்கள் "குளிக்கவாருங்கள்" என்று அழைக்கலாமாயிருக்க, "நீராடப்போதுவீர்" என்று கௌரவந்தோற்றக் கூறினமையால், பகவத் ஸம்பந்த முள்ளவர்கள் எவராயிருப்பினும் கௌரவிக்கப்பட வேண்டியவரே யென்று கூறப்பட்டதாயிற்று. "கள்ளவிழ் சோலைத்

கணபுரம் கைதொழும், பிள்ளையைப் பிள்ளை யென்றெண்ணப் பெறுவரே"
என்றார் திருமங்கை யாழ்வாரும்.

அற்பபலமாகிய சுவர்க்காநுபவத்திற்கு உறுப்பாகக் கூச்மாண்டகணா ஹோமம் முதலிய அரிய கருமங்கள் செய்யவேண்டும்; மீட்சியின்றி வைகுந்த மாநகர் புகுவதற்கிடான பகவத் ஸங்கத்திற்கு அபேக்ஷை மாத்திரமே போதும்; வேறு ஒரு வகை யதிகாரமும் வேண்டா என்பது, "போதுவீர்! போதுமினோ" என்ற சொற்போக்காற் போதரும். பெறுகிற பேற்றிற்கு ஸத்ருசமான ஸாதந மில்லாமையால் 'இச்சை மாத்திரமே போரும்' என்கிறதென்க. எலுமிச்சம் பழங்கொண்டு மன்னனைக்கண்டு ராஜ்யம் பெற்றார்க்கு அந்தப் பழம் ஸாதந கோடியிற் புகமாட்டாதவாறு போல, இவ்விச்சையும் ஸாதநமாக வகையில்லை என்பதுமிங்கு உணரத்தக்கது. **போதுவீர் போதுமினோ**—'வருகிறவர்களெல்லாரும் வரலாம்' என்பதுபோல.

'கண்ணபிரான் நம்மை எப்போது அணைத்துக்கொள்ள வருவானோ' என்று ஆய்ச்சிகளனைவரும் என்றுமொக்க ஆபரணம் பூண்டிருந்தலால், "நேரிழையீர்" என விளிக்கப்பட்டனர். 'எம்பெருமானோடு ஸம்ச்லேஷிக்க வாருங்கள்' என்று இவர்கள் விளித்தவுடனே உவப்பினால் அவர்களது மேனி ஆபரணம் பூண்டாற் போலாயிற்றென்பது உள்ளுறை.

ஏற்கெனவே பால் நெய் முதலியவற்றாற் சீர்மை பொருந்திய திருவாய்ப் பாடியில் திருநாட்டுத் தலைவனான கண்ணபிரான் வந்து பிறந்தமையால்," சீர்மல்கு மாய்ப் பாடி" எனப்பட்டது. பரத்துவம் மாத்திரம் பொலியுமிடமாகிய பரமபதம் போலன்றி, ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாதி ஸகல குணங்களும் சாலவிளங்குமிட மிதுவாதலால் சீர்மல்கச் சொல்ல வேண்டாவே.

எம்பெருமானிடத்து அன்புடைமைக்கு மேற்பட்ட செல்வம் ஆத்துமாவுக்கு இலதாதலாலும், தண்டகாரணிய வாசிகளான முனிவர் இராமபிரானது ஸௌந்தர்யாதிசயத்தில் ஈடுபட்டு அன்புமிகுதியாற் பெண்மை விரும்பி மற்றொரு பிறப்பில் ஆயர்மங்கையராய்க் கண்ணனைக் கூடினரென்பவாதலாலும் "செல்வச் சிறுமீர்காள்" என விளிக்கப்பட்டதென்க.

எறும்பு முதலிய சிற்றுயிர்களின் சாவுக்கு அஞ்சிப் பசும்புல்லிற் காலை ஊன்றவைத்து நடந்தறியாத நந்தகோபன் கண்ணனை மகனாகப் பெற்றபின்பு அவனிடத்துப் பரிவுமிகுதியால் தொட்டிற்கீழ் ஓர் சிற்றெறும்பு ஊர்ந்தாலும் அதனைக் கொல்வதென்று எப்போதுங் கூரிய வேலுங்கையுமாயிருந்தமை பற்றிக் "கூர்வேற் கொடுந்தொழிலன்" எனக் கூறப்பட்டனன். உலகிற் சிறுவர்கள் தந்தையர் பால் அஞ்சி நிற்பதும், தாய்மார்பால் அடங்காதொழிவது மாயிருத்தல் போலக் கண்ணபிரானும் நந்தகோபனுக்குக் கோற்கீழ்க்கன்றாகவும், யசோதைப் பிராட்டிக்குச் சிங்கக் குருகாகவுமிருந்தமைபற்றி "நந்தகோபன் குமரன்," "யசோதை யிளஞ்சிங்கம்" எனப்பட்டது. செருக்கிலும் மேனாணிப்பிலும் கண்ணனுக்குச் சிங்கம் உவமையா மென்க. "அழுகையுமஞ்சி நோக்குமந் நோக்குமணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும், தொழுகையுமிவை கண்ட வசோதை தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டாளே" என்றபடி-கண்ணனது திவ்விய சேஷ்டிதங்களைக் கண்டகளிப்பின் மிகுதியால் யசோதைக்குக் கண்கள் அலர்ந்து

அழகுமிக்குத் தோற்றுமாறுபற்றி "ஏரார்ந்த கண்ணி" என அவட்கு அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது.

கண்ணபிரானது திருமேனியைக் காண்டலுமே கார்முகிலைக் கண்டாற் போல் ஸகல தாபங்களும் தீர்வதுபற்றிக் "கார்மேனி" எனப்பட்டது. "ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவோங்களைச், சேற்றாலெறிந்து வளை துகிற் கைக்கொண்டு, காற்றிற் கடியனாயோடி யகம்புக்கு, மாற்ற முந்தாராவின்று முற்றும் வளைத் திறம் பேசாவின்று முற்றும்" என்றபடி—இவன் பொறுக்கொணாத் தீம்புகளைப் போரச்செய்யினும், வடிவழகை நினைக்குங்கால் விடமாட்டாது மேல் விழுந்து அநுபவிக்கைக்கு உரித்தாயிருத்தலால், "கார்மேனிச் செங்கண் கதிர் மதியம் போல் முகத்தான்" என அழகிலீடுபட்டுக் கூறுகின்றனர். திருமுக மண்டலத்தின் ஒளிக்குக் கதிரவனும், குளிர்ச்சிக்குத் திங்களும் உவமையென்க. இப்படிப்பட்ட அழகு பொருந்தியவன் அயற்புருடனாயிருக்கையன்றியே நமக்கு வகுத்த நாயகனுமாயிரா நின்றானென்கிறார்கள்....**நாராயணனே** என்பதனால்.

நாராயணனே என்றவிடத்து ஏகாரம் பிரிநிலைப் பொருளதாய், [**பிரிநிலை**—அவதாரணம்.] நாராயணன் அடியார்க்குக் காரியஞ் செய்யுமிடத்துச் சாதனங்களை யெதிர்பாராது செய்து தலைக்கட்டுபவன் என்பதை உணர்த்தும். **நமக்கே** என்றவிடத்து ஏகாரமும் அப்பொருட்டாய் நாராயணன் ஸர்வ ஸாதாரண ஸ்வாமியாயினும், ஆகிஞ்சந்யம், அநந்யகதித்வம் என்னு மதிகாரங்களமைந்த நமக்கன்றி மற்றையோர்க்குக் காரியம் செய்யான் என்பதைத் தெரிவிக்கும்.

பறை என்பது நோன்புக்கு அங்கமானதொரு வாத்ய விசேஷம். இவ்வாய்ச்சிகள், மேல், "மாலே மணிவண்ணா" என்ற பாட்டில் அபேக்ஷித்தபடி கண்ணபிரான் பறைதரப்புக, அதுகண்ட இவர்கள் "சிற்றஞ்சிறுகாலே" என்கிற பாசுரத்தில், "இற்றைப் பறைகொள்வானன்றுகாண் கோவிந்தா, எற்றைக்கு மேழேழ்பிறவிக்கு முன்றன்னோடுற்றோமே யாவோ முனக்கே நாமாட் செய்வோம், மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" எனக் கூறினமையால், பறை, பறை என்று சொல்லிக்கொண்டு போவது நாட்டார்க்கு ஒரு வியாஜமாத்திரமேயாய், அதன் உள்ளுறை கைங்கரிய விருப்பம் என்பது விளங்கும். அக்கைங்கரியத்தைத் தாமாகவே செய்ய இவர்கட்குப் பிராப்தி உளதாயினும் "ஏவ மற்றமராட் செய்வார்" என்றபடி எதிர்த்தலையின் நியமனங்கொண்டு செய்வதே ஸ்வரூபத்துக்குச் சேருமென்னும் ரஹஸ்யார்த்தம், "பறை தருவான்" என்பதனாற் போதரும். *ஸ்வயம் து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத* என்ற இளைய பெருமாள் பிரார்த்தித்தவாற்றை நோக்குக.

கண்ணபிரானையும் ஆயர்மங்கைகளையும் நெடுநாள் பிரித்திருந்த ஆய்த்தலைவர் இன்று கூட்டியது—நோன்பு நோற்று மழை பெய்விக்க வாதலால், இவர்களது நோன்பினால் மழை பெய்யா தொழியில் அவர்கள் இவர்களை இகழக் கூடும்; மழை பெய்யில் "ஆ! பெண்கள் நோற்றபடி என்கொல்; மழைபெய்த படி என்கொல்!" என்று புகழக்கூடும்; அப்புகழ் உண்டாகவேணுமென்னும் விருப்பத்தைக் காட்டுகின்றனர், **பாரோர் புகழ** என்பதனால். **புகழ** என்றது—மகிழ என்றபடியுமாம்.

பகவத் கைங்கரியத்தில் ருசியுடைய பாகவதர்கள், பகவத் குணாநுஸந்தாநத்தினால் "காலாழும் நெஞ்சழியுங் கண் சுழலும்" என்றபடி எழுந்திருக்க

வல்லமையற்று ஸ்தப்தராய்க் கிடக்கும் பாகவதர்களைக் கைங்கரியத்திற்கு அழைத்தல் இதற்கு உள்ளுறைபொருள். "மார்கழித் திங்கள்" என்று—ஸத்துவகுணம் நிறம்பெறும் படியான கால விசேஷத்தைக் கூறியவாறு. "மதி நிறைந்த நன்னாள்" என்று—ஆசிரியனுடைய அருளடியாக ஸ்வரூபவுணர்ச்சி பெற்று எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரத்திற்கு இலக்காகப் பெற்ற நாளைக் கூறியவாறு. "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்றபடி பிறந்தநாள் இதுவாதலால் அதனைக் கொண்டாடுகிறபடி. *ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மே சீதமிவ ஹ்ரதம்' என்று பகவத் ஸமாச்ரயணத்தைப் புனலாடலோடொக்கக் கூறினமையால் "நீராடப் போதுவீர்" என்று—'பகவத் ஸமாச்ரயணம் பண்ண வாருங்கள்' என்கிறது. "போதுவீர் போதுமினோ' என்கையால்—பவித்ர பாணியாய் நீராடுதல், மூக்கைப்பிடித்தல், ஸங்கல்பம் செய்துகொள்ளல் முதலிய அங்க கலாபங்கள் இதற்கு வேண்டாவென்கிறது. ஞானபக்தி வைராக்யம் முதலிய குணங்களே ஆத்துமாவுக்கு அலங்காரமாதலால், அக்குணமுடைமை கூறுகிறது "நேரிழையீர்" என்று. எம்பெருமானது எளிமை முதலிய குணங்கள் பரமபதத்தளவுஞ்சென்று அலைபெறியும்படி பொங்கா நிற்கப்பெற்ற திருப்பதிகளில் பகவதநுபவத்திற்குப் பாங்கான அபிநிவேசமுடைய அநந்யார்ஹ சேஷபூதர்களை விளிப்பது, மூன்றமடி. அந்யசேஷத்வமும் ஸ்வஸ்வாதந்திரியமும் இல்லாதாரைக் குறிப்பது, சீறுமீர்காள் என்பது. மங்களாசாஸநபரரான ஆசாரியர்கட்கு விதேயனாயிருப்பவன் எம்பெருமான் என்பதைக் கூறுவது, நான்காமடி. பூர்ணமான ஞானத்தை விளக்கக் கடவதும், "குலந்தருஞ் செல்வந்தந்திடும்" என்றபடி ஸகலாதிசயங்களையும் தரக்கடவதுமான பெரிய திருமந்திரத்தில் தனது வீறுபாடு தோற்ற விளங்குபவன் எம்பெருமான் என்பதைக் கூறுவது, ஐந்தாமடி. கண்—ஞானம். திருமந்திரம் தாயாகச் சொல்லப்படுவதனால், இங்கு "அசோதை" என்று திருமந்திரத்தைக் குறித்தவாறும். மந்திரம் எம்பெருமானைத் தன் கருவிலே வைத்துக்கொண்டு எல்லாருமறியலாம்படி பிரகாசிப்பிக்குந்தன்மையுடைமை பற்றித் தாயாகக் கூறப்படுதல் பொருந்துமென்க. ஆச்ரயணீயனுடைய போக்யத்வஞ் சொல்லுகிறது, ஆறாமடி. அடியார்க்கு அணுகத்தக்கவனையும், அல்லாதார்க்குக்கிட்டவொண்ணாதவனையுமிருப்பன் எம்பெருமான் என்பதை விளக்கும், "கதிர்மதியம்போல் முகத்தான்" என்பது. அவ்வெம்பெருமானிடத்தன்றி மற்றையோரிடத்து யாம் பேறுபெறக் கடமைப்பட்டிலோமென்பதைக் காட்டுவது, ஏழாமடி. பகவதாச்ரயணத்தினால் நமக்கு அளவற்ற புகழ் உண்டாகுமென்கிறது, "பாரோர் புகழ" என்பது. இனி, இந்நடையில் அவரவர்கள் மதிவைசித்திரிக்கேற்ப *ஸ்வாபதேசார்த்தங்களை உய்த்துணர்க.

[ஏலோரேம்பாவாய்] இத்தொடர்மொழிக்குத் தனித்தனியே பொருள் ஆராயப் புகுதல் வேண்டா; வென்றவர் முன்னே தோற்றார் "தடம் பொங்கத் தம் பொங்கோ" என்பது முதலியவை போல், நோன்பு நோற்கப் புக்கவர் "ஏலோரெம்பாவாய்" என்ற மகுடத்தினைற் பாசுரங் கூறுவது மரபு எனக் கொள்ளலாம். தனித்தனியும் பொருள் கூறுவர்.

மார்கழி—மார்க்கசீர்ஷமென்னும் வடசொற் சிதைவு. **திங்கள்**—சந்திரன்; அமாவாசைக்கு அமாவாசை ஒரு மாதமெனக் கொண்டு சந்திரசம்பந்தத்தாற் காலத்தை வரையறுக்கும் சாந்திரமாக ரீதிபற்றி, திங்கள் என்று மாதத்திற்குப் பெயர் வழங்கலாயிற்று; இலக்கணை. முதலடியிறுதியில் **ஆல்**—'ஆதலால்' என்பதன் சிதைவு; அசையுமாம். **போதுவீர், போதுமின்**—"போதருவீர், போதருமின்"

என்பவற்றின் மரூஉ என்னலாம். சீர்—ஸ்ரீ. மல்குதல்—விஞ்சியிருத்தல். சிறுமீர்காள்—'சிறுமியர்கள்' என்பதன் விளி. .... (1)

வையத்து வாழ்வீர்காள் நாமும்நம் பாவைக்கு*
செய்யுங் கிரிசைகள் கேளீரோ* பாற்கடலுள்
பையத்துயின்ற பரமனடிபாடி*
நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம் நாட்காலே நீராடி*
மையிட்டெழுதோம் மலரிட்டு நாமுடியோம்*
செய்யாதன செய்யோந் தீக்குறளை சென்றோதோம்*
ஐயமும் பிச்சையு மாந்தனையுங் கைகாட்டி*
உய்யுமா றெண்ணி யுகந்தேலோ ரெம்பாவாய்: 2

வையத்து	இப் பூமண்டலத்தில்
வாழ்வீர்காள்	வாழ்ந்திரா நின்றுள்ளவர்களே !
நாமும்	(எம்பெருமானாலேயே பேறு என்ற அத்யவஸாயமுடைய) நாமும்
உய்யும் ஆறு எண்ணி	உஜ்ஜீவிக்கும் வழியை ஆராய்ந்து
பால் கடலுள் பைய துயின்ற பரமன் அடி பாடி	திருப்பாற்கடலில் அவதானத்துடன் கண் வளர்ந்தருளா நின்ற பரமபுருஷனுடைய திருவடிகட்கு மங்களாசாஸனம்பண்ணி
ஐயமும் பிச்சையும் ஆந்தனையும் கை காட்டி	(ஆசார்யாதிகளுக்கு இடுகையாகிற) ஐயத்தையும், (ஆர்த்தர்கட்கு இடுகையாகிற) பிக்ஷையையும் சக்தியுள்ளவளவும் இட்டு
உகந்து	மகிழ்ந்து
நம் பாவைக்கு செய்யும்	நமது நோன்புக்கு அங்கமாகச் செய்யவேண்டிய
கிரிசைகள்	கிரியைகளை
கேளீர்	காதுகொடுத்துக்கேளுங்கள் !

நாம	நோன்பு நோற்கத் தொடங்கின நாம்
நெய் உண்ணோம்	நெய் உண்ணக் கடவோமல்லோம் ;
பால் உண்ணோம்	பால் உண்ணக்கடவோமல்லோம் ;
நாட்காலே நீர் ஆடி	விடியற் காலத்திலேயே ஸ்நானஞ் செய்து விட்டு
மை இட்டு எழுதோம்	(கண்ணில்) மையிட்டு அலங்காரம் பண்ணக் கடவோமல்லோம் ;
மலர் இட்டு முடியோம்	(குழலிற்) பூ வைத்து முடிக்கக் கடவோமல்லோம் ;
செய்யாதன	(மேலைத் தலைவர்கள்) செய்யாதவற்றை
செய்யோம்	செய்யக் கடவோமல்லோம் ;
தீ குறளை	கொடிய கோட்சொற்களை
சென்று ஓதோம்	(எம்பெருமானிடத்துச்) சென்று கூறக் கடவோமல்லோம் ;

ஏல் ஓர் எம்பாவாய் !—.

* * *—ஒரு விசேஷ காரியத்தில் ஒருப்பட்டவர்கள் அக்காரியம் தலைக்கட்டுமளவும் சிலவற்றைப் பரிஹரிக்க வேண்டுமென்றும் சிலவற்றைப் பற்ற வேண்டுமென்றும் அந்த விடுபற்றுக்களை முதலில் ஸங்கல்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ளதனால், அதற்கேற்ப, நோன்பு ஆகிற விசேஷ காரியத்தில் ஒருப்பட்ட இவ்வாயர் மங்கைகள் தாங்கள் விடுமவற்றையும் பற்றுமவற்றையும் ஸங்கல்பிக்கிறார்கள், இப்பாட்டில்.

பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற பரமனடிபாடுகை, நாட்காலே நீராடுகை, ஐயமும் பிச்சையு மாந்தனையுங் கைகாட்டுகை ஆகிற இம்மூன்றும் செய்யப்படுமவை. நெய்யுண்கை, பாலுண்கை, மையிட்டெழுதுகை, மலரிட்டு முடித்தல். செய்யாதன செய்கை, தீக்குறளை சென்றோதுகை என்பன விடப்படுமவை. "உண்ணோம், செய்யோம், ஓதோம்" என்ற தன்மைப் பன்மை வினைமுற்றுக்கள் ஸங்கல்பத்தைக் காட்டுமவை. "செய்யுங் கிரிசைகள் கேளீரோ" என்றாற்போலவே "விடுங்கிரிசைகள் கேளீரோ" என்றுஞ் சொல்லவேண்டாவோ வென்னில்; வேண்டா; விடுகையென்பதும் செய்யுங் கிரிசையினுள் அடங்கக்கூடுமாதலின்; எனவே, "செய்யுங் கிரிசைகள்" என்ற ஒருசொற்போக்கிற்றானே விடுபற்றுக்களிரண்டும் வெளியாயின வென்க.

வாழ்ச்சிக்கு நிலமல்லாத இருள் தருமா ஞாலத்தில் வாழ்வதென்பது நெருப்புச் சட்டியில் தாமரை பூப்பதையொக்குமாதலால், இங்ஙன் வாழப்பிறந்தவர்களின் பெருமை என்னே! என வியந்து '**வையத்து வாழ்வீர்காள்**' என விளிக்கின்றனர். நீர்மை மேன்மை முதலிய குணங்களனைத்தும் விளங்குமாறு கண்ணபிரான் அவதரித்த ஆய்ப்பாடியிற் பிறவியின் மிக்க வாழ்ச்சி யில்லையே. கண்ணபிரானுடைய விருப்பத்திற்கு இலக்காகமாட்டாத முரட்டாண்களாய்ப் பிறத்தல், பருவங்கழிந்த பெண்களாயிருத்தல் செய்யாதே ஒத்த பருவத்திற் பெண்களாயிருக்குமவர்களின் வாழ்ச்சி பேச்சுக்கு நிலமல்லவென்க.

நாமும் என்றவிடத்து உம்மைக்குக் கருத்தென் எனில்; ஸ்வாமிக்குப் பரதந்த்ரமான ஸொத்துபேற்றுக்காகத் தானே ஒரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகைக்கு உரிமையற்றதாயிருக்க, ருசி இருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாமையாலே பதறிச் செல்லுகின்றமையைக் காட்டும். "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" "நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு" என்றிருக்கையாகிற அநந்யோபாயத்வத்தைக் குலைக்கவல்ல செயல்களில் நோன்பும் ஒன்றாதலால் அது ஆத்மாவுக்கு அப்ராப்தகரும மெனப்படுகிறது ஆகில் அப்ராப்த காரியத்தில் இவர்கள் கைவைப்பது ஸ்ரூபவிருத்தமேயன்றோவென்னில்; அன்று; "அப்ராப்த விஷயங்களிலே ஸக்தனானவன் அது லபிக்கவேணுமென்றிரா நின்றால் ப்ராப்த விஷய ப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே; அநுஷ்டாநமும் அநநுஷ்டாநமும் உபாயகோடியில் அந்வயியாது. அநந்யோபாயத்வமும், அநந்யோபேயத்வமும் அநந்யதைவத்வமும் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தி காணா நின்றோமிறே. ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும். உபாயபலமாய் உபேயாந்தர்ப்பூதமாயிருக்குமது உபாயப்ரதிபந்தகமாகாது" இத்தியாதி ஸ்ரீவசநபூஷண ஸூக்திகளையும் அவ்விடத்து வியாக்கியான வாக்கியங்களையுங் கண்டு தெளிக.

இந்திரஜித்து முதலியவர்கள் எம்பெ...
கைக்குச் செய்த யாகம் போலன்றியே, பிரயோஜநாந்தரங்களை விரும்பிச் செய்யும் விரதங்கள் போலுமன்றியே க்ருஷ்ணனும் க்ருஷ்ண விபூதியும் ஸத்தை பெறுவதற்குச் செய்யும் நோன்பு இது என்ற வாசியைக் காட்டுகிறது, "நம் பாவைக்கு" என்ற சொற்போக்கு.

செய்யுங் கிரிசைகள் என்றது—சேதநராகையாலே பேறு கைபுகுமளவும் காலக்ஷேபத்துக்குக் குறுப்பாகச் செய்யும் செயல்கள் என்றபடி. "பெருந்தெருவே ஊராரிகழிலும் ஊராதொழியேன் நான் வாரார்பூம் பெண்ணைமடல்" என்று மட

லெடுப்பதாகக் காட்டிவிட்டவளவே போலன்றி அநுஷ்டான பர்யந்தமாகச் செய்கிற நோன்பு இது என்பதைக்காட்டும், செய்யும் என்ற சொற்போக்கு.

'பெண்களையும் கிருஷ்ணனையும் நெடுநாள் கடுமையாகப் பிரித்துவைத்த இவ்வாய்ப்பாடியில் இங்ஙனே ஒரு சேர்த்தியுண்டானவாறு என்கொல்!' என்றும், 'இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் பகவத் விஷயத்தை அநுபவித்தற்கு இத்தனைபேர் திரள்வது என்ன விசித்திரம்!' என்றும் வியந்து மரம் மலை முதலியன போல ஸ்தப்தராய் மயங்கிக் கிடக்குமவர்களைத் துடைதட்டி யெழுப்புவாரைப் போல் "கேளீர்" என்று தட்டி உணர்த்துகிறார்கள். அங்யபரத்வத்தைத் தவிர்க்கைக்காகவன்றோ சொல் நடுவில் கேளீர் என்னவேண்டுவது.

'பசுக்களுக்கு மேய்ச்சல் வாய்த்ததால் அப்போது கிடைப்பனவற்றை யெல்லாம் விரைந்து உட்கொண்டு பின்னர் ஸாவகாசமாக அசையிடுவதுபோல பகைவர் பரம்பின இப்பாடியில் க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷத்திற்கு வழிபிறந்த இந்நாளிற் செய்யவேண்டிய வற்றைச் சடக்கெனச் செய்துவிட்டுப் பின்பு ஸாவகாசமாக இருந்து நெஞ்சார மகிழ வேண்டும்; அன்றி இப்போது மேற்காரியத்திற் பதற்றமற்று 'இங்ஙனே வாய்த்தவாறு என்னே!' என்றாற்போலச் சிலபேசிக் கொண்டு மகிழ்ந்து மயங்கி ஸ்தப்தைகளாய் நின்றால் க்ருஷ்ணாநுபவத்துக்கென்று வாய்த்த அற்ப காலமும் பழுதேகழியும்; இந்நாலு நாளுங் கடந்தால் க்ருஷ்ணனெங்கே, நாம் எங்கே' என்றிருக்குமவர்களாதலால் "செய்யுங் கிரிசைகள் கேளீரோ" எனப் பதற்றந்தோற்றக் கூறுகின்றனர். அவர்கள் கேட்கைக்கு உடன்பட்டவாறே சொல்லத் தொடங்குகின்றனர் 'பாற்கடலுள்' என்பது முதலாக.

அடர்ப்பட்டாரை இன்பக்கடலில் ஆழ்த்துவதை இயற்கைத் தொழிலாக வுடைய எம்பெருமான், தாமரை மலர் வேண்டி வானத்தே நிற்பவன்போற் *சேணுயர் வானமாகிற வைகுந்த நாட்டிலிருந்தாற் காரியமாகாதெனக் கருதி, ஆர்த்தர்களின் கூக்குரல் செவிப்படுமாறு இவ்வண்டத்திற்குட்பட்ட திருப்பாற்கடற்கெழுந்தருளி அங்கு *உறங்குவான்போல் யோகு செய்த பெருமானாயிருப்பன் என்னும் வரலாறு அறிக. அங்குப் பிராட்டிமார் போகத்தில் திருவுள்ள மின்றி ஆர்த்த ரக்ஷணத்தில் அவஹிதனாயிருக்குமாற்றைக் கூறும், பைய என்னுங் குறிப்பு வினையெச்சம். ஒரு மாணிக்கத்தைத் தகட்டிலழுத்தினால் அது மிக்க புகர் பெற்றுத் தோற்றுமாறுபோல, எம்பெருமான் திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான் மேற்சாய்ந்த பிறகு திருமேனியிற்புகர் நிறம் பெற்றுப் பரம புருஷனெனத் தெற்றென விளங்குமாறிருக்குந் தன்மையை உளப்படுத்திப் பரமன் என்றனர். அன்றி, ஆர்த்தரக்ஷணத்தில் ஆவல்கொண்டு வாஹூட்டையும் விட்டு வருகையாகிற குண விசேஷத்தால் வந்த மேன்மையை உளப்படுத்திக் கூறுகின்றனரெனினு மொக்கும். எம்பெருமானுடைய மேன்மையை நினைத்தவாறே தங்களுடைய தாழ்மையும் தன்னடையே நினைவுக்கு வருமாதலால், பின்பு அவனை யேத்துகையே பணியாதல்பற்றி அடிபாடி என்றனர்.

எல்லாவகைகளாலும் விஞ்சின மேன்மையையுடைய கண்ணபிரானடியைப் பாடி என்ன வேண்டியிருக்க, அங்ஙன் சொல்லாது, திருப்பாற்கடல் நிலைமையைப் பாடுவதாகச் சொல்லுகிற விதற்குக் கருத்து யாதெனில்; "கிருஷ்ணனையும் நம்மையும் நோக்கிப் பண்டே அதிசங்கை கொண்டிருக்கிற இடையர்

நமக்குத் தெய்வம் தந்த இச்சேர்த்தியைச் சிறி அழிக்கிற்செய்வதென் ?'' என்று மச்சத்தினல் கண்ணனடி பாடுவதாகக் கூறுகின்றிலரெனக்கொள்க. "ஸ்ரீ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந:, நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்'' என்னும் பிரமாணத்தை அவ்விடையர் அறியாரென நினைத்தனர் போலும்.

"உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன்'' என்றபடி ஸகல போக்யமயனை எம்பெருமான்றனடி பாடுதலையே உண்கையாக நினைக்கும் உறுதி இவர்கட்கு உளதாதலால், வேறு உணவில் விருப்பமொழியுமாறு பற்றி, நெய்யுண்ணோம், பாலுண்ணோம் என்கிறார்கள். உண்டார்க்கு உண்ணவேண்டாவே. 'நெய்குடியோம், பால்குடியோம்' என்ன வேண்டியிருக்க, 'நெய் உண்ணோம் பால் உண்ணோம்' என்றது சாதிப்பேச்சு ஆனது பற்றியே 'நெய்யுண்டான், பாலுண்டான்' என்று கண்ணபிரானுக்குப் பேர் வழங்குவதும். அன்றியே, திருவாய்ப்பாடியிற் கண்ணபிரான் பிறந்த பின்னர் நெய் பால் முதலியவற்றை ஒருவரும் கண்டறியாதாராய்ப் பேர் மாத்திரத்தைக் காதிற்கேட்டுள்ளவர்களாய், அவை உண்ணத்தகுந்தவையோ, குடிக்கத் தகுந்தவையோ வென்பதையும் ஆராய்ந்தறிந்திலராதலால், 'அவை உட்கொள்ளப் படுமவை' என்னுமளவையே கொண்டு "நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம்'' என்கிறார்களென்று ரஸோக்தியாகவுமருளிச் செய்வர். "அடிபாடி நெய்யுண்ணோம்'' என்ற சொற்போக்கால் அடிபாடுவதற்கு முன்னே நெய்யும் பாலும் தாரகமாயிருந்தன வாயினும் அடிபாடப்பெற்ற பின்னர் "எல்லாங் கண்ணன்'' என்றிருக்கும் நிலைமை வாய்த்தமை தோற்றுமென்பர்.

நோன்பு நோற்கைக்கு அங்கமாகவும் விரஹதாப மாறுகைக்காகவும் குளிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது, **நாட்காலே நீராடி** என்று. சக்ரவர்த்தித் திருமகன் நாடு துறந்து காடு சென்றபின் பரதாழ்வான் "இராமபிரானைக் காட்டுக்கு ஓட்டிய பாவிகாண் இவன்'' என்னும் உலக நிந்தைக்கு அஞ்சி ஒருவர் கண்ணுக்கு மிலக்காகாதபடி பொழுதுவிடியுமுன்னமே சரயுவிற்சென்று நீராடி வந்தாற்போல்; இவர்களும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி பரத்வ ப்ரகாசகப்ரயுக்தமான லோக கர்ஹைக்கு அஞ்சி ஒருவராலுங் காணவொண்ணுதபடி பின்மாலையிற்றானே போய் நீராட நினைக்கிறார்கள், **நாட்காலே** என்று.

இந்திரியங்களுள் பிரதானமான கண்களுக்கு, "காணுதார்கண்ணென்றுங் கண்ணல்ல கண்டாமே'' என்றபடி எம்பெருமானை அநுபவிக்கையொழிய வேறு பேறு இலதாதலால் அப்பேறு வாய்க்குமுன் அக்கண்களை அலங்கரிக்கக் கடவோ மல்லோம்; "நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்'' "தாள்கண்டு கொண்டு என் தலைமேற் புனைந்தேனே'' என்றபடி எம்பெருமான்றனிணையடிகளைப் புனைதலே தலைக்குப் பேறுதலால் அப்பேறு பெறுதற்குமுன் தலையை அலங்கரிக்கக் கடவோமல்லோ மென்கிறார்கள், ஐந்தாமடியால்.

ஒரு காரியம் பிரமாணங்களில் அநுஷ்டேயமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பினும் சிஷ்டாநுஷ்டாநமின்றி யொழியில் அது விடத்தக்கதேயாமென்னும் ஸம்ப்ரதாயார்த்தத்தை வெளியிடும், **செய்யாதன செய்யோம்** என்பது. தசரத சக்ரவர்த்தியின் கட்டளையாலும் பெருமான் நியமனத்தாலும் பரதாழ்வான் அரசாளுகைக்கு உரியனுயிருந்தும் அங்ஙன் ஆளாதொழிந்தது மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடுகை பூர்வாநுஷ்டாநத்திற்குச் சேராதென்னும் நினைவாலன்றே. ஆபஸ்தம்ப

மஹர்ஷியாலும் *தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம்* என்று சிஷ்டாநுஷ்டாநமே முதற் பிரமாணமாகக் கூறப்பட்டமை அறியத்தக்கது. இனி, இவர்கள் நோன்பு நோற்கையாகிறவிது சிஷ்டாநுஷ்டாந ஸித்தமோ? எனில்; ஆம்; பூர்வமீமாம்ஸையில் ஹோளாதிகரண ந்யாயத்தை ஆராய்ந்துணர்க. (ஹோளையாவது வஸந்தோத்ஸவம்; இதனை ஹோளாஹமெனவுங் கூறுவர். இது பங்குனி மாதத்துப் பௌர்ணமாஸிக்கடுத்த ப்ரதிபத்தில் ஒருவர் மேல் ஒருவர் மஞ்சணீர் தெளித்துச் செய்யப்படும் உத்ஸவம்; இது சிஷ்டாசாரஸித்த மென்னுமிடம் அவ்வதிகரணத்தில் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. அதுபோலவே இந்நோன்பும் சிஷ்டாசாரஸித்தமெனக்கொள்க; "மார்கழி நீராடுவான் மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்' என்று மேலுங் கூறுவர்.)

தோழிமார் ஒருவர்க்கொருவர் உரையாடும்போது "பேய்ப்பெண்ணே" என்றும், "நாயகப் பெண்பிள்ளாய்" என்றும் பலவகையாக விளிப்பர்களாதலால், 'அவளைக் கௌரவப்படுத்தினள், என்னை லாகவப்படுத்தினள்' எனச்சீறி எம்பெருமான் பக்கலிற் சென்று ஒருவர் மேலொருவர் குற்றங்குறை கூறுதல் கூடாதென்று தம்மிலே தாம் ஸங்கேதித்துக் கொள்ளுகின்றனர், தீக்குறளை சென்றோதோம் என்று. ஒரு விரதத்தில் அதிகரித்தவர் தீயசொற்களைச் சொல்வதைத் தவிரவேண்டுமென்று விதியாதலால், அவ்விதிக்கிணங்கச் சங்கற்பித்துக் கொள்கின்றனரென்க. 'பேய்ப்பெண்ணே!" என்று வையவுங்கடவோம்; நாயகப் பெண்பிள்ளாய்!' என்று காலிலே விழவுங்கடவோம்; அவன் செவிப்படுத்தோம்; பத்துமாஸம் சுற்றுமிருந்து ராக்ஷஸிகள் பண்ணின தர்ஜநபர்த்ஸநாதிகளை ஏகாந்தத்திலும் பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யாத பிராட்டியைப்போலே" என்ற ஆறாயிரப்படி அருளிச்செயல் இங்கு அறியத்தக்கது.

யோக்ய புருஷர் விஷயத்திலும் ஆசார்ய விஷயத்திலும் உரிய காலங்களில் பஹுமாநத்துடன் வெகுவாக ஸமர்ப்பிக்குமது ஐயம்; "தேஹி" என்று அர்த்தியாநின்ற பிக்ஷுக்கள் விஷயத்தில் ஆதரத்துடன் பரிமிதமாக ஸமர்ப்பிக்குமது பிச்சை; இவ்விரண்டையும் இயன்றவளவு செய்யக்கடவோ மென்கிறார்கள், ஏழாமடியில். ஆந்தனையும் என்றது ஆமளவுமென்றபடி; சக்தியுள்ளவளவும் என்க. 'இந்நோன்பு ஆந்தனையும்' என்று உரைப்பாருமுளர். "அவர்கள் கொள்ளவல்லராந்தனையும்" என்று முரைப்பர். கைகாட்டி என்ற சொல்நயத்தால் எவ்வளவு கொடுத்தாலும் 'நாம் என்ன கொடுத்துவிட்டோம்' என்றே நெஞ்சிலோட வேணுமென்பது போதருமென்ப.

உள்ளுறைபொருள் :—எம்பெருமானையே ஸர்வபோக்யமுமாகக் கொள்ள வேண்டுமென்கிறது, நெய்யுண்ணோமித்யாதியால். வர்ணாச்ரமங்கட்கு உரிய நித்ய கருமங்கள் குறையற அநுஷ்டிக்கக்கடவன வென்கிறது, "நாட்காலே நீராடி" என்பதனால். மை கண்ணுக்கு ப்ரகாசகமாகையாலே ஆத்மயாதாத்மிய ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநயோகத்தில் அந்வயிக்கலாகாதென்றும், மலரிட்டு முடிகை ஸ்வபோகரூபமாகையாலே பக்தியோகத்தைச் சொல்லிற்றாய், அதில் அந்வயிக்கலாகாதென்றுங் கூறுகின்றது ஐந்தாமடி. "நாம் முடியோம்" என்கையாலே பக்தியோகங்களில் நாமாக அந்வயியாதொழிகையே வேண்டுவது; அவன்றானே இவ்வாத்ம வஸ்துவை அநுபவிக்கும்போது ஞானபக்திகளிரண்டையுந் தந்து 'இவற்றை நீ தவிராதொழிய வேணும்' என்றால் செய்யலாவதில்லையென்னுமிடம் தோற்றும். இனி "மையிட்டெழுதோ" மென்பதனால் ஐச்வரியத்தில் ஆசை கொள்ளக்கடவோ மல்லோமென்றும், "மலரிட்டு முடியோ" மென்பத

னால் ஆத்மாநுபவமாகிற கைவல்யத்தில் ஊன்றக்கடவோமல்லோமென்றுஞ் சொல்லுகிறதெனவுங் கூறக்குறையில்லை. எம்பெருமான் வாத்ஸல்யாதிகுண யுக்தனாகிலும் "வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர்பெருமான் திருப பாதம் பணிந்து" என்றபடி பாகவதரை முன்னிட்டல்லது ஆச்ரயிக்கலாகாதென் பதைக் காட்டும், "செய்யாதன செய்யோம்" என்பது. பிறர்க்கு அநர்த்தத்தை விளைவிக்கவல்ல பொய் சொல்லலாகாதென்கிறது, "தீக்குறளை சென்றோதோம்" என்று. ஐயமாவது—பகவத் வைபவம்; பிச்சையாவது—பாகவத வைபவம்; இவை இரண்டையும் தானறிந்தவளவும் பிறர்க்கு உபதேசிக்க வேண்டுமென் கிறது. பகவத் ஸந்நிதியில் பாகவத வைபவத்தையும், பாகவத ஸந்நிதியில் பகவத் வைபவத்தையும் யதாசக்தி கூறவேண்டுமென்க. .... (2)

* ஓங்கியுலகளந்த வுத்தமன் பேர்பாடி*
நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால்*
தீங்கின்றி நாடெல்லாந் திங்கள் மும்மாரிபெய்து*
ஓங்குபெருஞ் செந்நெ லூடுகயலுகள*
பூங்குவளைப்போதிற் பொறிவண்டு கண்படுப்ப*
தேங்காதே புக்கிருந்து சீர்த்த முலைபற்றி
வாங்க* குடம்நிறைக்கும் வள்ளற் பெரும்பசுக்கள்*
நீங்காத செல்வம் நிறைந்தேலோ ரெம்பாவாய். 3

ஓங்கி	(மஹாபலி வார்த்த நீர் கையில் வீழ்ந்தவாறே) ஆகாசத்தளவும் வளர்ந்து	திங்கள் மும் மாரி பெய்து	மாதந்தோறும் மூன்று தரம் மழை பெய்ய (அதனால்)
உலகு	(மூன்று) லோகங்களையும்	ஓங்கு பெரு ஊடு	ஆகாசத்தளவும் வளர்ந்து பெருத்துள்ள செந்நெற் பயிர்களின் நடுவே
அளந்த	(திருவடிகளாலே தாவி) அளந்துகொண்ட	கயல் உகள	மீன்கள் துள்ள
உத்தமன்	புருஷோத்தமனுடைய	பூ	அழகிய
பேர்	திருநாமங்களை	குவளை போதில்	நெய்தல் மலரில்
நாங்கள்	(ப்ரயோஜநாந்தரத்தை விரும்பாத) நாங்கள்	பொறிவண்டு	மிக்க புகரையுடையவண்டுகளானவை
பாடி	(ப்ரீதிக்குப் போக்குவிடாகப்) பாடி	கண் படுப்ப	உறங்க,
நம் பாவைக்கு சாற்றி	நம் நோன்புக்கென்று சங்கற்பித்துக்கொண்டு	புக்கு	(மாட்டுத் தொழுவிற்) புகுந்து
நீர் ஆடினால்	நீராடினால்	தேங்காதே இருந்து	சலியாமல் பொருந்தியிருந்து
நாடு எல்லாம்	தேசமெங்கும்		
தீங்கு இன்றி	(அதிவிருஷ்டி, அநாவ்ருஷ்டி ஆகிற) தீங்கு ஒன்றுமில்லாமல்	சீர்த்த முலை பற்றி வாங்க	(பசுக்களின்) பருத்த முலைகளை (இரு கையாலும்) பிடித்து வலிக்க

மஹர்ஷியாலும் *தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம்* என்று சிஷ்டாநுஷ்டாநமே முதற் பிரமாணமாகக் கூறப்பட்டமை அறியத்தக்கது. இனி, இவர்கள் நோன்பு நோற்கையாகிறவிது சிஷ்டாநுஷ்டாந ஸித்தமோ? எனில்; ஆம்; பூர்வமீமாம்ஸையில் ஹோளாதிகரண ந்யாயத்தை ஆராய்ந்துணர்க. (ஹோளேயாவது வஸந்தோத்ஸவம்; இதனை ஹோளாஹமெனவுங் கூறுவர். இது பங்குனி மாதத்துப் பௌர்ணமாஸிக்கடுத்த ப்ரதிபத்தில் ஒருவர் மேல் ஒருவர் மஞ்சணீர் தெளித்துச் செய்யப்படும் உத்ஸவம்; இது சிஷ்டாசாரஸித்த மென்னுமிடம் அவ்வதிகரணத்தில் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. அதுபோலவே இந்நோன்பும் சிஷ்டாசாரஸித்தமெனக்கொள்க; "மார்கழி நீராடுவான் மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்" என்று மேலுங் கூறுவர்.)

தோழிமார் ஒருவர்க்கொருவர் உரையாடும்போது "பேய்ப்பெண்ணே" என்றும், "நாயகப் பெண்பிள்ளாய்" என்றும் பலவகையாக விளிப்பர்களாதலால், 'அவளைக் கௌரவப்படுத்தினள், என்னை லாகவப்படுத்தினள்' எனச்சீறி எம்பெருமான் பக்கலிற் சென்று ஒருவர் மேலொருவர் குற்றங்குறை கூறுதல் கூடாதென்று தம்மிலே தாம் ஸங்கேதித்துக் கொள்ளுகின்றனர், தீக்குறளை சென்றோதோம் என்று. ஒரு விரதத்தில் அதிகரித்தவர் தீயசொற்களைச் சொல்வதைத் தவிரவேண்டுமென்று விதியாதலால், அவ்விதிக்கிணங்கச் சங்கற்பித்துக் கொள்கின்றன ரென்க. 'பேய்ப்பெண்ணே!" என்று வையவுங்கடவோம்; நாயகப் பெண்பிள்ளாய்!' என்று காலிலே விழவுங்கடவோம்; அவன் செவிப்படுத்தோம்; பத்துமாஸம் சுற்றுமிருந்து ராக்ஷஸிகள் பண்ணின தர்ஜநபர்த்ஸநாதிகளை ஏகாந்தத்திலும் பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யாத பிராட்டியைப்போலே" என்ற ஆறுயிரப்படி அருளிச்செயல் இங்கு அறியத்தக்கது.

யோக்ய புருஷர் விஷயத்திலும் ஆசார்ய விஷயத்திலும் உரிய காலங்களில் பஹுமாநத்துடன் வெகுவாக ஸமர்ப்பிக்குமது ஐயம்; "தேஹி" என்று அர்த்தியாகின்ற பிக்ஷுக்கள் விஷயத்தில் ஆதரத்துடன் பரிமிதமாக ஸமர்ப்பிக்குமது பிச்சை; இவ்விரண்டையும் இயன்றவளவு செய்யக்கடவோ மென்கிறார்கள், ஏழாமடியில். ஆந்தனையும் என்றது ஆமளவுமென்றபடி; சக்தியுள்ளவளவும் என்க. 'இந்நோன்பு ஆந்தனையும்' என்று உரைப்பாருமுளர். "அவர்கள் கொள்ளவல்லராந்தனையும்" என்று முரைப்பர். கைகாட்டி என்ற சொல்நயத்தால் எவ்வளவு கொடுத்தாலும் 'நாம் என்ன கொடுத்துவிட்டோம்' என்றே நெஞ்சிலோட வேணுமென்பது போதருமென்ப.

உள்ளுறைபொருள்:—எம்பெருமானையே ஸர்வபோக்யமுமாகக் கொள்ள வேண்டுமென்கிறது, நெய்யுண்ணோமித்யாதியால். வர்ணாச்ரமங்கட்கு உரிய நித்ய கருமங்கள் குறையற அநுஷ்டிக்கக்கடவன வென்கிறது, "நாட்காலே நீராடி" என்பதனால். மை கண்ணுக்கு ப்ரகாசகமாகையாலே ஆத்மயாதாத்மிய ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநயோகத்தில் அந்வயிக்கலாகாதென்றும், மலரிட்டு முடிகை ஸ்வபோகரூபமாகையாலே பக்தியோகத்தைச் சொல்லிற்றாய், அதில் அந்வயிக்கலாகாதென்றுங் கூறுகின்றது ஐந்தாமடி. "நாம் முடியோம்" என்கையாலே பக்தியோகங்களில் நாமாக அந்வயியாதொழிகையே வேண்டுவது; அவன்றானே இவ்வாத்ம வஸ்துவை அநுபவிக்கும்போது ஞானபக்திகளிரண்டையுந் தந்து 'இவற்றை நீ தவிராதொழிய வேணும்' என்றால் செய்யலாவதில்லையென்னுமிடம் தோற்றும். இனி "மையிட்டெழுதோ"மென்பதனால் ஐச்வரியத்தில் ஆசை கொள்ளக்கடவோமல்லோமென்றும், "மலரிட்டு முடியோ" மென்பத

ஞல் ஆத்மாநுபவமாகிற கைவல்யத்தில் ஊன்றக்கடவோமல்லோ மென்றுஞ் சொல்லுகிறதெனவுங் கூறக்குறையில்லை. எம்பெருமான் வாத்ஸல்யாதிகுண யுக்தனுகிலும் "வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர்பெருமான் திருப் பாதம் பணிந்து" என்றபடி பாகவதரை முன்னிட்டல்லது ஆச்ரயிக்கலாகாதென் பதைக் காட்டும், "செய்யாதன செய்யோம்" என்பது. பிறர்க்கு அநர்த்தத்தை விளைவிக்கவல்ல பொய் சொல்லலாகாதென்கிறது, "தீக்குறளை சென்றோதோம்" என்று. ஐயமாவது—பகவத் வைபவம்; பிச்சையாவது—பாகவத வைபவம்; இவை இரண்டையும் தானறிந்தவளவும் பிறர்க்கு உபதேசிக்க வேண்டுமென் கிறது. பகவத் ஸந்நிதியில் பாகவத வைபவத்தையும், பாகவத ஸந்நிதியில் பகவத் வைபவத்தையும் யதாசக்தி கூறவேண்டுமென்க. .... (2)

ஓங்கியுலகளந்த வுத்தமன் பேர்பாடி*
நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால்*
தீங்கின்றி நாடெல்லாந் திங்கள் மும்மாரிபெய்து*
ஓங்குபெருஞ் செந்நெ லூடுகயலுகள*
பூங்குவளைப்போதிற் பொறிவண்டு கண்படுப்ப*
தேங்காதே புக்கிருந்து சீர்த்த முலைபற்றி
வாங்க* குடம்நிறைக்கும் வள்ளற் பெரும்பசுக்கள்*
நீங்காத செல்வம் நிறைந்தேலோ ரெம்பாவாய். 3

ஓங்கி	(மஹாபலி வார்த்த நீர் கையில் விழுந்தவாறே) ஆகாசத்தளவும் வளர்ந்து
உலகு	(மூன்று) லோகங்களையும்
அளந்த	(திருவடிகளாலே தாவி) அளந்துகொண்ட
உத்தமன்	புருஷோத்தமனுடைய
பேர்	திருநாமங்களை
நாங்கள்	(ப்ரயோஜநாந்தரத்தை விரும்பாத) நாங்கள்
பாடி	(ப்ரீதிக்குப் போக்குவிடாகப்) பாடி
நம் பாவைக்கு சாற்றி	நம் நோன்புக்கென்று சங்கற்பித்துக்கொண்டு
நீர் ஆடினால்	நீராடினால்
நாடு எல்லாம்	தேசமெங்கும்
தீங்கு இன்றி	(அதிவிருஷ்டி, அநாவ்ருஷ்டி ஆகிற) தீங்கு ஒன்றுமில்லாமல்
திங்கள் மும் மாரி பெய்து	மாதந்தோறும் மூன்று தரம் மழை பெய்ய (அதனால்)
ஓங்கு பெரு செந்நெல் ஊடு	ஆகாசத்தளவும் வளர்ந்து பெருத்துள்ள செந்நெற் பயிர்களின் நடுவே
கயல் உகள	மீன்கள் துள்ள
பூ	அழகிய
குவளை போதில்	நெய்தல் மலரில்
பொறிவண்டு	மிக்க புகரையுடையவண்டுகளானவை
கண் படுப்ப	உறங்க
புக்கு	(மாட்டுத் தொழுவிற்) புகுந்து
தேங்காதே இருந்து	சலியாமல் பொருந்தியிருந்து
சீர்த்த முலை பற்றி வாங்க	(பசுக்களின்) பருத்த முலைகளை (இரு கையாலும்) பிடித்து வலிக்க

வள்ளல்	(எல்லார்க்கும் கட்டி அணைக் கலாம்படி விதேயமாயிருக் கையாகிற) உதார ஸ்வ பாவமுடைய	நீங்காத செல்வம் நிறைந்து	நீங்காத ஸம்பத்து நிறையும் படி
பெரும் பசுக்கள்	பெரிய பசுக்களானவை	குடம் நிறைக் கும்	(பால்வெள்ளத்தாலே) குடங் களை நிறைக்கும்,
			ஏல் ஓர் எம் பாவாய்!—.

* * *—உலகத்தில் சுவர்க்கத்தை முக்கியமான பேருகக்கொண்டு ஜ்யோதிஷ்டோமயாகஞ் செய்பவற்கு, ஆயுஸ்ஸு; ஸந்தாநம் என்று சில அவாந்தர பலங்களும் உடன் கூடும்; இவ்வாயர் மங்கைகள் எம்பெருமானையே எல்லா வகைப் பயனுகவும் உள்ளத்துக் கொண்டுள்ளவர்களாதலால் அவ்வெம்பெருமானையொழிய வேறொரு பயனையும் விரும்பமாட்டார்கள்; ஆயினும் இவர்கள் விரும்ப வேண்டுவதொன்றுண்டு; அதாவது தாங்கள் நோன்பு நோற்குமாறு அநுமதி அளித்தவர்கட்குச் சில ஸம்ருத்திகளை ஆசாஸிக்கை. அஃது இப்பாட்டிற்சொல்லும். 'யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம் ஸித்தோ மஹாபாகோ மஹீயதே—ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதி துர்ப்பிக்ஷ தஸ்கரா:* என்று திருவெட்டெழுத்து வல்லானொருவனிருந்த நாடு ஸம்ருத்தமாயிருக்குமென்று நின்ருல் இத்தனை மஹாநுபாவைகளிருக்கும் நாடு ஸம்ருத்தமாகச் சொல்லவேண்டாவே.

முதற் பாட்டில் "நாராயணனே" என்பதனுல் எம்பெருமானுடைய உபய விபூதி நாதத்வஞ் சொல்லப்பட்டது; இரண்டாம் பாட்டில், "பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற பரமன்" என்பதனுல் அவதாரார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலில் வந்து சாய்ந்தபடி சொல்லப்பட்டது. இப்பாட்டில் "ஓங்கியுலகளந்த உத்தமன்" என்பதனுல் அவதரித்தருளினபடி சொல்லப்பட்டது. உலகங்களைக் காப்பதற்காகத் திருப்பாற்கடலிற் சாய்ந்தபோது ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணப் பெருமையாலே எம்பெருமான் பனிப்பட்டுச் சாய்ந்த மூங்கில் போலக்குன்றி, அம்மூங்கில் இரவியின் கதிர்படக் கிளம்புமாறுபோல, இவனும் மாவலிவார்த்த நீர் கையிற் பட்டவாறே கிளம்பினபடியைக் கூறுவது "ஓங்கியுலகளந்த" என்பது.

மஹாபலியென்னும் அஸுரராஜன் தன் வல்லமையால் இந்திரன் முதலிய யாவரையும் வென்று மூன்று உலகங்களையும் தன் வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக்கொண்டிருந்தபொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் திருமாலைச் சரணமடைந்து வேண்ட, அப்பெருமான் குள்ளவடிவான வாமநாவதாரங்கொண்டு அம்மாவலியினிடஞ் சென்று தன் காலடியால் மூவடி மண் வேண்டி அது கொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரமனுய் ஆகாசத்தை அளாவி வளர்ந்து ஓரடியாற் பூலோகத்தையும், மற்ருேரடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து மூன்ருமடிக்காக அவன் முடியிற் காலை வைத்து அவனைப் பாதாலத்திலழுத்தி யடக்கின வரலாற்றை உணர்க.

"இவன் இன்று செல்வனுயினன்" என்ருல், நேற்றுவரை தரித்திரனுயிருந்தமை தன்னடையே விளங்குவதுபோல், இங்கு "ஓங்கி உலகளந்த" என்றமையால், கீழ் வாமனனுயிருந்தமை தன்னடையே போதருமென்க. இங்கு, உத்தமன் என்றதற்குக் கருத்து யாதெனில், அதமாதமன், அதமன், மத்யமன், உத்தமன் என்று உலகில் பிராணிகள் நால்வகைப்பட்டிருப்பர்கள்; பிறரை நலிந்து தன் வயிறு வளர்ப்பவன் அதமாதமன்; பிறரும் வாழ்ந்தால் வாழட்டுமென்றிருப்பவன் அதமன்; பிறரும் வாழவேணும், நாமும் வாழவேணுமென்றிருப்பவன் மத்யமன்; தான் கெட்டும் பிறரை வாழ்விக்குமவன் உத்தமன்.

(தானுங்கெட்டுப் பிறரையுங் கெடுப்பவனுடைய வகுப்பு அறிவரிது.) எம்பெருமான் தன் வடிவைக் குறுகச் செய்வதும், பிறர்பாற் சென்று இரப்பதுமாகிய கேடுகளைத் தானடைந்தும் இந்திரன் முதலிய தேவர்களை வாழ்வித்தமை பற்றி, இங்கு உத்தமனுகக் கூறப்பட்டனனென்க.

இப்போது உலகளந்த அபதானத்தைக் கூறுவதற்குக் காரணம் யாதெனில்; 'என் முடிமேல் அடிவைக்க வேணும்' என்று ஒருவரும் வேண்டாதிருக்கச் செய்தேயும் விலக்காமையையே பற்றுசாகக்கொண்டு அனைவர் முடியிலு மடியிட்டருளின எம்பெருமான் இன்று இரந்து வேண்டும் நமது காரியத்தைத் தலைக்கட்டாதொழியான் என்னுங் கருத்துத் தோன்றவென்க.

உலகளந்தருளினவன்று சிலர் கழஞ்சுமண் பெற்றுக் களித்தொழிந்தனர்; சிலர் கழஞ்சுமண் இழந்து வருந்தியொழிந்தனர்; இவ்வளவேயொழிய, அவ்வபதானத்திற்குப் பல்லாண்டு பாடினர் யாருமிலராதலால் அக்குறை தீர இன்று இவர்கள் பாடவேணுமென்று பாரிக்கின்றனர் "உத்தமன் பேர்பாடி" என்று. தங்களுக்குப் பிரயோஜநாந்தரத்தில் ப்ராவண்யமில்லாமையை **நாங்கள்** என்பதனுலும், தமது நோன்பு மற்றையோர் நோன்பிற் காட்டிலும் விலக்ஷணமென்பதை "**நம்** பாவைக்கு" என்பதனுலும் விளக்குகின்றனர். "பாவைக்குச் சாற்றி" என்றது—"பாவைக்கென்று சாற்றி" என்றபடி. "நமது நோன்பை வியாஜமாகக்கொண்டு" எனப் பொருள் கூறலுமாம். "தீங்கின்றி" என்று தொடங்கி மேல் ஆறு அடிகளினுலும் இம்மார்கழி நீராட்டத்தினுல் நாட்டுக்கு விளையும் வளம் கூறப்படுகின்றது. ஒன்பது நாள் வெயிலும் ஒருநாள் மழையுமாக மாதந்தோறும் மும்மாரி பெய்தல் நாட்டுக்கு நன்மையென்க. **தீங்கு இன்றி**—நோய், பஞ்சம், கள்ளர் முதலிய தீங்கொன்றுமின்றி என்றுமாம். இங்ஙன் திங்கள் மும்மாரி பெய்தால் வயல்கள் செழிப்புறுமாறு கூறுகின்றது நான்காமடி. செந்நெற்கு இட்ட ஓங்கு என்னுமடைமொழி—உயர்த்தியையும், பெரு என்னு மடைமொழி சுற்றிலே பணைக்கையையுங் கூறும். "செய் கொள் செந்நெலுயர்" என்றது காண்க. நெல்லு வைரத்தூண்போல நிற்கையால் கயல்கள் நேரே ஸஞ்சரிக்கப்பெறுது ஒருக்கடுத்து உலாவும்படியைக் கூறுவது, "ஊடுகயலுகள" என்பது. உகளுதலாவது—நீரிலும் நிழலிலுங்கிடந்து வளர்ந்த செருக்காலே களித்து மேல்நோக்கிப் பாய்தல். "சலங்கொண்டு மலர் சொரியும் மல்லிகையொண் செருந்தி சண்பகங்கள் மணநாறும் வண்பொழிலினூடே, வலங்கொண்டு கயலோடி விளையாடும்" என்றூர் திருமங்கையாழ்வார்.

காலங்களில் மாறுது மழைபெய்வதனுல் செழிப்புற்று வளர்ந்த செந்நெற்பயிர்களினூடே, உகளுங்கயல்களினுடல் உறுயப்பெற்று ஊசல்போ லசையாநின்றுள்ள மலர்ந்த குவளை மலர்களில் வண்டுகள் தேனை அருந்திப் பேடைகளுடன் விளையாடிக் கண்ணுறங்குமாற்றைக் கூறுவது ஐந்தாமடி. பசுக்கள் மிக்க பால் தருதற்கு ஏதுவான புல்லுணவின் வளத்திற்கு மழையே ஏதுவாதலால், மேற்குறித்தவாறு மழை பெய்யவே பசுக்கள் அளவற்ற பால் வெள்ளத்தினுற் பாற் குடங்களை மிகுதியாக நிறைக்கும் படியைக் கூறுவன மற்ற மூன்று அடிகள். பசுக்கள் பால் சுரக்கத் தொடங்கினுல் பெருவெள்ளமாய்ப் பெருகுமென்றஞ்சி மாட்டுத் தொழுவிற் கறக்கப் புகுவதற்குப் பெரும்பாலும் பலர் தேங்குவர் என்பதை உள்ளுறையாய்க் காட்டும், "**தேங்காதே புக்கிருந்து**" என்ற சொற்போக்கு. **தேங்குதல்**—அஞ்சுதல். **[பற்றி வாங்க]**—முலையை ஒருகால் தொட்டு விட்டால்

மாறாது பால்பெருகிக் குடங்குடமாக நிறையும் என்பது ஒரு கருத்து. பற்றிப் பற்றி வலிக்கக் குடங்களை நிறைக்குமென்றலு மொன்று.

இதற்கு உள்ளுறைபொருள் வருமாறு:—பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணிப் பகவதநுபவம் பண்ணினால் இவ்வுலகமெங்கும் தேஹாத்மாபிமாநம் முதலிய தோஷங்க ளொன்று மின்றியே யொழியும். ஸத்வோத்தரமான காலத்தில், அநந்யார்ஹசேஷத்வம், அநந்யசரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வமாகிற ஆகாரத்ரயஜ்ஞானமுண்டாம்; [இது மூன்றுமடிக்கு.] இப்பிரகிருதி மண்டலத்திலும் ஆத்ம வர்க்கங்கள் களித்துத் துள்ளும்; [இது நான்காமடிக்கு.] ஞானிகளுடைய 'போதிற்கமலவன்னெஞ்சினுள்* தெய்வவண்டெனப்படும் எம்பெருமான் வந்து புகுந்து சுகமாகக் கண்வளர்ந் தருள்வன்; [இஃது ஐந்தாமடிக்கு] [தீரச் சரண முபகத:] என்றபடி—சிஷ்யன் பிற்காலியாதே குருகுலத்திற் புக்கு நிலைத்திருந்து தனக்குத் தாரகங்களான ஆசிரியன் பொற்பதங்களைப் பற்றிப் பிரார்த்திக்க, உபதேச பாத்ர பூதரான சிஷ்யரைப் பரிபூர்ண ஞானிகளாக்குமவர்களாய், சிஷ்ய ஸுலபராய், இடைவிடாத பகவத் குணாநுபவத்தினால் பரிபுஷ்டரான ஆசார்யர்களுடைய அவிச்சிந்நமான ஸம்பத்து மல்கும்படியைக் கூறுவன மற்ற மூன்றடிகள்.

பெய்து, நிறைந்து என்பன—பெய்ய, நிறைய என்னும் பொருள்பட நின்றமையால், எச்சத்திரிபு. "சொல் திரியினும் பொருள் திரியா வினைக்குறை" என்பது நன்னூல். ஏழாமடியில் "நிறைக்கும்" என்பதை வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல் பசுக்களுக்கு அடைமொழியாக்கி, 'நிறைக்கவல்ல பசுக்கள்' எனப் பொருள்கொண்டு, எட்டாமடியில் "நிறைந்து" என்னும் வினையெச்சத்தை வினைமுற்றாகக்கொண்டு 'நிறையும்' எனப் பொருளுரைத்தலுமாம். .... (3)

ஆழி மழைக்கண்ணா ஒன்றுநீ கைகரவேல்*
ஆழியுள் புக்கு முகந்துகொடார்த்தேறி*
ஊழிமுதல்வ னுருவம்போல் மெய்கறுத்து*
பாழியந் தோளுடைப் பற்பநாபன் கையில்*
ஆழிபோல் மின்னி வலம்புரிபோல் நின்றதிர்ந்து*
தாழாதே சார்ங்க முதைத்த சரமழைபோல்*
வாழ வுலகினிற் பெய்திடாய்* நாங்களும்
மார்கழிநீராட மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்

ஆழி மழை கண்ணா	மண்டல வர்ஷத்துக்குத் தலைவனான பர்ஜந்யனே!	ஆழியுள் புக்கு	கடலினுட் புகுந்து
நீ	நீ	முகந்து கொடு	(அங்குள்ள நீரை) மொண்டு கொண்டு
கை	(உன்னுடைய) கொடையில்		
ஒன்றும்	ஒன்றையும்	ஆர்த்து	கர்ஜனை பண்ணி (பேரொலி செய்து)
கரவேல்	ஒளியாதொழியவேணும், (நீ செய்யவேண்டிய பணி என்னவென்றால்)		(ஆகாயத்தே) ஏறி,

ஊழி முதல் —ப் பால் கறுத்து	காலம் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களுக்குங் காரணபூதனான எம்பெருமானுடைய திருமேனி போல் (உனது) உடம்பிற் கருமைபெற்று
பாழி அம் தோள் உடை பற்பநாபன் கையில்	பெருமையும் அழகும் பொருந்திய தோள்களை யுடையவனும், நாபிக்கமல முடையவனுமான எம்பெருமானுடைய கையில் (வலப் பக்கத்திலுள்ள)
ஆழிபோல் மின்னி	திருவாழியாழ்வானைப்போல் ஒளி மல்கி,
வலம்புரி போல் நின்று அதிர்ந்து	(இடப்பக்கத்திலுள்ள) பாஞ்சஜந்யாழ்வானைப் போல் நிலை நின்று முழங்கி,
சார்ங்கம் உதைத்த	ஸ்ரீசார்ங்கத்தாலே தள்ளப் பட்ட.
சரம் மழை போல்	பாணவர்ஷம்போல்,
வாழ	(உலகத்தாரனைவரும்) வாழும்படியாகவும்
நாங்களும்	(கண்ணபிரானோட்டைக் கலவிக்கு நோன்பு நோற்கிற) நாங்களும்
மகிழ்ந்து	ஸந்தோஷித்து
மார்கழி நீராட	மார்கழி நீராட்டம் செய்யும் படியாகவும்
உலகினில்	இவ்வுலகத்தில்
தாழாதே	தாமதம் செய்யாமல் (சடக்கென)
பெய்திடாய்	மழைபொழியக் கடவை.

ஏல் ஓர் எம் பாவாய்!—.

* * *—ஆயர் சிறுமியர் தாம் மார்கழி நீராடினால் நாட்டுக்கு விளையும் நன்மைகளை இங்ஙனே மநோரதித்துக்கொண்டிருக்க, பர்ஜந்யனும், 'எம்பெருமானடி பணியுமவர்கட்குச் சிறிது கிஞ்சித்கரித்து நாமும் நமது ஸ்வரூபத்தை நிறம் பெறுவித்துக்கொள்ள வேணும்'' எனக்கருதி, 'நான் உங்கள் திறத்துச் செய்ய வேண்டுமடிமைத் திறத்தை ஆராய்ந்துரைக்கவேணும்' என்று இவர்களின் நிய மநத்தைப் பிரார்த்தித்து நிற்க, ஆய்ச்சிகள், "பர்ஜந்யனே! 'பெண்கள் நோற்ற படி யென்! மழை பெய்தபடி யென்! என்று அனைவரும் தலைதுலுக்கிக் கொண்டாடும்படி வர்ஷிக்கவேணும்'' என்று அவன் செய்ய வேண்டு மடிமையைக் கையோலை செய்து கொடுக்கின்றனர் இப்பாட்டால். [பர்ஜந்யன்—மழைக்கு நிர்வாஹகன்; மேகமென்றவாறு.]

வாராய் பர்ஜந்யனே! உனது ஔதார்யத்தை நீ எள்ளளவும் ஒளிக்கலாகாது; கடலினுட் புகுந்து அங்குள்ள நீரை முற்றும் முகந்துகொண்டு பெருமுழக்கஞ்செய்து வானத்தின் மீதேறி எம்பெருமானது திருமேனிபோலக் கருமை பூண்டு அவனது வலங்கை யாழிபோல் மின்னி இடங்கைச் சங்கம்போல் அதிர்ந்து ஸ்ரீசார்ங்கம் சரமழை பொழியுமாறு போல நாடெங்கும் நீரைச் சொரிந்து எமது மார்கழி நீராட்டத்தை மகிழ்ச்சியுடனே தலைக்கட்டவேணும், என்பது—இவர்கள் கட்டளையிடும் பரிசு.

ஸந்நிதிகளில் கைங்கர்யபரர்களை அருளிப்பாடிடும்போது, "குடை தூக்குவான்!, சாமரை வீசுவான்!, திருச்சின்ன மூதுவான்!'' என்றிங்ஙனே அவரவர்கள் அதிகரித்த காரியத்தையிட்டு அருளிப்பாடிடுவது ஸம்ப்ரதாய மாதலால் இவர்களும் அந்நடையை அடியொற்றி "ஆழிமழைக் கண்ணா'' என்று அவன் அதிகரித்த காரியத்தையிட்டு அழைக்கின்றனரென்க. எம்பெருமான் படைப்புத்

துடைப்புத் தொழில்களை அயனரர் தலையிலிட்டுத்தான் காத்தற்றொழிலைக் கைப் பற்றினாற்போல, 'பிடி, அடி' என்னுங் காரியத்தை நமன் முதலியோர் தலையி லிட்டு, உனது நீர்மைக்குப் பொருந்த எல்லாரையுங் குளிர நோக்குங் காரியத் தில் நியமிக்கப்பட்டவனன்றோ நீ எனப் புகழ்கின்றவாறு காண்க.

ஒன்றும் நீ கை கரவேல் :—உன் கொடையில் ஒன்றும் வஞ்சியாதொழிய வேணும் என்றபடி. புண்ணியம் பண்ணினாரிருந்தவிடத்து வர்ஷித்தல், பாவம் பண்ணினாரிருந்தவிடத்து வர்ஷியாதொழிதல் என்றொரு விஷமநியதி கொள்ளற் பாலதன்றென்கை. கை கரக்கை—கொடை மாறுகை.

மேகத்தின் முழக்கம் மகிழ்ச்சிக்கு உறுப்பாதலால் **ஆர்த்து** என்று அம் முழக்கத்தை வேண்டுகின்றனர். கடல் கடந்து இலங்கைக்குச் சென்ற அனுமன் செய்தியை உணராத குரக்கினங்கள் கடற்கு இக்கரையில் வருந்தி ஏங்கிக் கிடந்த போழ்து, அனுமன் பிராட்டியைக்கண்ட களிப்பின் மிகுதியால் ஆரவாரித் துக்கொண்டு வந்து அவ்வானர வீரர்களை மகிழ்வித்தவாறு போல நீயும் ஆரவாரத் தினால் எம்மை மகிழ்விக்க வேணுமென வேண்டியவாறு.

ஏறி என்றதனால், முகந் தோற்றுமே நின்று காரியஞ்செய்யும் எம்பெரு மானைப் போலன்றி, "விண்ணீல மேலாப்பு விரித்தாற்போல்" என்றபடி ஆகா சாவகாசமெல்லாம் வெளியடையும்படி உன் வடிவைப் பரப்பிக்காட்டிக் காரியஞ் செய்யவேணுமென்ற விருப்பம் தோன்றும்.

ஊழிமுதல்வன்—ஊழி என்று காலத்துக்குப்பெயர்; இங்குக் காலத்தைக் கூறியது மற்றுமுள்ள எல்லாப் பதார்த்தங்களையுங் கூறியவாறும்; இஃது உப லக்ஷணமெனப்படும். "உருவம்போல் மெய்கறுத்து" என்ற சொல்நயத்தால், அவ்வெம்பெருமானது திருமேனியின் நிறத்தை மாத்திரம் நீ ஒருபுடை ஏறிட்டுக் கொள்ளலாமத்தனையொழிய, அவன்றன் அகவாயில் தண்ணளி எவ்வகையா னும் உன்னால் ஏறிடுவித்துக்கொள்ள அரிது என்னுங்கருத்துத் தோன்று மென்ப. இங்கு, "நாச்சியார் விழி விழிக்கவொண்ணாதென்றாப்போலே" என்ற ஆறாயிரப்படி அருளிச்செயல் நோக்கத்தக்கது; அவ்வாக்கியத்தின் பொருள் வருமாறு :—திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் சிறிய திருவத்யயனோத்ஸவத்திற் கடைநாளிரவு ஸ்ரீரங்கநாதன், நாச்சியார் திருக்கோலம் பூண்டு, ஸேவை ஸாதித் தருள, ஸ்ரீபட்டர் ஸேவித்துப்பெருமானை நோக்கி 'நாச்சியாருடைய வேஷத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டதத்தனை யொழிய அவள் போல் விழி விழிக்க உன்னாலா காதே' என்றுரைத்தருளினாரென்ற ஐதிஹ்யத்தை உளப்படுத்தியவாறு.

கண்ணபிரானது திருமேனி நிறத்தைக் காணவிருப்பமுடைய இவர்கள் அதன் போலியையாகிலுங்கண்டு களிப்போமென்னுமாசையால் "ஊழி முதல்வ **னுருவம்போல் மெய்கறுத்து**" என்கிறார்களென்னுங் கருத்து முணரற்பாலது.

பாழி அம் தோள்—வலிமையும் அழகும் பொருந்திய தோள்; எனவே, ரக்ஷகத்வ போக்யத்வங்களிரண்டும் தோளுக்குள்ளன வென்றதாயிற்று. **பற்ப நாபன் கையிலாழிபோல் மின்னி**—"பற்பநாபன்போல் மின்னி" என்னாதொழிந்த தென் எனில்; அரசனை நோக்கி 'உனக்கு மகன் பிறந்தான்' என்றால் அவன் தனது காம்பீர்யந் தோற்றப் பேசாதிருப்பினும் உரிய அடியார் பக்கலில் உகப்

பும் அதனாலாய காரியங்களுங் காணப்படுதல்போல், வெற்றிபெற்ற எம்பெருமான் தான் ஸாதாரணமாயிருப்பினும் திருவாழியாழ்வான் மிகமிளிர்ந்தோற்றுவனாதலால் "ஆழிபோல் மின்னி" என்றனரென்க.

"சார்ங்கமுதைத்த சரமழைபோல்" என்றவுடனே, அச்சார்ங்கத்துச் சரமழை ராவணாதியரை முடித்தாற்போல் இதுவும் முடித்துவிடிற் செய்வதென்? என்றஞ்சி வாழ உலகினிற் பெய்திடாய்" என்றனர். .... (4)

மாயனை மன்னு வடமதுரை மைந்தனை*
தூய பெருநீர் யமுனைத் துறைவனை'
ஆயர் குலத்தினில் தோன்றும் மணிவிளக்கை'
தாயைக் குடல்விளக்கஞ் செய்த தாமோதரனை'
தூயோமாய் வந்துநாம் தூமலர்கள் தூய்த்தொழுது*
வாயினாற் பாடி மனத்தினாற் சிந்திக்க*
போய பிழையும் புகுதருவா னின்றனவும்'
தீயினில் தூசாகும் செப்பேலோ ரெம்பாவாய். 5

மாயனை	மாயச் செயல்களை யுடையவனும்
மன்னு வட மதுரை மைந்தனை	(பகவத் ஸம்பந்தம்) நித்யமாகப் பெற்றுள்ள வடமதுரைக்குத் தலைவனும்,
தூய பெரு நீர்	பரிசுத்தமாய் ஆழம் மிக்கிருக்கிற தீர்த்தத்தை யுடைய
யமுனை துறைவனை	யமுனை யாற்றங்கரையை நிரூபகமாக வுடையவனும்,
ஆயர் குலத்தினில் தோன்றும்	இடைக்குலத்தில் விளங்கா நின்றுள்ள
அணி விளக்கை	மங்கள தீபம் போன்றவனும்
தாயை குடல் விளக்கஞ் செய்த	தாயாகிய தேவகிப் பிராட்டியின் வயிற்றை விளங்கச் செய்தவனுமான
தாமோதரனை	கண்ணபிரானை,
நாம்	(அடிச்சியோமாகிய) நாம்
தூயோமாய் வந்து	பரிசுத்தியுள்ளவர்களாய்க் கிட்டி
தூ மலர்கள் தூய்	நல்ல மலர்களைத் தூவி
தொழுது	வணங்கி
வாயினால் பாடி	வாயாரப்பாடி
மனத்தினால் சிந்திக்க	நெஞ்சார தியானம் பண்ண (அதன் பிறகு)
போய பிழையும்	(சேஷ சேஷிபாவ ஜ்ஞானமுண்டாவதற்கு) முன்பு கழிந்த பாவங்களும்
புகுதருவான் நின்றனவும்	பின்பு (தன்னை அறியாமல்) வரக்கூடிய பாவங்களும்
தீயினில் தூசு ஆகும்	நெருப்பிலிட்ட பஞ்சு போலே உருமாய்ந்து போம்; (ஆன பின்பு)
செப்பு	அவ்வெம்பெருமான் திருநாமங்களைச் சொல்;

ஏல் ஓர் எம் பாவாய்!—.

* * *—நோன்பு நோற்கும் பெண்களில் ஒருத்தி, 'நாம் நோன்பு நோற்று எம்பெருமானை அநுபவிக்க இலையகலப் பாரியா நின்றோம்; இஃது அழகியவாறே; "ச்ரேயாம்ஸிபஹுவிக்நாநி பவந்தி மஹதாமபி" என்று மேலையார் செய்யும் நற்கிரிசைகட்கும் பல இடையூறுகள் மிடைதருமென்று நூல்கள் கூறும் இராமபிரானை முடிசூட்டுதற்காகச் சம்பராந்தகனை தசரத சக்கரவர்த்தி பா

தான்; பிரமவிருடியான வசிட்டன் முஹூர்த்தமிட்டான்; ஸாக்ஷாத் தருமமெனப் பட்ட இராமன் முடிசூட நின்றான்; பிராட்டியோடே கூடிப் பெரியபெருமாளைத் தொழுதிறைஞ்சினான்; நாடடங்கலும் இவ்வபிஷேக மங்களத்தைப் பிரார்த்தித்து மங்களாசாஸநம் செய்யா நின்றது; இங்ஙனம் அமைந்திடவும் அந்த மங்கள காரியத்திற்குமன்றோ இடையூறு மிடைதந்தது; நாம் நெடுநாளாகப் பண்ணியுள்ள பாவங்கள் பல கிடக்க இன்று செய்யக்கருதிய நற்கிரிசை நன்னர் நிறைவேறுமோ?' என்று கேட்க; நாம் பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணவே பாவங்களனைத்தும் தீயிலிட்ட பஞ்சுபோல உருமாய்ந்தொழியுமாதலால் அத்திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணக்கடவையென்று அவளை நோக்கி மற்றொருத்தி உரைக்கும் பாசுரமாய்ச் செல்லுகிறது இப்பாட்டு.

ஸர்வேச்வரன் பரமபத நிலயனாயிருந்து வைத்துத் திருவாய்ப்பாடியிற் கண்ணபிரானாய் அவதரித்துக் கோவலர்க்கும் கோக்களுக்குத் தான் எளியனாய், வெண்ணெய் களவுகாண்பது, மாதரைக் களவுகாண்பதாய்ச் செய்த ஆச்சரியச் செயல்களின் அளவின்மையை நினைத்து "மாயனை" என்றது. "சூட்டுநன் மாலைகள்" என்ற பாசுரமுங் காண்க. திருவடமதுரையில் ஸித்தாச்ரமத்தில் ஸ்ரீவாமநனாய்த் தவம்புரிந்திருந்தமையாலும் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் படையெடுத்துப் பகையறுத்துத் தனக்குப் படைவீடாகப் பெற்று நெடுநாள் அரசாண்டமையாலும், கிருஷ்ணனாய் வந்து பிறந்தமையாலும் இவ்வகைகளாலே மதுரைக்குப் பகவத்ஸம்பந்தம் நித்தியமாயிருக்குந் தன்மைபற்றி **மன்னு** என்று வடமதுரைக்கு அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது.

மைந்தன்—மிடுக்கை யுடையவன்; **மைந்து**—மிடுக்கு. "தந்தைகாலிற் பெருவிலங்கு தாளவிழ நள்ளிருட்கண், வந்தவெந்தை" என்றபடி கண்ணபிரான் தான் பிறக்கும்போதே வஸுதேவ தேவகிகளின் காலில் விலங்கு இற்று முறியுமாறு பிறந்த மிடுக்கைக் கூறியவாறு; பருவம் நிரம்புவதற்குமுன்னே கஞ்சன் குஞ்சி பிடித்துதைத்த மிடுக்கைக் கூறியவாறுமாம்.

கண்ணன் திருமதுரையிற் பிறந்தவாறே வஸுதேவன் கம்ஸனிடத்துள்ள அச்சத்தினால் அப்பிள்ளையைத் திருவாய்ப்பாடியில் ஒளித்து வளர்க்கக் கருதி எழுந்தருள்வித்துக்கொண்டு செல்ல, வழியிடையிற் பெருவெள்ளமாய்ப் பெருகிக்கொண்டிருந்த யமுனையாறு தன்னை முழந்தாளளவாக வற்றுவித்து வழிதந்தமையால், அவ்வாற்றிற்கு இதனை ஒப்புயர்வற்ற தூய்மையாகக் கருதித் **தூய பெருநீர்** என விசேஷிக்கப்பட்டது. இங்கு, "யமுநாஞ்சாதிகம்பீராம் நாநாவர்த்தஜஷாகுலாம், வஸுதேவோவஹந்க்ருஷ்ணம் ஜாநுமாத்ரோதகோயயௌ." என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணவசநம் நோக்கத் தக்கது. பிராட்டி சரணம்புகவும் ராவணபயத்தாலே, அஞ்சியிருந்த கோதாவரி போலன்றியே கம்ஸன் மாளிகை நிழற்கீழே வற்றிக்கொடுத்ததே தூய்மையாம். **பெருநீர்**—அஞ்சுலக்ஷங்குடியிற் பெண்களும் கண்ணனுங்கூடி ஜலக்ரீடை பண்ணுவதற்கும், பெண்கள் விரஹதாபந்தீரக் குளிக்கைக்கும் பர்யாப்தமான நீரையுடைய வென்றபடி. பெருமை பொருந்திய நீரையுடைய வென்றுமாம். கவிபாடுவார்க்கு ஊர், பேர், ஆறு முதலியவை வேண்டுமாகையால், "வடமதுரை மைந்தனை" என்று ஊரும், "தாமோதரனை" என்று பேரும், "யமுனைத்துறைவனை" என்று ஆறுங் கூறப்பட்டன. "முத்துப்படுந்துறை, நவமணி படுந்துறை" என்னுமாபோலே, கண்ணபிரானுக்கு எமுனையாறனது பெண்கள் படுந்துறையாகையால் "யமுனைத்துறைவனை" எனப்பட்டது.

"ஆயர்குலத்தினிற் பிறந்த" என்றது, "தோன்றும்" என்றது, "தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயா மாவிர்ப்பூதம் மஹாத்மநா" என்ற புராண நடையை அடியொற்றி யென்க: கீழ்த்திசையில் உதிக்கின்ற ஆதித்தியனுக்கு அத்திசையிற் பற்றுண்டாகிலன்றே தேவகியின் வயிற்றில் உதித்த கண்ணபிரானுக்கு அவ் வயிற்றிற் பற்றுண்டாவதென்ற கருத்துத் தோன்றக் கூறினன் முனிவனென்பர். ஆகில், "கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்" "மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை" "பிறந்தவாறும்" என்றிப்புடைகளிலே கூறப்பட்டுள்ளவற்றுக்குப் பொருத்தமெங்ஙனே யெனில்; ஸம்ஸாரிகள் பத்து மாதம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணினால், "பன்னிரு திங்கள் வயிற்றில் கொண்ட வப்பாங்கினால்" என்றபடி தான் பன்னிரண்டு மாதம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணுகையாலும், பெற்ற தாய்க்கு முலை சுரக்கையாலும், முலை பெறுவிடில் இவன் தான் நோவுபடுகையாலும், தன்னைக் கட்டவு மடிக்கவுமாம்படி எளியனாக்கி வைக்கையாலும் அங்ஙன் கூறப்படுகின்றதெனக் கொள்க. இனி, வடமதுரையிற் பிறந்த கண்ணபிரானை ஆயர் குலத்தினிற் பிறந்தவனாகக் கூறுவானென்னெனில்; முலைப்பால் குடித்து அழுதவிடமே பிறந்த இடமாதல் பற்றி யென்க. அன்றி, மதுரையில் மறைந்திருந்து ஆய்க் குலத்தில் வெளிப்பட்டமை பற்றியுமாம்.

உடலை நீக்கித் தலையையும், தலையை நீக்கி உடலையுங் கழுவுமவர்களான இடைச்சிகள் "தூயோமாய்" என்கிறார்களே, இவர்கட்குத் தூய்மையாவதென்? எனில்; எம்பெருமானிடத்தில் ஸம்பந்தவுணர்ச்சிக்கு மேற்பட வேறொரு சுத்தியும் ஆத்மாவுக்கு இலதாதலால் அத்தூய்மை கூறப்படுகின்றது. "மமசாப்யந்தராத்மாயம் சுத்தம் வேத்தி விபீஷணம்." என்று—ஸுக்ரீவ மஹாராஜர் இராமபிரானிடத்து விபீஷணாழ்வானைச் சுத்தனென்றது மேற்கூறிய தூய்மையைக் கருதியன்றே.

தூமலர்கள்—மலர்க்குத் தூய்மையாவது—ஒரு பிரயோஜநத்தை விரும்பி இடப்படாதொழிகை. தூய் என்ற சொற்போக்கால், எம்பெருமானது திருவடிகளில் மலர்களை மிக்க ஆதரத்துடன் ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்றொரு நியதியில்லை; அடைவு கெடத்தூவிலுமமையு மென்பது போதரும். தொழுது, பாடி, சிந்திக்க என்று மனமொழி மெய்களாகிற முக்கரணங்களினுடையவும் வியாபாரங்கள் கூறப்பட்டன.

இனி, தொழுகை, பாடுகை, சிந்தனையாகிய இக்காரியங்களினாற் பெறும் பேறு கூறுவன, கடையிரண்டடிகள். எம்பெருமானை யடிபணிவதற்கு முன்பு செய்யப்பட்ட பிழைகள்—போய பிழை, [பூர்வாகம்] எனப்படும். அடிபணிந்த பின்னர் பிரகிருதி வாஸனையினால் அபுத்தி பூர்வமாகச் செய்யும் பிழைகள்—புகுதருவான் நின்றன; உத்தராக மெனப்படும். இவையிரண்டும் தீயிலிட்ட தூசுபோல உருமாய்ந்தொழியுமென்று பலன் கூறிற்றாயிற்று.

'நாம் நெடுநாளாகப் பண்ணியுள்ள பாவங்கள் பல கிடக்க, இன்று செய்யக் கருதிய நற்கிரிசை நன்னர் நிறைவேறுமோ?' என்று வினவியவளை நோக்கியது, செப்பு என்ற முன்னிலை வினைமுற்று. இங்ஙன் ஒருத்தியை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியவிது அனைவரையும் நோக்கிக் கூறியவாறே யாமெனக் கொள்க; உபலக்ஷணமென்க. செப்ப என்று பிரிக்கவுமாம். .... (5)

புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண் புள்ளரையன் கோயில்*
வெள்ளை விளிசங்கின் பேரரவங் கேட்டிலையோ*
பிள்ளா யெழுந்திராய் பேய்முலை நஞ்சுண்டு*
கள்ளச் சகடங் கலக்கழியக் காலோச்சி*
வெள்ளத் தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை*
உள்ளத்துக்கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும்*
மெள்ள வெழுந்து அரியென்ற பேரரவம்*
உள்ளம் புகுந்து குளிர்ந்தேலோ ரெம்பாவாய். 6

புள்ளும்	பறவைகளும்
சிலம்பின காண்	(இரை தேடுகைக்காக எழுந்து) ஆரவாரங்கள் செய்யாநின்றன காண்;
புள் அரையன்	பறவைத் தலைவனான பெரிய திருவடிக்கு
கோ	ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனுடைய
இல்	ஸந்நிதியிலே
வெள்ளை	வெண்மைநிறமுடையதும்
விளி	(அனைவரையும்) அழையாநிற்பதுமான
சங்கின்	சங்கினுடைய
பேர் அரவம்	பேரொலியையும்
கேட்டிலையோ	செவிப்படுத்துகின்றிலையோ?
பிள்ளாய்	(பகவத் விஷயரஸம் அறியப் பெறாத) பெண்ணே!
எழுந்திராய்	(சடக்கென) எழுந்திரு;
பேய் முலை நஞ்சு	பூதனையின் முலையில் (தடவிக் கிடந்த) விஷத்தை
உண்டு	(அவளது ஆவியுடன்) அமுது செய்து
கள்ளம் சகடம்	வஞ்சனை பொருந்திய (அஸுராவிஷ்டமான) சகடமானது
கலக்கு அழிய	கட்டுக் குலையும்படி
கால்	திருவடியை
ஓச்சி	ஓங்கச் செய்தவனும்
வெள்ளத்து	திருப்பாற்கடலில்
அரவில்	திருவனந்தாழ்வான்மீது
துயில் அமர்ந்த	திருக்கண் வளர்ந்தருளின
வித்தினை	ஜகத்காரண பூதனுமான எம்பெருமானை
முனிவர்களும்	மநநசீலரான ரிஷிகளும்
யோகிகளும்	யோகப் பயிற்சியில் ஊன்றினவர்களும்
உள்ளத்து கொண்டு	(தமது) ஹ்ருதயத்தில் அமர்த்திக் கொண்டு
மெள்ள எழுந்து	(ஹ்ருதயஸ்தனான அவ்வெம்பெருமான் அசையாதபடி) ஸாவதாநமாக எழுந்து
அரி என்ற பேர் அரவம்	'ஹரிர் ஹரி:' என்ற பேரொலியானது
உள்ளம் புகுந்து	(எமது) நெஞ்சிற் புகுந்து
குளிர்ந்து	குளிர்ந்தது;
	ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—.

(இனியாகிலும் எழுந்திரு என்று ஒருத்தியை உணர்த்துகிறபடி.)

* * *- -இப்பாட்டு முதல், மேல் "எல்லேயிளங்கிளியே" என்ற பாட்டளவாகப் பத்துப் பாசுரங்களாலே அநுபோக்தாக்களைக் குறித்துத் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடப்படுகின்றது. க்ருஷ்ணாநுபவத்திற்குப் பிரதான உபகரணமான காதலும், ஏகாந்தமான காலமும், கோவலக்கிழவர்களின் இசைவும் பஞ்சலக்ஷங் குடியிற் பெண்களுக்கும் ஒருங்கே வாய்த்திருக்கையால் அவரவர் தனித்தனியே அநுபவிக்க அமைந்திருக்க, ஒருவரை ஒருவர் சென்றெழுப்புவானென் எனில்;

பெருக்காற்றில் இழிவார் துணையின்றி இழியமாட்டாதவாறுபோல' "காலாழும் நெஞ்சழியுங் கண் சுழலும்" என்றும், "செஞ்சொற்கவிகாள்! உயிர்காத்தாட் செய்மின்" என்று மருளிச்செய்தபடி இழிந்தாரைக் குமிழ் நீரூட்டவல்ல 'ஆழி யானென்னுமாழமோழையில் இழியுமிவர்கள் துணையின்றி இழிய அஞ்சித் துணை கூட்டிக்கொள்வதற்காக ஒருவரை ஒருவர் உணர்த்துகின்றனரென்க. அன்றியும், "ஏக: ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத" "இன்கனி தனியருந்தான்" என்றபடி சுவைமிக்க பொருள் தனியே புஜிக்கத்தக்கதல்லாமையால் தோழிமார்களுடன் கூடிப் புசிக்கப் பாரிக்கின்றனரென்றுங்கொள்க.

"வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து" என்றபடி பகவத்ஸமாச்ரயணம் பாகவத புரஸ்கார பூர்வகமாகச் செய்யப்படவேண்டுதலால், அதனை அனுஷ்டித்துக் காட்டுகின்றனரென்பது, ஆழ்கருத்து.

இனி. அனைவர்க்கும் கிருஷ்ணாநுபவத்தில் அவா ஒத்திருக்குமாகில் சிலர் எழுப்பச் சிலர் உறங்குகை அவாவிற்குக் குறையன்றோ எனின்; அன்று; கண்ணபிரானது திவ்ய சேஷ்டிதங்களும் கல்யாண குணங்களும் சிலரை நஞ் சுண்டாரைப் போலே மயங்கப்பண்ணும்; சிலரை இருந்தவிடத்தில் இருக்க வொட்டாதே துடிக்கப்பண்ணும்; ஆகையால் அவாவிற்குக் குறையாமாறு ஒன்றுமின்றென்க.

இனி இப்பாட்டின் கருத்து:—முந்துற உணர்ந்த பெண்பிள்ளைகள், பொழுது விடிந்தமையையு மறியாமற் கிடந்துறங்குகின்றாளொருத்தியின் மாளிகை வாசலிற் சென்று சேர்ந்து 'பிள்ளாய்! விடிந்த பின்பும் இங்ஙனே கிடந்துறங்கலாகுமோ?' என்று வெறுக்க, அதனைக் கேட்ட அவள் 'பொழுது விடிந்தாலன்றோ எழுந்திருக்கவேண்டுவது; பொழுது விடிந்தமைக்கு அடையாள மேது? என்று கேட்க; நாங்கள் இங்ஙனே உணர்ந்துவந்தது அடையாளமாக வற்றன்றோ?' என்று இவர்கள் கூற, அதற்கு அவள் 'உறங்கினார் உணரிலன்றோ விடிந்ததாவது; "கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே" என்றபடி உங்களுக்கு உறக்கந்தானில்லையே; ஆனபின்பு உங்களுணர்த்தி விடிவுக்கு அடையாளமாக மாட்டாது; வேறடையாள முண்டாகிற் சொல்லுங்கள்' என்ன; "புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண்" என்று முந்துற ஓரடையாளங் கூறுகின்றனர். பறவைகள், மார்கழி நீராடவேணு மென்னும் விரைவு மின்றி, வைகி எழுந்திருக்கில் குற்றமுண்டென்னுமறிவுமின்றி யிருக்க உணர்ந்தது காலமுணர்த்த உணர்ந்தபடியாதலால் இது போதுவிடிவுக்கு ஏற்ற அடையாளமாமென்பது இவர்களின் கருத்து.

இவ்வடையாளங் கூறக்கேட்ட அவள், 'உங்களுணர்த்தி விடிவுக்கு அடையாள மாகமாட்டாதவாறு போலவே உங்களூரிலுள்ள பறவைகளினுணர்த்தியும் விடிவுக்கு அடையாளமாக மாட்டாது; "ஊரும்நாடு முலகமுந்தன்னைப் போலவனுடைய, பேருந்தார்களுமே பிதற்ற" என்றாற்போல நீங்கள் நுமதருகிலுள்ள அனைத்தையும் நம்மோடொத்தனவாக்குமவர்களன்றோ' என்று கூற, அதனை விட்டு வேறடையாளங் கூறுகின்றனர்—திருப்பள்ளியெழுச்சிக்கு ஊதின சங்கின் ஒலியும் செவியிற்பட்டதில்லையோ? என்கிறார்கள்.

கண்ணபிரானுடைய குணங்களில் ஈடுபட்டிருப்பார் உறையுமிடமான திருவாய்ப் பாடியிலும் கோயிலுண்டோ என்னில்; "ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா:' என்று திருவயோத்தியில் சக்ரவர்த்தி திருமகனுருடைய குணங்களிலே தோற்றுச் செல்லா நிற்கச் செய்தே, "ஸஹ பத்ந்யா விசாலாக்ஷ்யா நாராயணமுபாகமத்' என்று பெருமாள் பிராட்டியுடன் கூடிப் பெரிய பெருமாளை உபாஸித்ததாகச் சொல்லிற்றிறே; அங்குப்போலே இங்கும் ஒரு திருக்கோயில் உண்டென்னலாம்.

புள் அரையன்—புள் என்றே பெரிய திருவடியைச் சொல்லிற்று; அரையன் என்று அவற்குத் தலைவனை எம்பெருமானைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இப்படி பெரிய திருவடியையிட்டு எம்பெருமானை நிரூபிக்கிறவிது—"ராமம் லக்ஷ்மண பூர்வஜம்'' என்று இளைய பெருமாளையிட்டுப் பெருமாளை நிரூபித்தாற்போலுமென்ப. எம்பெருமானை அடியார் பக்கலிற் கொண்டுவந்து கூட்டுமவன் கருடனாகையாலே அவனிடத்துள்ள உகப்புத் தோற்ற அவனையிட்டு நிரூபிக்கிறபடி; "புள்ளின் பின்போன தனி நெஞ்சமே'' என்றிருக்குமவர்களன்றோ.

இனி இவ்வடையாளத்துக்கும் மறுப்புக் கூறுகின்றாள் உள்ளுறங்குமவள்;—"வெள்ளை விளிசங்கின் பேரரவம்'' என்றீர்கள்; சங்குக்கு வெண்மை நிறம் இயற்கையாகையால், வெள்ளை என்ற அடைமொழி வியர்த்தம்; விளிசங்கு என்கிறீர்கள்; சாமந்தோறும் அழைக்கக் கடவதான சங்கு என்றதாகிறது; ஆகையாலே இது பொழுது விடிவை உணர்த்தவல்ல சங்கன்று; பேரரவம் என்கிறீர்கள்; பெருத்த ஒலியாகில் உங்களுக்குப்போலே எனக்கும் செவிப்படவேணும்; செவிப்படாமையாலே அப்ரஸித்தம்; ஆனபின்பு நீங்கள் சொல்லுமதெல்லாம் போதுவிடிவுக்கு அடையாளமாக மாட்டாது என்றனள்.

இனி இதற்கு ஸமாதாநம்—கேட்டிலையோ என்பது. இப்படிப்பட்ட பேரொலியும் செவிப்படாதபடி நீ உள்ளே செய்யுஞ் செய்கை என்னோ என்கை. **பிள்ளாய்**—பேதைமை யுடையவளே! என்றபடி; இது ஸாபிப்ராய ஸம்போதநம். பாகவத ஸம்ச்லேஷத்தளவு முண்டானாலல்லது பகவத் விஷய ப்ராவண்யத்திற்குப் பரிபூர்த்தியில்லை; நீ அங்ஙனன்றியே க்ருஷ்ண ஸம்ச்லேஷத் தளவிலேயே நின்று பாகவத ஸம்ச்லேஷத்தில் விருப்பமற்றிருப்பது பேதைமையின் பணியன்றோ என்றவாறு.

இங்ஙன் சொல்லக்கேட்ட அவள், "நானோ க்ருஷ்ண ஸம்ச்லேஷத்தளவில் நிற்கிறேன்? உங்களது இனிய பேச்சுக்களைக்கேட்டு உளங்கனிந்திருக்கிற என்னைப் பிள்ளையென்கிற நீங்களன்றோ பிள்ளைகள்'' என்ன; இவர்கள், 'வெறுமனே பேச்சுக் கேட்டுக்கிடக்கவொண்ணுமோ? "அடியார்கள் தம், ஈட்டங் கண்டிடக் கூடுமேல் அது காணுங் கண் பயனாவதே'' "அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்றுகொலோ,' "பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே'' என்றிப்புடைகளிலே யன்றோ பெரியார் பணித்த பாசுரமிருப்பது; அப்படியே உன் வடிவை நாங்கள் கண்டு எங்கள் வடிவை நீ கண்டு அநுபவிக்க விரும்பாதே எங்கள் வார்த்தைகளுக்குக் கண்ணழிவுஞ் சொல்லுகிற நீயன்றோ பிள்ளை' என்ன; அதுகேட்ட அவள், 'நீங்கள் சொன்னபடியே நான் பிள்ளையாகிறேன்; கர்ணாம்ருதமான சில பேச்சுக்களைச் சொல்லுங்கள்' என்னச் சொல்லுகிறார்கள், பேய்முலை நஞ்சுண்டு என்று தொடங்கி.

பேய்முலை நஞ்சுண்ட வரலாறு:—கிருஷ்ணனைப்பெற்ற தாயான தேவகியினது உடன் பிறந்தவனாதலால் அக்கண்ணபிரானுக்கு மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப் பிறந்த தேவகீ புத்திரன் ஒளித்து வளர்தலை அறிந்து, அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லும் பொருட்டுப் பல அசுரர்களை ஏவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்கு தூங்கிக்கொண்டிருந்த கண்ணனாகிய குழந்தையை எடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்ல முயல, பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப் பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனன் என்பதாம்.

கள்ளச்சகடங் கலக்கழியக் காலோச்சின வரலாறு:—நந்தகோபர் திருமாளிகையில் ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிலிற் பள்ளிகொண்டிருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன், ஒருகால் அச்சகடத்திற் கஞ்சனால் ஏவப்பட்ட அசுரனொருவன் வந்து ஆவேசித்துத் தன்மேலே விழுந்து தன்னைக்கொல்ல முயன்றமை அறிந்து பாலுக்காக அழுகிற பாவனையிலே தன் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கி உதைத்தருள, அவ்வுதை பட்டமாத்திரத்தில் அச்சகடு திருப்பப்பட்டுக் கீழே விழுந்து அசுரனுட்பட அழிந்ததென்பதாம்.

இவ்விரண்டு அபதாநங்களையும் இங்கெடுத்துக் கூறியது—உள்ளுறங்குமவள் அஞ்சிக் கடுக எழுந்தோடி வருதற்கென்க. ஸர்வேச்வரனாலே தத்தம் இடர்களைக் களைந்து கொள்ளக் கருதுவார் அல்லாதார்; பெரியாழ்வாரோட்டைச் சம்பந்தமுடையார் அங்ஙனன்றி "எம்பெருமானுக்கு என்ன அவத்யம் விளைகின்றதோ" என்று வயிறுபிடிக்குமவர்களாகையாலே, பூதனையினுடையவும் சகடத்தினுடையவும் பிரஸ்தாவத்தைத் தொடங்கினால் "கண்ணபிரானுக்கு இங்ஙனே சில தீமைகள் விளைந்தனவே!" என்று நெஞ்சு வெதுப்புண்டு துணுக்கென்றெழுந்திருக்கக் கூடுமென்பது வாசலிற் கூவுமாய்ச்சிகளின் கருத்து. இங்குக் குலசேகராழ்வார் சரித்திரம் நினைக்கத்தக்கது.

திருப்பாற்கடலிற்கிடை அவதாரங்கட்கு அடிக்கிழங்காதல்பற்றி "வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த **வித்தினை**" எனப்பட்டது. உழவர் விரையை நீரிலே சேர்ப்பதுபோல், உலகங்கட்கெல்லாம் விதைபோன்ற தான் நீரிலே சேர்ந்தானென்பது ரஸோக்தி. **முனிவர்கள்**—மநந சீலர்கள்; அவராவார்—ஒரு ப்ரவ்ருத்திக்குங் கடவராகமாட்டாதே குணநுபவ மாத்திரத்தில் ஒருப்பட்டவர்கள். **யோகிகள்**—கைங்கர்ய நிஷ்ட்டர்கள். ஸ்ரீபரதாழ்வானையும் இளைய பெருமாளையும் அடைவே ஒப்புக்கொள்க.

மெள்ள எழுந்து—வயிறு வாய்க்கப்பெற்ற மாதர் [கர்ப்பிணி ஸ்திரீகள்] வயிற்றினுள் உறையும் பிள்ளைக்கு நோவுவராதபடி மெள்ள எழுந்திருப்பது போலவும், மகனை நலியுமாறு இரணியனால் ஏவப்பட்ட கிங்கர்களினால் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் மலைமுடிகளினின்று தள்ளுண்ணும்போது "ஹ்ருதயேநோத்வஹந் ஹரிம்" என்றபடி 'பார்த்தருள் பார்த்தருள்' என்று ஹ்ருதய குஹரவாஸியான ஸர்வேச்வரனைப் பிடித்துக்கொண்டாற்போலவும் எம்பெருமானை உள்ளத்துக்கொண்ட இம்முனிவர்களும் யோகிகளும் அவ்வெம்பெருமான் தளும்பாதபடி எழுந்திருப்பர்களென்றுணர்க.

உஷ:காலத்தில் உணரும்போது 'ஹரிர்ஹரி:' என்ற அநுஸந்தானத்துடன் உணரவேண்டுமென்பது விதியாதலால், அதன்படி அவர்கள் அத்தனை பேருந்திரண்டு அநுஸந்தித்த ஹரிநாமத்தின் பேரொலி இப்பாடியெங்கும் பரவிச்செல்ல, அதுகேட்டு நாங்கள் உணர்ந்து வந்தோம்; இது பொழுதுவிடிவுக்கு ஏற்ற அடையாளம்; இதற்குக் கண்ணழிவு சொல்ல உன்னாலாகாது; ஆனபின்பு கடுக எழுந்து எங்களுடன் கூடப்பெறாய் என்று கூவியவாறு.

"புள்ளரையன் கோயிலில்" என்ற பாடமும் கொள்ளற்பாலதே. "பேரரவம்" என்றவிடத்து, அரவம்—ரவ: என்ற வடசொல் விகாரம். வெள்ளம்—திருப்பாற்கடற்கு ஆகுபெயர். வித்தினை—வித்து இன் ஐ—, இன்—சாரியை; வித்தையென்றபடி. குளிர்ந்து—'குளிர்ந்தது' என்னும் வினைமுற்றின் தொகுத்தல்.

(ஸ்வாபதேசம்) இது பெரியாழ்வாரைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்தும் பாசுரம்! **பிள்ளாய்!** என்பது இதில் விளி. அறிவில்லாதவனைப் பிள்ளை யென்பது. எம்பெருமானுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் முதலிய திருக்குணங்களை மறந்தே இவ்வாழ்வார் மங்களாசாஸனத்தில் ஒருப்பட்டாராதலால் பிள்ளை யென்னத் தகுதியுடையாராயினர். "ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞானத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சுபெறும்" என்ற ஸ்ரீவசனபூஷண திவ்ய ஸூக்தியும் மங்களாசாஸநத்திற்கு அஜ்ஞானத்தையே மூலமாகக் காட்டிற்று. இவ்வாழ்வார் பெரும்பாலும் நந்தவனத்திலேயே போதுபோக்குவராதலால் அவ்விடத்து அடையாளமாகிய 'புட்களின் சிலம்புதல்' முன்னே கூறப்பட்டது. புள்ளரையன் என்று, பெரிய திருவடியின் அம்சமாகத் திருவவதரித்தவர் என்று குருபரம்பரா ப்ரபாவாதிகளிற் கூறியுள்ள விஷயம் முத்ராலங்கார ரீதியில் ஸூசிதமாகிறது.

'வெள்ளை விளிசங்கு' என்கிற சொல்தொடர் முதன் முதலாகப் பெரியாழ்வாருடைய திருவாக்கில் தோன்றியது; (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4—1—7 காண்க.) அதனை இங்கு அநுவதித்துக் காட்டுவது ஒருவகையான லிங்கம். [பேய்முலை நஞ்சுண்டு] பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (சீதக் கடலில்) கண்ணபிரானுடைய சரித்திரங்களில் பேய்முலை நஞ்சுண்ட கதை முதன் முதலாக அநுஸந்திக்கப்பட்டது. "பிறங்கிய பேய்ச்சி முலை சுவைத்துண்டிட்டு" என்றது காண்க. மறுபடியும் அந்தச் சரித்திரத்தை அநுஸந்திக்கையில் சகடாஸுர பங்கத்தையும் கூட்டி யநுஸந்தித்தார். "நாள்களோர் நாலைந்து என்ற பாசுரங் காண்க. அதற்குப் பொருந்த இங்கு "பேய்முலை நஞ்சுண்டு கள்ளச் சகடங் கலக்கழியக் காலோச்சி" என்றது. "வெள்ளத்தரவில்" என்று தொடங்கிப் பெரியாழ்வார்க்குள்ள 'விஷ்ணுசித்தர்' என்னுந் திருநாமமும் அதற்கு விவரணமான "அரவத்தமளியினோடும்" "பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை" என்ற பாசுரங்களின் தாற்பரியமும் நன்கு ஸூசிதம். .... (6)

கீசுகீசென்றெங்கு மானைச்சாத்தன் கலந்து*
பேசின பேச்சரவங் கேட்டிலையோ பேய்ப்பெண்ணே*
காசும் பிறப்புங் கலகலப்பக் கைபேர்த்து*
வாச நறுங்குழ லாய்ச்சியர்* மத்தினால்
ஓசைபடுத்த தயி ரரவங் கேட்டிலையோ*
நாயகப் பெண்பிள்ளாய் நாராயணன் மூர்த்தி*

கேசவனைப் பாடவும்நீ கேட்டே கிடத்தியோ'
தேசமுடையாய் திறவேலோ ரெம்பாவாய்

பேய்ப் பெண்ணே	மதிகெட்ட பெண்ணே !
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்
ஆனைச்சாத்தன்	பரத்வாஜ பக்ஷிகளானவை
கலந்து	(ஒன்றோடொன்று) ஸம்ச்லேஷித்து
கீசுகீசு என்று	கீச்சுகீச்சென்று
பேசின	பேசிய
பேச்சு அரவம்	பேச்சினுடைய ஆரவாரத்தை
கேட்டிலையோ	(இன்னும் நீ) கேட்கவில்லையோ ?
வாசம்	பரிமள வஸ்துக்களினால்
நறு	மணம் கமழாநின்றுள்ள
குழல்	கூந்தலையுடைய
ஆய்ச்சியர்	இடைப்பெண்கள்
காசும	(கழுத்தில் அணிந்துள்ள அச்சுத்தாலியும்
பிறப்பும்	ஆமைத்தாலியும்
கலகலப்ப	கலகலவென்று சப்திக்கும்படியாக
கைபேர்த்து	கைகளை அசைத்து
மத்தினால்	மத்தாலே
ஓசை படுத்த	ஓசைபடுத்தின
தயிர் அரவம்	தயிரின் ஒலியையும்
கேட்டிலையோ	கேட்கவில்லையோ ?
நாயகப் பெண்பிள்ளாய்	பெண்களுக்கெல்லாம் தலைமையாயிருப்பவளே !
நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனை	ஸ்ரீமந் நாராயணாவதாரமான கண்ணபிரானை
பாடவும்	(நாங்கள்) பாடாநிற்கச் செய்தேயும்
நீ	நீ
கேட்டே	(அப்பாட்டைக்) கேட்டு வைத்தும்
கிடத்தியோ	(இங்ஙனே) உறங்குவாயோ ?
தேசம் உடையாய்	மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையவளே !
திற	(நீயே எழுந்துவந்து கதவைத்) திற

* * *—சிலரை உணர்த்திக் கூட்டிக்கொண்டு கண்ணபிரான் பக்கற் போமவர்களன்றோ இவர்கள்; நம்மைப்போலவே அனைவரும் நன்மைபெற வேணுமென்னுங் கருத்துடையோரன்றோ. பகவத் ஸம்பந்தம் மெய்யே உண்டாகில் தன் வயிற்றிற் பிறந்த ப்ரஜையினுடைய ஸம்ருத்திக்கு உகக்குமாறு போலவே அனைவருடைய ஸம்ருத்திக்கும் உகக்கவேணுமன்றோ ?

ஆட்கொண்ட வில்லிஜீயர் எழுந்தருளா நிற்கச்செய்தே நஞ்சீயர் தெண்டனிட்டு நிற்க, "பகவத் விஷயத்தில் ருசி நமக்கு மெய்யே பிறந்ததில்லை காணும்" என்று ஆட்கொண்ட வில்லிஜீயர் அருளிச்செய்ய, நஞ்சீயர், "உம்மைப்போல் ஆசார்யவான்கள் ஆரேனுமுளரோ ? நீர் இங்ஙனே அருளிச்செய்வானென் ?" என்று கேட்க ; "பாகவதர்களின் ஸம்ருத்தியைக்கண்டு மிக உகக்கையன்றோ பகவத் விஷயத்தில் ருசி மெய்யே பிறக்கையாவது ; அஃது இல்லாமையைப்பற்றச் சொன்னேன் காணும்" என்று ஆட்கொண்ட வில்லிஜீயர் அருளிச் செய்தார் என்ற ஐதிஹ்யம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

இங்ஙனே எல்லார்க்குமொக்க இந்நன்மை உண்டாகவேணுமென்ற பாரிப்புடன் எல்லாரையுந் திரட்டிக்கொண்டு மற்றொருத்தியின் மாளிகை வாசலிற் சென்ற ஆயர்மாதர், 'பெண்ணே! போதுவிடிந்ததுகாண் ,எழுந்திராய்' என்ன; 'விடிந்தமைக்கு அடையாளமென் ?' என்று அவள் கேட்க ; 'ஆனைச்சாத்தன் கலந்துபேசின பேச்சரவம் முதலியன அடையாளமல்லவோ ?' என்கிறார்கள்.

கீசுகீசு—ஒலிக்குறிப்பு; அநக்ஷரரஸமாயிருக்கிறபடி 'ஆனைச்சாத்தம்' எனினும் 'ஆனைச்சாத்தன்' எனினும் ஒக்கும்; பரத்வாஜபக்ஷி—வலியனெனப்படுமென்ப. "செம்போத்து" என்பாருமுளர். உணர்த்தவந்த ஆய்ச்சிகள் 'ஆனைச் சாத்தத்தினுடைய தொனி விடிவுக்கு அடையாளமன்றோ?' என்ன; 'ஒரு ஆனைச் சாத்த முணர்ந்தவிது விடிவுக்கு அடையாளமாகப் போருமோ?' என்று அவள் கேட்க; இவர்கள் "எங்கும்" என்ன; 'எங்கும் நீங்களில்லையோ அவற்றை உணர்த்துகைக்கு' என்று அவள் சொல்ல; 'அவை நாங்களுணர்த்த உணர்ந்தனவல்ல; கலந்துபேசின பேச்சுக்காண்' என்று இவர்கள் சொல்ல; 'இரவெல்லா முறங்கிப் பொழுதுவிடியும்போதோ கலப்பது?' என்று அவள் கேட்க; 'மரக்கலம் [கப்பல்] ஏறிப்போமவன் மீண்டுவருமளவும் ஜீவநமேற்றிக் கொண்டு போவதுபோல, இவையும் பிரிவுகாலமாகிய விடியற்காலத்திலே கலந்து பகல் முப்பது நாழிகைக்கும் விளைநீர் அடைத்துக்கொண்டு 'அந்தோ! பிரிவு வருகின்றதே!' என்னுந் தளர்த்தி தோற்றப் பேசுகிற பேச்சு விடிவுக்கு அடையாளமாகவற்றன்றோ என்கிறார்கள்.

இங்ஙன் கூறக்கேட்ட அவள், "மாளிகைகளில் துதிபாடகர்கள் வம்சாவளி சொல்லக்கேட்டு உணரக்கடவார் பறவைகளின் பேச்சுக்கேட்டு உணரவேண்டும் படியாவதே! அஹஹ! இஃதென்ன விபரீதகாலம்!' என்று வெறுத்துக்கிடக்க, பேய்ப் பெண்ணே! என்று நிந்திக்கின்றனர். பாகவத ஸம்ச்லேஷத்திற்கு விரைந்து ஓடிவாராமே ஆறியிருக்கையின் மிக்க பேய்த்தனமில்லையே. இங்ஙன் கூறக் கேட்ட அவள், 'கள்ளிருட்கண் வந்து பொழுதுவிடிந்ததெனப் பிதற்றுகின்ற நீங்களன்றோ பேய்ப்பெண்கள்' என்ன; இவர்கள், 'பொழுது விடிந்ததில்லை' என்கிற நீ தான் பேய்ப்பெண் என்ன; அவள், 'விடிந்தமைக்குக் கூறிய இவ்வடையாளம் போதாது; வேறடையாளமுண்டாகிற் சொல்லுங்கள்' என்ன; இவ்வூரில் ஆய்ச்சிகளனைவருமுணர்ந்தெழுந்து தயிர் கடைகிற ஓசைகூடச் செவிப்பட்டதில்லையோ? அஃது அடையாளமாகவற்றேயன்றோ? என்கிறார்கள்.

காசு பிறப்பு—மாதர் அணியும் ஆபரண விசேஷம். கலகலப்ப—ஒலிக்குறிப்பு. கடைய வேண்டிய தயிர் அளவற்றுள்ளமையாலும், கடைகின்ற தங்களுடைய ஸௌகுமார்யத்தாலும், கிருஷ்ணன் அருகில் வந்திருந்துகொண்டு 'தயிரை மோராக்கவொட்டேன்' என்று கடைகயிற்றைப்பற்றி வலிக்கையாலும் கடைகையிலுள்ள அருமையைக் கூறுவது, கைபேர்த்து என்பது. கைபேர்த்து-தயிர் கடைகையில் கையை வியாபரிக்கச் செய்து என்றபடி. கடைகிற போதைச் சிரமத்தாலே மயிர்முடி கட்டு நெகிழ்ந்து முடைநாற்றத்தை மறைக்கும்படி மணங்கமழா நின்றுள்ளமைபற்றி 'வாசநறுங் குழலாய்ச்சியர்' எனப்பட்டது,

"உத்காயதீநாமரவிந்தலோசநம் வ்ரஜாங்கநாநாம் திவமஸ்ப்ருசத் த்வநி:, தத்நச்ச நிர்மந்தநசப்தமிச்ரிதோ நிரஸ்யதே யேந திசாமமங்களம்." கண்ணபிரானுடைய கண்ணழகுக்குத் தோற்றுப் பாடுகிற ஆயர் மாதருடைய பாட்டினொலி தயிர் கடைகிற ஓசையோடே கலசிப் பரமபதத்தே சென்றொலித்ததெனப் புராண நூல் கூறுமாறறிக. ஆய்ச்சிகள் தயிர் கடையும்போதும் கண்ணபிரானைப் பாடுவர்களோ வென்னில்; "விக்ரேதுகாமா கில கோப கந்யா முராரி பதார்ப்பிதசித்தவ்ருத்தி:, தத்யாதிகம்மோஹவசாதவோசத் கோவிந்த தாமோதர மாதவேதி." ஓராய்ப்பெண், கண்ணபிரான் முரனை முடித்தவீரத்தில் தோற்று அவன்பக்கல் கருத்தை ஊன்றவைத்து வேறு சிந்தையின்றியிருக்க,

வீட்டிலுள்ள பெரியோர் 'இவளை இதினின்றும் மீட்கும் விரகு ஏதோ' என்று பார்த்து, பாலையும் தயிரையும் நெய்யையும் தந்து 'இவற்றை விற்றுவா' என்றனுப்ப, அவளும் அங்ஙனமே விற்கச்செல்ல, நினைவு கண்ணபிரான் பக்கலிலாகையாலே, 'கோவிந்தன் வாங்கவில்லையோ கோவிந்தன், க்ருஷ்ணன் வாங்கவில்லையோ க்ருஷ்ணன், மாதவன் வாங்கவில்லையோ மாதவன்' என்று க்ருஷ்ண நாமங்களைக் கூறிக்கொண்டு திரிந்தாள் என்று நின்றால், தயிர் கடையும்போது கண்ணபிரானைப் பாடுவார்களென்னத் தட்டுண்டோ? நிற்க.

இவ்வடையாளம் சொல்லக்கேட்ட அவள், 'பெண்காள்! இப்போது இப்பாடி பண்டுபோலவோ இருப்பது? க்ருஷ்ணன் பிறந்த பின்னர் *வாங்கக் குடம் நிறைக்கும் வள்ளற் பெரும் பசுக்களாகையாலே அறுபது நாழிகையும் கறப்பது கடைவதாய்ச் செல்லுமத்தனையன்றோ? இது விடிவுக்கு அடையாளமாகவற்றோ! என்று அவர்கட்கு மறுமாற்றத்திற்கு இடமில்லாதபடி கூற, வேறு விடைசொல்ல வல்லமையின்மையாலே **நாயகப் பெண்பிள்ளாய்!** என்கிறார்கள். இங்ஙனே நாங்கள் சொல்லுமடையாளங்கட்கெல்லாம் அங்யதாஸித்தி சொல்லுகிறதற்கு அடி உன் வீறுடைமையன்றோ என்றவாறு.

இப்பாட்டில், ஒருகால் 'பேய்ப்பெண்ணே!' என்பது, மற்றொருகால், '**நாயகப்பெண்** பிள்ளாய்!' என்பதாய்ச் சொல்லுகிறபடியைக் காண்மின்; "ஒரு மிதுநமாய்ப் பரிமாறா நின்றால் தாழச் சொன்னபோதும் உயரச் சொன்னபோது மாயிறே யிருப்பது" என்பர் அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார். "'பேய்ப்பெண்ணே' என்றத்தோடு 'நாயகப் பெண்பிள்ளாய்' என்றத்தோடு வாசி இல்லையிறே அகவாயில் பாவம் ஒன்றாகையாலே" என்பர், பெரியவாச்சான் பிள்ளை. நாயகப் பெண்பிள்ளாய்!—இத்திரளுக்கெல்லாம நீ தலைவியான படி இதுவோ? எல்லாரையும் திரட்டிக்கொண்டுபோய் உத்தேச்யத்தைப் பெறுகையன்றோ தலைவியின் காரியம் என ஏசியவாறு.

இங்ஙன் ஏசக்கேட்ட அவள், 'என்னை நீங்கள் தலைவி என்னலாமோ, உங்களுக்கு நான் அடிமைப்பட்டவளல்லேனோ? இதோவந்து கதவைத்திறக்கிறேன்; எம்பெருமானுடைய சில அபதாநங்களைப் பாடிக்கொண்டிருங்கள் என்ன; இவர்கள் கேசிவத வ்ருத்தாந்தத்தைப் பாடத்தொடங்கினார்கள்.

கேசியின்வாயைக் கீண்டெறிந்த வரலாறு:—கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அஸுரர்களில் கேசி என்பவன் குதிரையின் உருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி கனைத்துத் துரத்திக்கொண்டு கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற்கொடுத்துத் தாக்கிப்பற்களை உதிர்த்து உதடைப் பிளந்து அதனுடம்மையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினன் என்பதாம்.

நாராயணன்மூர்த்தி கேசவனை-நாராயணமூர்த்தியாகிய கேசவனை; அன்றி, **மூர்த்தி** என்று ஸ்வாமிக்கும் பெயராகையாலே, நாராயணாவதாரமாய் ஸர்வ ஸ்வாமியான கேசவனை என்றும் உரைக்கலாம். **கேசவன்** என்பதற்கு, கேசியைக் கொன்றவன், சிறந்த மயிர் முடியையுடையவன், அயனரர்கட்குத் தலைவன் என மூவகைப் பொருள்களுண்டு.

இவர்கள் கேசவனைப் பாடச்செய்தேயும் அவள் பேசாதே கிடக்க, நீகேட்டே கிடத்தியோ என்கிறார்கள். நாங்கள் பாடினபாட்டு உன் உறக்கத்திற்குத் துடை குத்தினவாறுபிற்றுப்போலுமென்ற கருத்துக் காண்க. உள்ளே அவள் எம் பெருமானுடைய வெற்றியை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு பேசாதே கிடந்தமை யால், இவர்கள் சாலக வாசலாலே நோக்கிக்கண்டனர்; எம்பெருமானுடைய விஜயாநுஸந்தாநத்தினால் அவள் வடிவிற்றோன்றியுள்ள புகரைக்கண்டு "தேச முடையாய் !" என விளித்துக் கதவைத் திறவென்கிறார்கள். தேசம்—தேஜஸ்.

இப்பாட்டில் சிலர் 'தயிரரவும்' என்று உம்மையோடு கூடின பாடந்தான் பொருத்தமானதென்றார்கள்; அதனுடைய அஸாங்கத்யத்தையும் மற்றுமிங் குள்ள விசேஷார்த்தங்களையும் தனி நூல்களில் விரித்துரைத்தோம்.

(ஸ்வாபதேசம்)—இது, பெரியாழ்வார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான குலசேக ராழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரம், 'பேய்ப்பெண்ணே!, நாயகப் பெண்பிள்ளாய்?, தேசமுடையாய் !' என்ற மூன்று விளிகளும் குலசேகராழ்வாரை வற்புறுத்துவன. பெருமாள் திருமொழியில் * மெய்யில் வாழ்க்கையை * என்றவொரு பதிகத்தி னால் தம்மைப் பெரும் பேயராகச் சொல்லிக்கொண்டவர் இவ்வாழ்வார். * ஏர் மலர்ப்பூங்குழல், ஆலைநீள் கரும்பு, மன்னுபுகழ்க் கௌசலைதன் * என்ற பதிகங் களில் பல பெண்களின் தன்மையை யடைந்து பேசினருமிவர். "கொல்லி காவ லன் கூடல் நாயகன்" என்று அரசரான தன்மை தோற்றப் பேசினராதலால் நாயகப் பெண் பிள்ளாய் என்றது. அன்றியும், ஒரு ஹாரத்தில் நட்ட நடுவி லுள்ள மணியை 'நாயகக்கல்' என்பதுண்டு. குருபரம்பரையில் எம்பெருமா னரை நடுநாயகமென்று யதிராஜ ஸப்ததியில் தேசிகன் கூறினர்; "யதிராஜேந. நீபத்த நாயக ஸ்ரீ: மஹதீ குருபங்க்தி ஹாரயஷ்டி;" என்கிறார். அதுபோலவே ஆழ்வார் களுள் குலசேகரர் நடுநாயகமாக வுள்ளவர். பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் மழிசையர் மாறன் என முன்னே ஐவர்; பட்டநாதன் கோதை தொண்டரடிப் பொடிகள் பாண்பெருமாள் கலியன் எனப்பின்னே ஐவர்; நடுவே குலசேகரர். ஆகவே இதுபற்றியும் நாயகப் பெண்பிள்ளாய் என்ற விளி நன்கு பொருந்தும். [தேசமுடையாய்!] பகவத் கீதையில் [18—43] "சௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர் தாக்ஷ்யம்—க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்." என்று தேஜஸ்ஸு க்ஷத்திரிய தர்ம மாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதற்கிணங்க இந்த விளி இவ்வாழ்வாருடைய க்ஷத்திரி யத்வத்தைத் தெரிவிக்கும். அன்றியும், "தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜநிகள் போலே ப்ரஹ்மஜன்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டை நாளில் பிறவி உண்ணாட்டுத் தேசிறே" என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீ ஸூக்தியின் படியும், அதற்கு மூலமான "மண்ணுட்டிலாராகி யெவ்விழிவிற்றானலும், ஆழியங் கைப் பேராயற்கு ஆளாம் பிறப்பு—உண்ணாட்டுத் தேசன்றே" என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரத்தின்படியும் பகவத் சேஷத்வத்திற்கு அநுகூலமான பிறப்பே தேஜஸ்ஸென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது; அப்படிப்பட்ட பிறப்பை *ஊனேறு செல்வத்து* என்ற பதிகத்தில் பாசுரந்தோறும் ஓரோ விதமாக விரும் பினவர் இவ்வாழ்வாரேயாதலால் தேச முடையார் இவரேயாகத் தகும். இப் பாட்டில் "ஆனைச்சாத்தன்" என்ற பதப்பிரயோகம் கவனிக்கத் தக்கது. இச் சொல் மலையாள பாஷையிலிருந்து திசைச் சொல்லாகத் தமிழில் வழங்குவதென் பர். (ஆனசாதம்) என்று மலைநாடர் வலியனென்னும் பறவையை வழங்குவராம். இவ்வாழ்வார் மலைநாட்டில் திருவவதரித்தவராதலால் அத்திசைச்சொல் இங்குப் பாவசமாகவே அமைந்தது போலும். காசும் பிறப்பும் என்று ஆபரண விசேஷங் களைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவமிருப்பது இவ்வாழ்வாருடைய சரிதையில் ஆபரண

ப்ரஸ்தாவமுள்ளவாற்றை ஒருவாறு நினைப்பூட்டும். "ஆரங்கெடப் பரனன்பர் கொள்ளாரென்று அவர்களுக்கே வாரங்கொடு குடப்பாம்பில் கையிட்டவன்" என்ற தனியனும் ஸ்மரிப்பது. "வாசநறுங்குழ லாய்ச்சியர் மத்தினு லோசை படுத்த தயிரரவம்" என்றது பெருமாள் திருமொழியில் "கெண்டை யொண் கண் மடவாளொருத்தி கீழையகத்துத் தயிர் கடையக்கண்டு........வண்டமர் பூங் குழல் தாழ்ந்துலாவ........தண் தயிர் நீ கடைந்திட்ட வண்ணம்" என்ற பாசுரத் துச் சொற்சுவைகளை நன்கு நினைப்பூட்டும். [நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப் பாடவும்] கிருஷ்ணுவதாரத்தில் குதிரை வடிவாக வந்த கேசியென்னு மஸுரனை வதஞ் செய்ததனுல் கேசவனென்றது. இவ்வாழ்வார் தமது திருமொழியில் முதன் முதலாக இந்த வரலாற்றையே பேசி யநுபவித்தார் *மாவினை வாய் பிளந் துகந்தமாலை* என்று. ஸ்வப்ரபந்தத்தை "நலந்திகழ் நாரணனடிக்கீழ் நண்ணுவாரே" என்று நாராயணனைப் பாடித் தலைக்கட்டினுர். [கேட்டே கிடத்தியோ] இவ்வாழ்வார் நாடோறும் அந்தணர்களைக்கொண்டு ஸ்ரீராமாயணபாரா யணஞ் செய்வித்துத் தாம் கேட்டவர். கேட்டு, இருந்தவிடத்திலிராமல் படை யெடுத்துஞ்சென்றவர். அது இவருடைய சரிதையில் விசதம். .... (7)

கீழ்வானம் வெள்ளென் றெருமை சிறுவீடு*
மேய்வான் பரந்தனகாண் மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்*
போவான் போகின்றாரைப் போகாமற் காத்து *உன்னைக்
கூவுவான் வந்துநின்றோம்* கோதுகலமுடைய
பாவா யெழுந்திராய் பாடிப் பறைகொண்டு*
மாவாய் பிளந்தானை மல்லரை மாட்டிய*
தேவாதி தேவனைச் சென்றுநாஞ் சேவித்தால்*
ஆவாவென் றாராய்ந் தருளேலோ ரெம்பாவாய். 8

காதுகலம் உடைய பாவாய்	கிருஷ்ணனாலே மிகவும் விரும்பத்தக்க பதுமை போன்றவளே !
கீழ்வானம்	கீழ்திசைப்பக்கத்து ஆகாசமானது
வெள்ளென்று	வெளுத்தது ; (அன்றியும்)
எருமை	எருமைகளானவை
சிறுவீடு மேய்வான்	பனிப்புல் மேய்கைக்காக
பரந்தன	சென்று புக்கன
போவான் போகின்றார்	(திருவேங்கட யாத்திரை போலே) போகையையே ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டு போகின்ற
மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்	மற்றுமுள்ள எல்லாப் பெண் பிள்ளைகளையும்
போகாமல் காத்து	போகவொட்டாமல் தடுத்து
உன்னை கூவுவான்	உன்னை அழைத்தற் பொருட்டு
வந்து நின்றோம்	(உன் மாளிகை வாசலில்) வந்திரா நின்றோம் ;
எழுந்திராய்	(எங்களுடன் கூடுவதற்காக எழுந்திரு ;
பாடி பறை கொண்டு	(கண்ணபிரானுடைய (குணங்களைப்) பாடுகையாகிற புருஷார்த்தத்தைப்பெற்று,
மா வாய் பிளந்தானை	குதிரையுருவமெடுத்து வந்த கேசியென்னுமசுரனுடைய வாயைக் கிண்டெறிந்தவனும்
மல்லரை மாட்டிய	மல்லர்களை மாளச் செய்தவனுமான
தேவாதி தேவனை	அத்தேவ தேவனை
நாம் சென்று சேவித்தால்	நாம் அணுகி அடி பணிந்தால் (அவன்),
ஆராய்ந்து	(நமது குறைகளை) ஆராய்ந்து
ஆ ஆ என்று அருளும்	ஐயோ ! என்று இரங்கியருள்வன் ,

ஏல் ஓர் எம்பாவாய் !—,

* * *—எல்லாரும் திரண்டுவந்து அழைக்கவேண்டும்படி கண்ணபிரானுக்கு மிகவும் அந்தரங்க வல்லபையாயிருப்பா ளொருத்தியை உணர்த்தும் பாசுரம் இது. "பாவாய்! கீழ்வானம் வெள்ளென்றதே; இனியாகிலும் எழுந்திராய்" என்றழைக்க; இதனைக்கேட்ட அவள், 'அதற்குள் இராக்காலம் கழிகையாவதென்? கீழ்வானம் வெளுக்கையாவதென்? இஃது உங்களுடைய விபரீத ஞானம்; "அஞ்சுடரவெய்யோனணி நெடுந்தேர் தோன்றுதால்" என்று *திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையாரான நீங்கள் நெடும்போதாகக் கீழ்த்திசையை நோக்கிக் கொண்டிருக்கையாலே உங்களுடைய முகநிலா கீழ்த்திசையிற் சென்று தட்டி உங்கள் முகத்திலே வந்து பிரதிபிம்பித்துத் தோன்றுகையாலே கிழக்கு வெளுத்தது போலத் தோற்றுகிறது; இஃது உங்களுடைய அந்யதாஜ்ஞானம்; வேறு அடையாளமுண்டாகிற் சொல்லுங்கள்' என்ன; எருமைகள் பனிப்புல் மேய்கைக்காகச் சென்று பரந்தமை ஏற்ற அடையாளமன்றோ? என்கிறார்கள்.

சிலர், "எருமை சிறைவீடு" எனப் பாடங்கொண்டு, எருமைகள் சிறையினின்றும் [தொழுவத்தினின்றும்] விடுக்கப்பட்டு என்றுரைத்தனர்; அது பொருத்தமற்றதென மறுக்க. சிறுவீடு மேய்கையாவது—ஊர்ப்பசுக்களுடனே சென்று வெளி வயல்களில் மேய்வதற்கு முன்னே அவரவர்கள் சொந்தமாக அமைத்த நல்ல பசும்புல் நிறைந்த சிறு தோட்டங்களில் மேய்கை. நன்றாகப் பால் தருவதற்காக இப்படி சிறு வீடு மேயவிடுதல் ஆயர் வழக்கம்.

இங்ஙனே ஒரு அடையாளங் கூறக்கேட்ட அவள், 'உங்களது முகவொளியினால் சிதறிப்போகிற இருள்களின் திரள் எருமைகளாக உங்கட்குத் தோற்றுகின்றனவேயன்றி, அவை மெய்யே எருமைகளல்ல; இஃது உங்களுடைய விபரீதஞானம்' என்ன; அதுகேட்ட இவர்கள், 'எங்கள் ஞானம் விபரீதமாகில் ஆகிறது; பொழுது விடியவில்லையென்கைக்கு அடையாள முண்டாகில் நீ சொல்லாய் பார்ப்போம்' என்ன; அதற்கு அவள். 'இத்திருவாய்ப்பாடியில் அஞ்சு லக்ஷங் குடிப்பெண்களுண்டு; இப்போது இங்கு வந்துள்ள பெண்கள் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்டிரார்; மற்றவர்களும் உணர்ந்துவரவேண்டாவோ? அவர்கள் உணர்ந்து எழுந்து வாராமை விடியாமைக்கு அடையாளமாகக் குறையில்லை' என்ன; அதுகேட்ட இவர்கள், 'இவ்வளவேயோ நீ உணர்ந்தது; உன்னை யொழிந்த பெண்டிரனைவரும் உணர்ந்தெழுந்து புறப்பட்டுப் பாவைக்களத்தை நோக்கிச் செல்ல, உன்னைத் தவிர்த்துச் செல்லுதல் உரியதன்றென்று அவர்களைப் போகவொட்டாமல் தடுத்து, உன்னை அழைப்பதற்காக உன் மாளிகை வாசற்கடையிலே வந்து படுகாடு கிடவாநின்றோங்காண்' என்கிறார்கள்.

உத்தேச்யமானதொரு ஸ்தலத்தைச் சென்று சேர்வதிற்காட்டிலும் அத்தலத்தை நோக்கிச் செல்லுகைதானே அர்ச்சிராதிகதிபோல் போகரூபமாயிருக்குமென்பது தோற்றும், "போவான் போகின்றாரை" என்பதனுலென்ப. போவான்—போவதற்கு; வான் விகுதி பெற்ற தெரிநிலை வினையெச்சம். (வான் என்பதில் ஆன்—வினையெச்சவிகுதி; வ்—எதிர்கால இடைநிலை என்பது ஒரு சாரார் கொள்கை.) போவதற்குப் போகின்றார் என்றால், போகையே பிரயோஜநமெனப் புலப்படுமன்றோ. போகின்றாரை என்றவிடத்துள்ள இரண்டனுருபு "மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்" என்றவிடத்துப் பிரித்துக் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது.

இங்ஙனே இத்தனை ஆய்ப்பெண்டிரும் இவள் மாளிகை வாசலில் வந்து துவள்வதற்கு அடி—இவள் கண்ணபிரானுக்கு மிகவும் அந்தரங்கவல்லபையா

யிருக்கும்.:.தேயாமென்பது "கோதுகலமுடைய பாவாய்" என்ற விளியாற் போதருமென்க. கோதுகலம்—கௌதூஹலம் என்ற வடசொல்விகாரம்; ஆசை என்பது அதன் பொருள்; கண்ணபிரானுடைய ஆசையைத் தன்னிடத்துப் பெற்றுள்ள என்றபடி.

ஸர்வசேஷியான எம்பெருமான் சேஷபூதர் இருக்குமிடத்தே வந்து அருள் புரியக் கடமையுடையனுயிருந்து வைத்து, அவன் அங்ஙன் செய்யாதொழியில் நாம் நம் ஸ்வரூபத்தைக்குலைத்துக்கொண்டாகிலும் அவனிருக்கு மிடத்தேறச் சென்று சேவித்தால், அவன் 'ஆ! நம் காரியத்தை நாம் செய்யத்தவறினேமே! என்றுதான் கழிவிரக்கமுற்று நம் காரியத்தைச் செய்து தலைக்கட்டுவன்; எல்லாருமாகத் திரண்டுபோகலாம் எழுந்து வா என்றழைக்கின்றனர், பின்னடிகளால்.

(ஸ்வாபதேசம்). குலசேகராழ்வார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான நம்மாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது: கோதுகலமுடைய பாவாய்! என்றவிளி நம்மாழ்வாரை வற்புறுத்தும். 'கோதுகுலமுடைய' என்று வழங்கிவரும் பாடம் பரமக்ருபையுடன் மறக்கத்தக்கது. அப்பாடம் நெடுநாளாகவே நாடெங்கும் பரவியதனாலாய அநர்த்தம் பெரிதுமுண்டு. ஸ்ரீ பரகாலஸ்வாமி தம்முடைய வியாக்கியானத்தில் "குலம் குலமாக வுனக்குப் பரிசர்யை பண்ணும்படி............" என்றுரைத்திட்டார். அது, 'கோதுகுலமுடைய' என்கிற (தவறுதலான) பாடத்தில் அபிநிவேசத்தினால்போலும். வஸ்துதஸ்து, வடமொழியில் கௌதூஹலம் என்ற சொல் தமிழில் கோதுகலமெனத் திரிந்தது. இதில் குகரம் நுழைய ப்ரஸக்தியில்லை. "கோதுகலமுடைக்குட்டனேயோ" என்றார் பெரியாழ்வாரும்.) கோதுகலமாவது ஆசை; ஆசையையுடைய என்றது, எம்பெருமானிடத்தில் ஆசையையுடைய, அல்லது எம்பெருமானுடைய ஆசையைத் தன்னிடத்திலே கொண்டுள்ள—என்று இருவகையாகவும் பொருள்படும். பட்டர் நம்மாழ்வாரைப் பற்றிப் பேசும்போது "ரிஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வமிவோதிதம்" என்று க்ருஷ்ண குதூஹலமே நம்மாழ்வாராக வடிவெடுத்தது என்றார். க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா என்றதும் க்ருஷ்ணனிடத்தில் த்ருஷ்ணை, க்ருஷ்ணனுடைய த்ருஷ்ணை என இருவகையாகவும் விரியும். இதனால் தேறின பொருளை "கைம்மா துன்பொழித்தாயென்றுகைதலை பூசலிட்டே, மெய்ம்மாலாயொழிந்தேன் எம்பிரானுமென்மேலானே" என்ற பாசுரத்தினால் நம்மாழ்வார்தாமே வெளியிட்டருளினர். "ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிதோத்யர்த்தம் அஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:" என்றபடி. நானும் எம்பெருமானிடத்துக் குதூகலங் கொண்டேன், அவனும் என்னிடத்துக் குதூஹலங் கொண்டான் என்றருளிச் செய்தவர் நம்மாழ்வார். பாவாய்! என்ற விளியும் இவர்க்குப் பொருந்தும். திருவாய்மொழியில் "சூழ்வினையாட்டியேன் பாவையே" என்றும் "என்பாவை போயினித் தண்பழனத் திருக்கோளூர்க்கே" என்றும் பலவிடங்களில் தம்மைப் பாவையாகச் சொல்லிக்கொண்டவர் இவ்வாழ்வார். 'எழுந்திராய்' என்ற சொல்லாற்றல் நன்கு நோக்கத்தக்கது; உட்கார்ந்திருப்பவரையன்றோ எழுந்திரா யென்பது. மற்றையாழ்வார்களெல்லாரும் அர்ச்சையில் நின்ற திருக்கோலமாகவேயுள்ளார்; நம்மாழ்வாரொருவரே வீற்றிருந்த திருக்கோலம். "பத்மாஸநோபவிஷ்டம்" என்கிற பூர்வாசார்யச்லோகரத்னமும் இங்கு அநுஸந்தேயம். [கீழ்வானம் வெள்ளென்று.] உதயகாலத்தில் கிழக்கு வெளுக்கும். இங்கும் வகுளபூஷண பாஸ்கரோதய மாதலாலும், அது தானும் கலியுகத்தின் உதயகாலத்திலாதலாலும் கிழக்கு வெளுத்ததாகச் சொல்லிற்று. கீழ்வானமென்றபோதே மேல்வானம் நினைவுக்கு வரும். நித்தியவிபூதி

மேல்வானமாகும். லீலாவிபூதியானது நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழி யவதாரத்தாலே "ஓராயிரத்துளிப்பத்து உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம்மூரெல்லாம்" "வையம் மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணூடே" இத்யர்திப்படியே தானே பரமபதமாயிற்று. ஆகவே கீழ்வானமான இவ்விபூதி வெள்ளென்றது. [எருமை சிறுவீடு மேய்வான்] வீடு என்று மோக்ஷம்; சிறு வீடு என்று கைவல்ய மோக்ஷம். இந்த ஸங்கேதமிட்டருளினவர் நம்மாழ்வார்; திருவாய்மொழியில் (4—1—10) "குறுக மிகவுணர்வத்தொடு நோக்கி" என்ற பாசுரத்தின் பொருள்கொண்டு இஃது அறியத்தக்கது. எருமையென்பது தாமஸப்ரக்ருதிகளை. நம்மாழ்வார் திருவவதாரம் செய்தருள்வதற்கு முன்னே பலரும் தாமஸப்ரக்ருதிகளாய் நல்வீடு செல்லாது சிறுவீடு முதலியவற்றிற் சென்று பாழாயினர் என்பது இங்கு ஸூசிதம். [மிக்குள்ள பிள்ளைகளுமித்யாதி.] மற்றைப் பிள்ளைகளையும் போகவொட்டாமல் தடுத்து இப்பிள்ளை வாசலில் வந்து துவள்வதனால் இவருக்குண்டான விலக்ஷணமான ஏற்றம் தோற்றுவதுபோல, மற்றை யாழ்வார்களிற் காட்டில் நம்மாழ்வாருக்குண்டான ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தத்வமாகிற ஏற்றம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது "போவான் போகின்றாரை" என்ற பிரயோகம் வெகு ஆச்சரியமானது; 'போவதற்காகப் போகிறவர்கள்' என்று சொல்லுவதுண்டோ? இல்லை. அப்படியிருக்க ஏன் சொல்லிற்று? போவது தானே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமென்று காட்டுவதற்காகவே சொல்லிற்று. இத்தகைய பிரயோகம் முதன் முதலாக நம்மாழ்வார் திருவாக்கில்தான் வந்தது; திருவிருத்தத்தில் "போவான் வழிக்கொண்ட மேகங்களே!" என்றார். [உன்னைக் கூவுவான் வந்துநின்றோம்.] 'கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னங் குறுகாதோ" "என்னைக் கூவியருளாய் கண்ணனே" "கூவிக்கொள்ளாய் வந்தந்தோ" என்று பலகாலும் விரும்பினபடியே கூவுவான் வந்து நின்றோமென்கிறாள். [மாவாய் பிளந்த தேவாதிதேவனை] இப்போது ஆண்டாள் நோற்பதுபோல் நம்மாழ்வாரும் ஒரு திருவாய் மொழியில் நோன்பு நோற்றார்; வீற்றிருந்தேழுலகும் என்ற திருவாய்மொழியில் "ஏற்ற நோற்றேற்கு" என்று முதலிலும் "வண்டமிழ்நூற்க நோற்றேன்" என்று முடிவிலும் வருவது காண்க. அங்ஙனம் நோற்ற திருவாய்மொழியில் தேவாதிதேவனை அநுபவிக்கின்ற ஆழ்வார் மாவாய் பிளந்தானென்ற விசேஷணத்தையே முதற் பாட்டில் இட்டருளினர்; "வெம்மபிளந்தான் தன்னை" என்றது காண்க. ப்ரதமப்ரபந்தத்தில் "இமையோர் தலைவா!" என்றும்; சரமப்ரபந்தத்தில் "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்றும் தேவாதி தேவனையே முந்துற முன்னம் சேவித்தாராழ்வார். [சென்று நாம் சேவித்தால்] "வான நாயகனே!....அடியேன் தொழவந்தருளே" என்று தேவாதி தேவனை நீர் உம்மிடம் வருமாறு அழைத்தீர்; அங்ஙனமல்லாமல் அவனிடம் நாம் சென்று சேவிக்கலாம் வாரும் என்றழைக்கிறாள் போலும். [ஆவாவென்று] "ஆவாவென விரங்கார் அந்தோவலிதே கொல், மாவாய் பிளந்தார் மனம்" என்றும், "அடியேற்கு ஆவாவென்னாயே" என்றும் நீர் விரும்பினபடியே மாவாய்பிளந்த பெருமான் உமக்கு ஆவாவென்பன் என்று காட்டுகிறபடி. [ஆராய்ந்து] "ஆரென்னையாராய்வார்" என்ற உம்முடைய குறையும் தீரும் என்று காட்டியபடி. .... (8)

தூமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய*
தூபங் கமழத் துயிலணைமேற் கண்வளரும்*
மாமான் மகளே மணிக்கதவந் தாள் திறவாய்*
மாமீ ரவளை யெழுப்பீரோ* உன்மகள்தான்
ஊமையோ அன்றிச் செவிடோ வனந்தலோ*
ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப் பட்டாளோ*
மாமாயன் மாதவன் வைகுந்த னென்றென்று*
நாமம் பலவும் நவின்றேலோ ரெம்பாவாய். 9

தூ மணி மாடத்து	பரிசுத்தமான மாணிக்கங்கள் அழுத்திச்சமைத்த மாளிகையில்
சுற்றும்	நாற்புறமும்
விளக்கு எரிய	விளக்குகள் எரியவும்
தூபம் கமழ	(அகில் முதலியவற்றின்) வாசனைப்புகைகள் மணம் வீசவும்,
துயில் அணை மேல் கண் வளரும்	மென்மையன படுக்கையின் மீது நித்திரை செய்யா நின்ற,
மாமான் மகளே	அம்மான் பெண்ணே !
மணி கதவம்	மாணிக்கக் கதவினுடைய
தாள்	தாழ்ப்பாளை
திறவாய்	திறந்திடுவாயாக,
மாமீர்	அம்மாமீ !
அவளை	(உள்ளே உறங்குகிற) உன் மகளை
எழுப்பீரோ	எழுப்ப மாட்டீரோ ?
உன் மகள்	உன மகளானவள்
ஊமையோ	வாய்ப்புலன் இல்லாதவளோ?
அன்றி	அல்லாமற் போனால்
செவிடோ	செவிப்புலன் இல்லாதவளோ ? (அன்றி)
அனந்தலோ	பேருறக்க முடையவளா யிருக்கின்றாளோ ? (அன்றி)
பெரு துயில்	பெரிய படுக்கையில்
ஏமப்பட்டாளோ	காவலிடப்பட்டாளோ ? (அன்றி)
மந்திரப் பட்டாளோ	மந்திரவாதத்தினால் கட்டுப் படுத்தப்பட்டாளோ ?
மா மாயன	'அளவிறந்த ஆச்சரியச் செய்கைகளை யுடையவனே!'
மாதவன்	'திருமகள் கேழ்வனே !'
வைகுந்தன்	'ஸ்ரீவைகுண்டநாதனே !'
என்று என்று	என்று பலகால் சொல்லி
நாமம் பலவும்	(எம்பெருமானுடைய) திருநாமங்கள் பலவற்றையும்
நவின்று	(வாயாரக்) கற்றோம் !
	(யாகிலும் உன் மகள் உணரலாகாதா ?)
	ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—.

* * *—மைத்துனமையுறவுடையா ளொருத்தியை உணர்த்தும் பாசுரம் இது. சுற்றும் விளக்குகள் விளங்கப் பெற்றுத் தூபங்கள் மணம் வீசாநிற்கப் பெற்ற நன்மணி மாடத்தில் மெல்லணைமேற் கண் துயில்கின்ற மாமான்மகளை நோக்கி "மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்" என்று வெளியே நிற்பவர்கள் சொல்ல, அவள் அதனைக் கேட்டுவைத்தும் மறுமொழி ஒன்றுங் கூறுதாளாய்க்கிடக்க, அங்ஙனே கிடக்கும்படியைக் கண்ட அவள்தாயார் "இத்தனை பெண்பிள்ளைகள் வருந்தி வாசலிலே நின்று துவள, இவள் ஒரு பேச்சும் பேசாதே கிடந்துறங்குவது என்ன நீதி !' என்று நெஞ்சிற் கொண்ட இரக்கம் முகத்திலே தோற்றும்படியிருக்குமாற்றை இவ்வாய்ச்சிகள் கண்டு, 'மாமீர் ! அவளொருத்தி எங்கள் திரளிற் புகாமையாலே நாங்கள் படும்பாட்டைக் கண்டீரே ; உமது மகளைச் சிறிது உணர்த்தலாகாதா ? நாங்கள் நெடும்போதாக நின்று கூவச்செய்தேயும் இவள் மறுமாற்றமொன்றும் தருகின்றிலளே ; இவள் ஊமையா ? செவிடா ? பேருறக்கம் பிடித்தவளா ? அன்றி, இவள் எழுந்திருக்கக் கூடாதென்று யாரேனும் படுக்கையில் காவலிட்டிருக்கிறார்களா ? அன்றி மந்திரவாதத்தினால் ஸர்ப்

பத்தைத் தடைகட்டுவது போல், இவள் படுக்கையினின்றும் எழுந்திருக்க வொண்ணுதபடி ஆரேனும் மந்த்ரப்ரயோகம் பண்ணிவிட்டார்களா? நாங்கள் ஒருவகையாகவும் நிர்ணயிக்கமாட்டுகின்றிலோம்' என்ன; இதனைக்கேட்ட தாயார் 'நீங்கள் இங்ஙனே ஒன்றும் சங்கிக்கவேண்டா; அவளுகக்கும்படியான பகவந்நாமங்களைப் பகரத்தொடங்கினீர்களாகில் அவள் தன்னடையே உணர்ந் தெழுந்துவருவள்' என்ன; 'அங்ஙனமும் செய்தற்றது; நாங்கள் இவ்வளவாகச் சொன்ன பகவந்நாமங்கட்கு ஓர் வரையறையில்லை காணும்; இன்னும் யாம் என் செய்வோம்' என்கிருர்கள்.

தூமணி மாடம்—நம்மாழ்வார் திருவாய் மொழியில் திருத்துலைவில்லி மங்கலத்தை வருணிக்கத்தொடங்கி, "துவளில் மாமணிமாடமோங்கு துலைவில்லி மங்கலம்" என்ருர்; இங்கு அங்ஙனன்றித் "தூ மணிமாடம்" எனப்பட்டது. இவ்விரண்டிற்கு முள்ளவாசியென் என்னில்; துவள்இல் என்ற அடைமொழியினுல்—துலைவில்லி மங்கலத்து மாடங்களின் மணிகள், முதலில் துவளுற்றிருந்து பின்னர் துவளற்றனவாயின வென்பது தோற்றுவிக்கப்படும். இங்கு தூ என்ற அடைமொழியினுல்—இங்குற்ற மாடத்து மணிகள் பிறப்பே தொடங்கிப் பரம பாவநங்களாய் என்ஞான்றும் துவளின் ஸம்பந்தத்தைப் பெருதன வென்பது தோற்றுவிக்கப்படும். (துவள்—தோஷம்) இங்கு. முக்தர்படியையும் நித்தியர் படியையும் நெஞ்சிற் கொள்க; முக்தராகிருர்—சில நாள் வரை ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் அழுந்திக்கிடந்து, பின்னர் அப்பற்று அறப்பெற்ருேர்; (இது, துவளில் என்ற படிக்கு ஒக்கும்.) நித்தியராகிருர்—என்றும் ஸம்ஸாரஸம்பந்தமேயில்லாதவராய் அநவரதம் பரவாஸுதேவன் பதவிணையிற் பரிசரியை பண்ணும் அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநர்கள் போல்வார்; (இது தூ என்றபடிக்கு ஒக்கும்.)

புறம்பே நின்று துவள்கின்ற எங்கள் நெஞ்சு இருண்டு புகையாநிற்க, உள்ளே சுற்றும் விளக்கெரியும்படியாகப் பெற்ற பாக்கியமே பாக்கியம்! என்னும் வயிற்றெரிச்சல் தோற்றுமாறு காண்க.

"புறம்பே நின்று 'மணிக்கதவம்தாள் திறவாய்' என்கிறவர்கள் உள்ளெரிகிற விளக்கறிந்தபடி என்னென்னில்; மாணிக்கக்குப்பியிலே அகவாயிலுள்ளது நிழலிட்டுத் தோற்றுமா போலே தூமணிமாடமாகையாலே உள்ளெரிகிற விளக்குத் தோற்றுமிறே" என்ற ஆருயிரப்படி அருளிச்செயலை இங்கே கூட்டிக் கொள்க.

"தூபம் கமழ" என்ற சொல்நயத்தால், கண்ணுக்குப் புகையாகத் தோற்றுகை யன்றியே வெறும்பரிமளமேயாயிருக்குமாறு தோன்றுமென்ப. "தூமம் கமழ" என்றும் ஓதுவர்: துயிலணை—படுத்துக் கொண்டவுடனே உறக்கத்துக்குப் பரவசமாக்கவல்ல மெத்தையென்க; இதனுல், அப்படுக்கையின் மென்மை, குளிர்த்தி முதலிய குணங்கள் விளங்கும். "மென்மலர்ப் பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ" என்றபடி நாங்கள் பள்ளியிற்சாயப் பெருதேயிருக்க, நீ துயிலணையிற் கண்வளர்வது நமது நட்புக்கு நன்ருகப் பொருந்துமம்மா! என வெறுத்துக் கூறுகின்ற சொற்போக்கு இது என்றுணர்க. "துயிலணைமேல் உறங்கும்" என்னுதே "கண்வளரும்" என்றது—பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹித்தவர்கள் கௌரவிக்கத்தக்கவரென்ற கருத்தைக்காட்டுவதற்கென்க. ஊடே வெறுத்துக் கூறுவதெல்லாம் ஆற்ருமையின் செயலத்தனையிறே. ["மாமான்

மகளே] திருவாய்ப்பாடியிலே ஒருப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் தனக்கு உஜ்ஜீவந ஹேது வாக ஆண்டாள் ஆசைப்பட்டபடி" என்பது ஆருயிரப்படி.

"ஊமையோ? செவிடோ?" என்ற வினுக்களுக்கு உட்கருத்து:—ஆர்த்தர் விஷயத்தில் இரக்கமுற்று 'ஐயோ!' என்றொரு வாய்ச்சொல் சொல்வதற்கும் அவகாசமில்லையோ உன் மகளுக்கு? ஆர்த்தரான எங்களுடைய கூக்குரல் செவிப் படவொண்ணுதபடி உன் மகள் உள்ளே செய்யுங் காரியம் என்னே?

அனந்தலோ?—கண்ணபிரானோடு நெடும்போதாகக் கூடிக் களித்துப் படுக் கையில் இப்போதுதான் சாய்ந்தனளோ? ஏமப்பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ?— உன் மகள் எங்களை உறங்கவொட்டாதவாறு போல அவளை ஆரேனும் உணர வொண்ணுதபடி மந்திரவாதஞ்செய்து கட்டுப்படுத்தினரோ? "பெய்யுமாமுகில் போல்வண்ணு! உன்றன் பேச்சுஞ் செய்கையும், எங்களை மையலேற்றி மயக்க உன்முகம் மாயமந்திரந்தான் கொலோ?" என்ற நாச்சியார் திருமொழியை இங்கு க்க.

ஏமம் என்பதை, ஹேம என்னும் வடசொல்லின் விகாரமாகக் கொள்ளில், கநகமயமான பெருந்துயிலில் மந்திரப்பட்டாளோ? என்று பொருளாம். ஏமம்— இரா, இன்பம், உன்மத்தம், கலக்கம், களிப்பு, காவல், சேமம், திரைச்சீலை, புதை யல், பொன், மயக்கம், விபூதி.

இவர்கள் இங்ஙனே வினவக்கேட்ட தாயார், "பெண்கள்! நீங்கள் இவ ளது பிரகிருதியை உணர்ந்திருந்து இவளை எழுப்பவேண்டும் முறையை உணர்ந் திலீர்களே; இங்ஙன மெழுப்பினுல் இவள் எழாள். தென்றலுஞ் சிறுதுளியும் பட்டாற்போல அவள் உகக்குந் திருநாமங்களை வாயார அநுஸந்தித்தீர்களாகில் சடக்கென உணர்ந்துவாராளோ" என்ன; அங்ஙனுஞ் செய்தற்றதென்கிறுர்கள், கடையிரண்டடிகளால்.

மாமாயன்:—அபலைகளான பெண்களைத் தன்வசப்படுத்திக் கொள்ளுதற் குச் சாதனமான பல ஆச்சரிய குண சேஷ்டிதங்களை உடையவன் என்றபடி.

மாதவன்:—இடக்கை வலக்கை அறியாத இடைச்சிகளை மாத்திரம் வசப் படுத்திக்கொண்டவனல்லன் அவன்; அல்லிமலர்மகளை இறையு மகலவொண் ணுதபடி மார்பில் அழுத்திக்கொண்டுள்ளவன் காண்மின் என்றவாறு.

வைகுந்தன்:—இங்ஙன் பெண்களை மாத்திரம் தோற்பிக்குமவனல்லன்; கண்கள் துஞ்சாமே கண்டபடியே நிற்கும் நித்திய ஸூரிகளை ஒரு நாடாகவுடை யவன் என்கை. என்றென்று என்றமையால் அவைபோல்வன பல திருநாமங்கள் கூறினமை தோன்றும்.

(ஸ்வாபதேசம்). நம்மாழ்வாருக்கு அடுத்த முந்தினவரான திருமழிசைப் பிரானை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இதில் மாமான் மகளே! என்ற விளி ஒருவகை யான தேஹஸம்பந்தத்தில் நோக்குடையது. ஆண்டாளுக்கும் திருமழிசை யாழ் வார்க்கும் ஒருவகையான தேஹஸம்பந்தமுண்டு: அதாவது—ஸ்ரீதேசிகன் கோதாஸ்துதியில் "கமலாமிவாந்யாம் கோதாம்" என்றும் "ஸந்த: பயோதி துஹிதுஸ் ஸஹஜாம் விதுஸ் த்வாம்" என்றும் அருளிச் செய்தபடியே ஆண்டாள் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியாவள். "பார்க்கவீ லோகஜநநீ க்ஷீரஸாகரஸம்பவா"

என்ற அமரகோசத்தின்படியும் இதிஹாஸ புராண வரலாற்றின் படியும் லக்ஷ்மி (ஆண்டாள்) ப்ருகு குலத்தில் தோன்றியவள். திருமழிசைப்பிரானும் ப்ருகு குலத்தில் தோன்றியவரென்பது சரித்திரஸித்தம். இத்தகைய ஸமாந குலஸம்பந்தம் இங்கு நோக்கத்தக்கது. ரிஷி குலத்திலே பிறந்து பிரம்பன் குடியிலே யானர் அவர். ப்ராஹ்மண குலத்திலே பிறந்து கோபாலர் குலத்திலேயானுள் இவள். இதுவும் ஒற்றுமை நயம். [தூமணி மாடத்து] சிறந்த மாணிக்கக் குப்பியினுள்ளேயுள்ளது வெளியில் நிழலிட்டுத் தோன்றும். திருமழிசைப்பிரான் "உட்கிடந்தவண்ணமே புறம் பொசிந்து காட்டிடே" என்றுவேண்டிக்கொண்டபடியே உள்ளிருந்த திருமால் அப்படியே வெளியிற் பொசிந்து காட்சி தந்தமையால் இவர் தூமணிமாட மென்னத் தகுதியுடையார். [சுற்றும் விளக்கெரிய] விளக்காவது ஞானவொளி. "சாக்கியங் கற்ருேஞ் சமண்கற்ருேம் சங்கரனுராக்கிய ஆகமநூல் ஆராய்ந்தோம்" என்றபடி இவ்வாழ்வார் ஸகல மதங்களிலும் புக்கு ஸர்வதோமுகமான ஞான விளக்கம் பெற்றவராதலால் சுற்றும் விளக்கெரிதல் இவர்க்கு அஸாதாரணம். "யானறிந்தவாறு—ஆரறிவார்" என்றும் "என் மதிக்கு விண்ணெல்லாமுண்டோ விலை" என்றும் இவரது பாசுரங்களினுலும் இது ஸித்தம். [தூபம் கமழ] சிறந்த ஞானமிருந்தால் மாத்திரம் பயன்படாது; அது நன்கு பரிமளிக்கவேண்டும். எம்பெருமானையன்றி வேருெரு தெய்வத்தைத் தொழாதிருத்தலே ஞானத்திற்குப் பரிமளம். "மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்" என்பது இவ்வாழ்வாருடைய திருவாக்காகும். [துயிலணை மேல் கண்வளரும்] இவ்வாழ்வாருடைய திருக்கண் செல்வது சயனத்திருக்கோலமான எம்பெருமான்களின்மீதுதான். கச்சி வெஃகாவிலும் திருக்குடந்தையிலுமே பெரும்பாலும் இவர் காலம் கழித்தது. சயனத்திருப்பதிகளையே ஒரு கோர்வையாக வெடுத்துப் பாசுரம் பாடினவரும் இவ்வாழ்வார்; "நாகத்தணைக் குடந்தை வெஃகாத் திருவெவ்வுள் நாகத்தணையரங்கம்பேர் அன்பில்—நாகத்தணைப் பாற்கடல் கிடக்கு மாதி நெடுமால், அணைப்பார் கருத்தனுவான்" என்றது காண்க. [துயிலணை மேல் கண்வளரும் மாமானுடைய மகளே!] மகள் என்றதனுல் விதேயத்வம் சொன்னபடி. மகள் சொற்படி தந்தை கேட்பதும் தந்தை சொற்படி மகள் கேட்பதும் வழக்கம். மாமான் என்றது மஹா மஹான் என்றபடி. துயிலணைமேல் கண்வளரும் மாமான் யதோக்தகாரி யெம்பெருமான்; அப்பெருமான் இவ்வாழ்வார் சொற்படி கேட்டவர்; 'கணிகண்ணன் போகின்ருன்—நீயுமுன்றன் பைங் நாகப் பாய் சுருட்டிக்கொள்' என்றபோது அப்படியே சுருட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டார்; "உன்றன் பைங்நாகப்பாய் விரித்துக்கொள்" என்றபோதும் அப்படியே. இனி, துயிலணைமேற் கண்வளரும் மாமான்—ஆராவமுதன்; அப்பெருமானும் "எழுந்திருந்து பேசுவாழி கேசனே" என்ற இவ்வாழ்வாரது வேண்டுகோளின்படி எழுந்திருந்தவர் என்பது ப்ரஸித்தம். [உன் மகள் தான் ஊமையோ] வாய்திறவாமலே ஹஸ்தசேஷ்டை முதலியவற்ருல் காரியம் செய்வது ஊமைகளின் பணி. இவ்வாழ்வாரும் யாத்திரையடைவில் பெரும்புலியூரென்னும் கிராமத்தில் ஒரு வேதியன் வீட்டுவாசல் திண்ணையில் சிறிது பொழுது எழுந்தருளியிருக்க அங்கு வேதமோதிக்கொண்டிருந்த அந்தணர்கள் நீறுபூத்த நெருப்புப்போலுள்ள ஆழ்வாருடைய மஹிமையைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் அவரைக் கீழ்ச்சாதியராகவெண்ணி வேதாத்யயனம் அவருடைய காதிற் படலாகாது என்று கருதி ஓதுதல் தவிர்ந்திருக்க, அக்குறிப்பை யறிந்த ஆழ்வார் அவ்விடத்தை விட்டுத் தூரத்திற்சென்று வேருேரகத்து மேடையில் வீற்றிருக்கையில் அந்த வேதியர்கள் மீண்டும் வேதமோதத் தொடங்கி, விட்ட வாக்கியம் தோன்ருது மயங்கி நிற்க, ஆழ்வார் அது கண்டு கறுப்பு நெற்களைக்

கையுகிராலே இடந்துபோட, அப்பொருளுள்ள வேதவாக்கியம் அவர்கட்குத் தோன்றிற்று ; அதாவது—"க்ருஷ்ணநாம் வ்ரீஹீணும் நகநிர்பிந்நம்" என்பது. உடனே அவர்கள் ப்ரதக்ஷிண ப்ரணாமாதிகளால் இவரை உபசரித்து க்ருதார்த்த ராயினர் என்பது சரித்திர வரலாறு. இங்ஙனமாக வாய்திறவாமலே, இங்கிதத்தினல் காட்டினது பற்றி ஊமையோ என்றது. சொன்ன சொற்களைச் செவியேற் காதவர் செவிடர் : அந்தச் செவிடும் இவரது சரிதையில் ப்ரஸித்தம் : முன் சொன்ன பெரும்புலியூரில் அந்தணரடிகள் யாகஞ் செய்துகொண்டிருந்த விடத்தில் இவ்வாழ்வாரை எழுந்தருள்வித்துக்கொண்டு போய்ச் சில மஹான்கள் இவர்க்கு அக்ர பூஜை செய்விக்க, அப்போது அங்கிருந்த பல சிசுபாலஜ்ஞாதிகள் எண்ணிறந்த வசைமொழிகளை வர்ஷிக்க, அவற்றை இவ்வாழ்வார் செவியேற்காதிருந்தனர் என்ற வரலாறு காண்க. [அனந்தலோ] தூக்கமோ என்றபடி. பரமைகாந்திகட்குத் தூக்கமாவது பாஹ்ய விஷயங்களிற் சிறிதும் நெஞ்சு செல்லாதிருக்கப் பெறுதலே. "உன்னைத் தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது" என்றும் "தொழிலெனக்குத் தொல்லைமால் தன்னுமமேத்தப் பொழுதெனக்கு மற்றதுவே போதும்" என்று மருளிச் செய்யு மிவ்வாழ்வார்க்கு இந்த நிலைமையே அனந்தலாகும். [ஏமப்பெருந்துயில் மந்திரப் பட்டாளோ] மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டிலும் இவ்வாழ்வாருடைய பரமைகாந்தித்வம் மிக விலக்ஷணம் என்பது இங்கு அறியத் தக்கது. "பிதிரு மனமிலேன் பிஞ்ஞகன்றன்னோடெதிர்வன், அவனெனக்கு நேரான்" என்னும்படியான திருநாவீறு இவர்க்கே அஸாதாரணமன்றோ ; இது தான் பெருந்துயில்; எம்பெருமானை யொழிந்த மற்றையோரைக் கண்கொண்டு பாராமையிற் பெருமை. இவர் மந்திரப்பட்டது பேயாழ்வார் பக்கலில்.

[மாமாயன்] "மாயமென்ன மாயமே" என்றும், "மாயமாய மாக்கினுய் உன்மாயமுற்று மாயமே" என்றும் பலகாலும் எம்பெருமானது மாமாயங்களைப் பேசுகிறவர் இவ்வாழ்வார். [மாதவன்] "மாதவனை ஏத்தாதார் ஈனவரே" என்றவரும் இவ்வாழ்வாரே; "திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேன்மின் தேவு" என்றதுங் காணலாம். [வைகுந்தன்] "வைகுந்தச் செல்வனர் சேவடிமேல் பாட்டு" என்றவர் இவ்வாழ்வாரே. வைகுந்தனது சேவடிமேல் தாம் பாசுரம் பாடினவராகச் சொல்லிக்கொண்டார். ஆகவே, மாமாயன், மாதவன், வைகுந்தனென்ற திருநாமங்கள் இவ்வாழ்வார்க்குப் பரமபோக்யங்களென்பது ஸூசிதம். .... (9)

நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற வம்மனாய் !*
மாற்றமும் தாராரோ வாசல் திறவாதார்*
நாற்றத் துழாய்முடி நாராயணன்* நம்மால்
போற்றப் பறைதரும் புண்ணியனால்* பண்டொருநாள்
கூற்றத்தின் வா[illegible]

[illegible]*

ஆற்ற வனந்த லுடையா யருங்கலமே*
தேற்றமாய் வந்து திறவேலோ ரெம்பாவாய்.

நோற்று	நோன்பு நோற்று
சுவர்க்கம் புகுகின்ற	ஸுகாநுபவம் பண்ணுகின்ற
அம்மனாய்	அம்மே!
வாசல் திறவாதார்	வாசற்கதவைத் திறவாதவர்கள்
மாற்றமும் தாராரோ	ஒருவாய்ச் சொல்லுங் கொடுக்கமாட்டாரோ?
நாற்றம் துழாய் முடி	நறு நாற்றம் வீசாநின்றுள்ள திருத்துழாய் மாலையை அணிந்துள்ள திருமுடியையுடைய
நாராயணன்	நாராயணனும்,
நம்மால் போற்ற பறை தரும்	நம்மால் மங்களாசாஸனம் பண்ணப் பெற்றுப் புருஷார்த்தங்களைத் தந்தருளபவனும்
புண்ணியனால்	தர்மமே வடிவுகொண்டு வந்தாற் போன்றவனுமான இராமபிரானால்
பண்டு ஒரு நாள்	முன் ஒரு காலத்திலே
கூற்றத்தின் வாய் வீழ்ந்த	யமன் வாயில் (இரையாக) விழுந்தொழிந்த
கும்பகரணனும்	கும்பகர்ணனும்
தோற்று	தோல்வியடைந்து
பெருந்துயில்	(தனது) பேருறக்கத்தை
தான தந்தானோ	உனக்கே தான் கொடுத்துவிட்டானோ?
ஆற்ற அனந்தல் உடையாய்	மிகவும் உறக்கமுடையவளே!
அரு கலமே	பெறுதற்கரிய ஆபரணம் போன்றவளே!
தேற்றம் ஆய் வந்து திற	தெளிந்து வந்து, (கதவைத்) திறந்திடு;

ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—.

* * *—'எல்லாருமுடன் கூடிக் குளிக்கக் கடவோம், உடன் கூடி நோன்பு நோற்கக்கடவோம், உடன்கூடிக் கிருஷ்ணாநுபவம் பண்ணக்கடவோம்' என்று சொல்லிவைத்து, நாங்கள் உணர்த்தவும் உணராதே கிடந்துறங்குதியேலும், 'இப்போது கதவைத் திறக்க அவகாசமில்லை' என்றொரு வாய்ப்பேச்சுத்தான் சொன்னலாகாதோ? இங்ஙனொத்த பேருறக்கம் உனக்கு வந்த வழி யாதுகொல்? பண்டு இராமபிரானது அம்புக்கு இலக்காகி மாண்டொழிந்த கும்பகரணன் தனது உறக்கத்தை உனக்குத் தந்தொழிந்தானோதான்? ஆ! சால நன்று இது; இப்பேருறக்கம் உனக்கு ஆகாதுகாண்; நீ ஒருத்தி எங்கள் திரளில் வந்து கூடாமையால் இத்திரள் இருள் மூடிக் கிடக்குமாற்றை வந்து காணாய் தோழி! என்கிறார்கள்.

முதலடிக்கு மூன்றுவகையாகக் கருத்துரைக்கலாம்:—கண்ணபிரானுடைய திருமாளிகைக்கு அடுத்த திருமாளிகையாய் இடைச் சுவரற்றிருப்பதனால்; கண்ணபிரானோடு இடைவீடின்றிச் சுகாநுபவம் பண்ணும்படி நீ நோற்ற நோன்பு என்கொல்? முன்பிறவியில் நோற்ற நோன்பின் பயனாக இப்போது கிருஷ்ணாநுபவ ஸுகம் பெற்று நிற்றி என்கிறாளென்பது முதற் கருத்து.

பொழுது விடிந்தபின்னரும் உணர்ந்தெழுந்து வாராமையினால், அம்மே! இங்ஙன் கிடந்துறங்காநின்ற நீயோ நோன்பு நோற்றுச் சுகாநுபவம் பண்ணப் போகிறாய்? நினைவுக்கும் செயலுக்கும் பொருத்தம் அழகித்தாயிருந்தது! என ஏசியவாறாகக் கொள்ளுதல், இரண்டாங்கருத்து.

'எல்லாருமொக்கக்கூடி நோன்பு நோற்றுக் கிருஷ்ணாநுபவஸுகம் பெறுவோம்' என்று சொல்லிவைத்து, நீ தனியே நோன்பு நோற்றுச் சுகாநுபவம்

பண்ணுவது என்ன தருமம்; என வெறுக்கின்றவாருகக் கொள்ளுதல், மூன்ருங் கருத்து. இவள் நோற்ற நோன்பாவது—ஸித்த ஸாதந ஸ்வீகாரமென்க. *விதுஃ க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணஸ் தத்வதோ யே தேஷாம் ராஜந்! ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸமாப்தா:* என்ற மஹாபாரதங் காண்க.

ஸ்வர்க்கமென்ற வடசொற்றிரிபாகிய சுவர்க்க மென்னுஞ் சொல், இங்குச் சுகத்தைச் சொல்லிற்று. "யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா" [உன்னுடன் கூடி யிருத்தல்—சுவர்க்கம்; உன்னைப் பிரிந்திருத்தல்—நரகம்] என்ற ஸ்ரீராமாயணம் நோக்கத்தக்கது. புகுகின்ற என்ற அடைமொழி—உள்ளே கிருஷ்ணுநுபவ ஸுகம் நிகழுமாற்றைக் கூறும்; இதனுல் அநுபவத்தில் இடைவீடின்மையும் தோற்றுமென்ப.

அம்மனுய்! என்ற விளியால்—நீ இங்ஙன் தனியே ஸுகாநுபவம் பண்ணுவது உன் பெருமைக்குப் பொருந்து மத்தனை யன்றித் தோழமைக்குத் தகாதென்பது போதரும். அம்மனுய்—அம்மனை என்பதன் ஈறு திரிந்தவிளி; தாயே! என்று பொருள்.

அசோக வநத்திற் பிராட்டி களிப்பின் மிகுதியால் "ப்ரஹர்ஷேணவருத்தா ஸா வ்யாஜஹார ந கிஞ்சந" என்றபடி ஒன்றும் பேசாதே திடுக்கிட்டுக் கிடந்தாற்போல, இவளும் இவர்களது மதுரமான வாய்மொழியைக் கேட்டுப் பரமாநந்தத்திற்குப் பரவசப்பட்டிருந்தமையாலும், 'இவர்களுக்கு அடிச்சியாகிய என்னை இவர்கள், 'தாயே!' என்று விளித்துப் பழியிடுகின்றனரே' என்ற உள் வெதுப்பினுலும், 'நாம் கிருஷ்ணுநுபவம் பண்ணுவதாக இவர்கள் பழியிடா நின்ருர்கள்; இத்தருணத்தில் நாம் இவர்கட்கு மறுமொழி கூறுதல் தகாது' என்ற நினைவினுலும் அவள் பேசாதே கிடந்தாள்; அவளது கருத்தை அறியாத இவர்கள், தாங்கள் வெளியே நின்று துவள்கிற துவட்சி பொறுக்கமாட்டாமல், "மாற்றமுந் தாராரே வாசல் திறவாதார்" என்கிருர்கள். நீ வாயைத் திறவாதொழியினும் கதவையாகிலுந் திறக்கலாகாதோ? என்றவாறு. உன் உடம்பைக் கிருஷ்ணனுக்குத் தந்தால், உன் பேச்சை எங்களுக்குத் தரலாகாதோ? என்றிப்புடைகளிலே கருத்துரைப்பர்.

முதலடியில் 'அம்மனுய்' என முன்னிலைப்படுத்தி விளித்தமைக்கு ஏற்ப "மாற்றமுந் தாராயோ வாசல் திறவாதாய்' என முன்னிலையாகவன்ருே கூற அடுப்பது; படர்க்கையாகக் கூறியுள்ளவிது பொருந்துமாறென் எனில்; "ஓரிடம் பிறவிடந்தழுவலுமுளவே" (நன்னூல்) என்பது இலக்கணமாகலின் இது பொருந்துமென்க.

இங்ஙன் இவர்கள் பழியிட்டுக் கூவுகின்றமையை உணர்ந்த அவள், 'ஐயோ! நம்மேல் இவர்கள் வீண்பழி இடுகின்றனரே; இவர்கட்கு ஒரு மறுமொழி சொல்லியாகிலும் பிழைப்போம்' என்றெண்ணி, "தோழிகாள்! நீங்கள் நெடும்போதாக இங்ஙனே பழியிடுவதென்? கண்ணபிரான் இங்கு இல்லையே" என்ன; அதுகேட்ட இவர்கள் அம்மா! நன்று சொன்னுய்; நீ மறைத்தாயாகிலும் திருத்துழாய் மணம் அவனிருப்பைக் கோட்சொல்லித் தாரா நின்றதே; அதனை நீ மறைக்கவல்லையல்லையே' என்ன; அதற்கு அவள், "அந்தோ! பாவமே!! அவன் இப்போது இங்குக் கிடந்தால்தான் துழாய் மணநாறுமென்று கருதுகின்றீர்களோ? ஒருகால் அவன் அணைத்துவிட்டால் அந்நாற்றம்

நூறு குளிக்கு நிற்குமென்பதை நீங்கள் அறியீரோ? அன்றியும், நான் உங்களைப் பிரிந்துவந்து படுக்கையிற் சாய்ந்தபோதே தொடங்கி நீங்கள் வாசலைப்பற்றிக் கொண்டு நிற்கிறீர்கள்; கட்டுங்காவலுமான வாசலிலே அவன் எங்ஙனம் புகவல்லன்? இவற்றை ஆராயாது நீங்கள் பழியிடுவது தருமமன்று" என்ன; "அவன் எங்களைப் போலக் கதவு திறக்குந்தனையும் காத்திருக்கவேணுமோ? அவன் நாராயணனென்பதை நாங்களறியோமோ, நீதான் அறியாயோ; அவன் வியாபகனாயிருந்து வைத்து, வேண்டினவிடத்தே வந்து தோற்றமாட்டிற்றிலனாகில் அவனுடைய வியாப்திக்குப் பிரயோஜனம் என்னாகும்?" என்று இவர்கள் சொல்ல; அவள் மறுமாற்றஞ்சொல்ல வல்லமையற்று வாய்திறவாதே கிடந்து உறங்குமவள் போலப் பாவனை செய்தாள்; குறட்டைவிட்டாள்; அதனைச் செவியுற்ற இவர்கள், 'அம்மா! கும்பகரணனும் உனக்குத்தோற்றுத் தனது உறக்கத்தை உனக்கே தந்தொழிந்தனனோ?' என்கிறார்கள்.

கும்பகரணன் இவட்குத் தோற்றுத் துயில் தருகையாவதென் எனில்;

சிற்பிகள் இருவர்கூடி, 'நாமிருவரும் தனித்தனியே ஒரு பதுமை யெழுதுவோம், பின்பு மத்தியஸ்தர்கள் எவனுடைய சிற்பத்தை இகழ்ந்துரைக்கின்றனரோ, அவன் அன்றுமுதல் சிற்ப வேலையை விட்டிட வேண்டியது' என்று ஸமயபந்தஞ் செய்துகொண்டு, இருவருஞ் சித்திரமெழுத, முடிவில் இகழ்வடைந்தோன் முன் ஸமயபந்தத்தின்படி சிற்பத்தொழிலை விட்டிடுமாறுபோல, கும்பகரணனும் இவளுங்கூடி, 'நாமிருவரும் உறங்குவோம்; உறக்கத்தில் தோல்வியடைந்தோர் உறக்கத்தை விட்டிடவேண்டியது' என்று ஸமயபந்தஞ்செய்து கொண்டு உறங்க, அதில் கும்பகரணன் தோல்வியடைந்து, ஸமயபந்தத்தின்படி உறக்கத்தை விட்டிட அவ்வுறக்கத்தை இவள் கைப்பற்றினாள் எனக் கவிமரபிற்கேற்பச் சமத்காரம் தோற்றக் கூறப்பட்டுள்ளமை அறிக. இதனால் இவளது உறக்கத்தின் ஒப்புயர்வின்மை கூறியவாறும்.

பரசுராமாழ்வானை வென்று பெருமாள் அவன் கையில் வில்லை வாங்கினாற்போலே, நீயும் அவனை வென்று நித்திரையைக் கைக்கொண்டாயோ?" என்பது ஆறாயிரப்படி.

கூற்றத்தின் வாய்வீழ்ந்த—தன்னால் சிறையிலடைக்கப்பட்டிருந்த யமனுடைய வாயில் வீழ்ந்தானென்க. **கூற்றம்**—உடலையு முயிரையும் வேறு கூறாக்குபவன், யமன். "வாய்விழுந்த" என்றும் ஓதுவர்.

இராமபிரானைப் **புண்ணியன்** என்றது—"ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:" என்னும் பிரமாணத்தை அடியொற்றியதாம். அது மாரீசன் வாக்கு.

'அஸஹ்யாபசாரிகளில் அக்ரேஸரனான இராக்கதப் பையலோடொக்க நம்மைச் சேர்க்கின்றனரே இவர்கள்! இஃது என்ன கொடுமை! இனி வெளியிற் சென்று முகங்காட்டுவோம்' என்று எண்ணி, தான் உணர்ந்தமை தோற்றச் சோம்பல் முறித்தாள்; அதனை உணர்ந்த இவர்கள், 'ஓ! உறக்க மிருந்தபடியென்!' என வியந்து, "ஆற்ற அனந்தலுடையாய்!" என விளிக்கின்றனர். பின்பு சாலகவாசலாலே அவளுணர்ந்தபடியை உற்று நோக்கினார்கள்; அவள் தங்கள் திரளில் வந்து கூடினால் நவரத்நமாலையில் நாயகக்கல் அழுத்தினாற் போலாமெனக் கருதி, அருங்கலமே! என்கிறார்கள். நாயகமணி இல்லாத ஹாரம்

போல் இத்திரள் இருள் மூடிக்கிடக்கிறது; இதனை நீ விளக்கவாராய் என விளித்தவாறும்.

இவர்களுடைய ஆதராதிசயத்தை உணர்ந்த அவள் துணுக்கென்று வரப் புறப்பட, அஃதறிந்த இவர்கள், "தேற்றமாய் வந்து திற" என்கிறார்கள். புறப்பட்டு மேல் நிலங்களில் நின்று தடுமாறாதே தெளிந்து வந்திழிந்து திற என்றபடி. இதற்கு மற்றொரு வகையாகவுங் கருத்துரைக்கலாம்:—

பஞ்சவடியிற் பிராட்டியைப் பிரிந்த இராமபிரான் கிஷ்கிந்தையிற் புக்கு ஸுக்ரீவ மஹாராஜனை நண்பனாகக் கொண்டு வாலியை வதைசெய்து மால்யவத் பர்வதத்தில் கார்காலத்தைக் கழித்தவனந்தரம், 'ஸுக்ரீவன் பிரதிஜ்ஞைபண்ணி யிருந்தபடி இன்றுகாறும் படை திரட்டிக் கொண்டு போர்க்குப் புறப்படவில்லை' என்ற அளவற்ற சீற்றத்தினால் இளையபெருமாளை நியமித்தருள, அவரும் அந் நியமநத்தைச் சிரமேற் கொண்டு ஸுக்ரீவனது பள்ளியறை வாசலிற் போந்து நாணொலியைத் தலைப்பெய்விக்க, அவரது சீற்றத்தைத் தணிக்கக்கருதிய தாரை வெளிவரும்போது, ஸம்போக லக்ஷணங்களை மறைத்திடாது அரைகுலையத்தலை குலைய வந்தாற்போல வாராதே கொள்; இத்திரளில் உன்னை நியமிக்கக் கடமைப் பட்ட குருகுல மாதருமுளராதலால் ஸுரத சின்னங்களை நன்கு மறைத்து ஸதஸ்ஸில் வருகைக்கு உரிய கோலத்துடன் வந்து திறவாயாக என்கிறார்க ளென்றுமாம்.

"ஊராகத் திரண்டுகிடக்கிறது; அவர்களிலே உன்னையும் நியமிக்க வல்லாருண்டு; அவர்கள் முன்னே படுக்கையில் சாய்ந்தபடியே வாராதே உன்னைப் பேணிக்கொண்டு ஸதஸ்யையாய் வந்து திற" என்பது ஆறாயிரம்.

ஸித்தஸாதந ஸ்வீகாரம்பண்ணி, உபாயாத்யவஸாயத்தில் நிறைந்த ஊற்றமுடைய மஹாநுபாவரை உணர்த்துதல், இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாம்.

(ஸ்வாபதேசம்) திருமழிசை யாழ்வாருக்கு அடுத்த முந்தினவரான பேயாழ் வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. ஓடித்திரியும் யோகிகளாய் ஒருவரோடு ஒருவர் சேராமல் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் இம் மூவரையும் ஒன்று சேர்த்து அநுபவிக்கக் கருதிய எம்பெருமான் ஒரு பெரு மழையை வியாஜமாக்கித் திருக்கோவலிடைகழியில் நெருக்கி யநுபவித்தா னென்பது வரலாற்றின் சுருக்கம். இப்பேயாழ்வாரைப் பற்றித் திருவரங்கத் தமுதனார் நூற்றந்தாதியில் அருளிச் செய்யுமிடத்து "மன்னிய பேரிருள் மாண்ட பின் கோவலுள் மாமலராள் தன்னொடு மாயனைக்கண்டமை காட்டும் தமிழ்த்தலை வன்" என்றார். பொய்கையாரும் பூதத்தாரும் இருவிளக்கேற்றியிருளையகற்ற, இவ்வாழ்வார் "திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்" என்று தொடங்கிப் பலாநுபவம் செய்தருளினர் என்பர் ஆன்றோர். அவ்வர்த்தமே யிங்கு முதலடி யிற் பொலியும். **நோற்று**—மற்றையிரண்டு ஆழ்வார்களும் விளக்கேற்றுகையாகிற உபாயாநுஷ்டானஞ் செய்யவே என்றபடி. சுவர்க்கமாவது ஆனந்தாநுபவம். "யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரையோ யஸ் த்வயாவிநா" என்று ஸ்ரீராமாய ணத்தில் பிராட்டி அருளிச் செய்ததுங் காண்க. "**வாசல் திறவாதார்**" என்றது பேயாழ்வார்க்கு மிகவும் பொருத்தமான லிங்கம். திருக்கோவ லிடைகழியில் பொய்கையார் முன்னே புகுந்து தாளிட்டுக் கொண்டார்; பிறகு பூதத்தார் வந்து சேர அவர்க்கு அப்பொய்கையார் வாசல் திறந்தார். பிறகு வந்து சேர்ந்த

பேயார்க்குப் பூதத்தார் வாசல் திறந்தார். இப்பேயார்க்குப் பிறகு ஒருவரும் வந்து புகாமையினால் வாசல் திறக்கவேண்டிற்றில்லை. ஆகவே வாசல் திறவாதார் என்றது பேயாழ்வாக்கு மிகப்பொருத்தமாக அமைந்த குறிப்பு. [நாற்றத் துழாய்முடி நாராயணன்] இவ்வாழ்வாருடைய பாசுரங்கள் திருத்துழாய் மயமாகவேயிருக்கும். *திருக்கண்டேனுக்கு அடுத்த பாசுரம் "பொன்தோய்வரை மார்பில் பூந்துழாய்" என்பது. அதற்கடுத்த பாசுரம் "மலராள் தனத்துள்ளான் தண்டுழாய் மார்வன்" என்பது. முடிவுபாசுரத்திலும் "தண்டுழாய்த்தார் வாழ் வரை மார்பன்" என்றார். இடையிலும் பல பாசுரங்கள் காண்க. ஒன்பதாவது பாசுரத்தில் [நாமம் பல சொல்லி—யென்பதில்]நாராயணனையும் திருத்துழாயையும் கண்ணனையும் சேர்த்துப் பாடினார் பேயார். இதுவும் ஒரு சிறந்த பொருத்தம். "காண்காணென விரும்பும் கண்கள்" என்று ஒரு நொடிப்பொழுதும் கண்மூடி யிருக்க மாட்டாமையைச் சொல்லிக்கொண்ட நீர் கும்பகர்ணனுக்கும் மேலாக இன்னமும் துயில் கொள்ளல் தகுதியோ என்கிறாள் பண்டொருநாளென்று தொடங்கி. இப்பாட்டில் நட்ட நடுவில் இராமபிரானுடைய திவ்ய சரித்திரமொன்றை ஆண்டாள் அமைத்தது பேயாழ்வாருடைய திருவந்தாதியில் நட்ட நடுவில் "அவனே—இலங்காபுரமெரித்தானெய்து" என்றும் "எய்ததுவும் தென்னிலங்கைக் கோன்வீழ" என்றும் அருளிச்செய்தமைக்கு நன்கு ஒக்கும். திருமழிசையாழ்வாரை யுணர்த்தின கீழ்ப்பாட்டில் அனந்தலோ என்று வெறும் அனந்தலே சொல்லிற்று. இப்பாட்டில் ஆற்றவனந்தலுடையாய்! என்கிறது—மழிசையர்கோனுக்கும் இவ்வாழ்வார் ஆசாரியராதலால் அனந்தல் என்று ஹேயமான உறக்கமன்று சொல்லுகிறது. *உரோவிங்யஸ்த ஹஸ்தாஸ் தே நித்ராயந்தே ஸுநிர்ப்பரா: 'அனந்தல் அதிகமாயிற்று என்று பகவச் சாஸ்திரங்களில் கொண்டாடப்பட்ட 'அனந்தல்' பரமைகாந்தித்வ ஸீமாபூமியைக் காட்டுமிது. [அருங்கலமே!] எம்பெருமானது திருவருளை மிக அருமையாகப்பெற்ற ஸத்பாத்ரமே! என்றபடி. பாசுரம் தொடங்கும்போதே "திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்" என்று ஆனந்தமாகத் தொடங்கப் பெற்ற பகவத் பரமக்ருபா பாத்ரபூதர் மற்றொரு ஆழ்வாரில்லையே. [தேற்றமாய் வந்துதிற] உம்முடைய திருநாமமோ பேயார்; பேய்த்தனமாக வாராமல் தேறி வந்து திறவும் என்கிறாள் போலும். .... (10)

கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பலகறந்து*
செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச்செய்யும்*
குற்றமொன்றில்லாத கோவலர்தம் பொற்கொடியே*
புற்றர வல்குற் புனமயிலே போதராய்*
சுற்றத்துத் தோழிமாரெல்லாரும் வந்து* நின்
முற்றம் புகுந்து முகில்வண்ணன் பேர்பாட*
சிற்றாதே பேசாதே செல்வப்பெண்டாட்டி* நீ
எற்றுக் குறங்கும் பொருளேலோ ரெம்பாவாய். 11

கன்று கறவை	கன்றுகிய பசுக்களினுடைய	திறல் அழிய	வலி அழியும்படி
பல கணங்கள்	பல	சென்று	{ தாமே படையெடுத்துச் சென்று
கறந்து	கறப்டவர்களும்		
செற்றார்	சத்துருக்களினுடைய	செரு செய்யும்	போர் செய்யுமவர்களும்

குற்றம் ஒன்று இல்லாத } ஒருவகைக் குற்றமும் அற்றவர்களுமான

கோவலர் தம் } கோபாலர்களுடைய (குடியிற் பிறந்த)

பொன் கொடியே } பொன்கொடி போன்றவளே!

புற்று அரவு அல்குல் புனமயிலே } புற்றிலிருக்கிற பாம்பின் படம் போன்ற அல்குலையும், காட்டில் (இஷ்டப்படி திரிகிற) மயில் போன்ற சாயலையுமுடையவளே!

செல்வம் பெண்டாட்டி } செல்வமுள்ள பெண் பிள்ளாய்!

போதராய் (எழுந்து) வருவாயாக.

சுற்றத்து தோழிமார் எல்லாரும் } பந்துவர்க்கத்திற் சேர்ந்தவர்களும் தோழிமார்களுமாகிய எல்லாரும்

வந்து (திரண்டு) வந்து

நின் முற்றம் புகுந்து } உனது (திருமாளிகையின்) முற்றத் தேறப் புகுந்து

முகில் வண்ணன் பேர் பாட } கார்மேகவண்ண கண்ணபிரானுடைய திருநாமங்களைப் பாடச் செய்தேயும்

(பேருறக்கமுடைய) நீ

சிற்றுது சலியாமலும்

பேசாது (ஒன்றும்) பேசாமலும்

உறங்கும் பொருள் எற்றுக்கு } உறங்குவது என்ன பிரயோஜனத்திற்காகவோ? (அறியோம்)

ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—.

* * *—கண்ணபிரான் ஊர்க்காக ஒரு பிள்ளையாய் அனைவராலுங் கொண்டாடப்பட்டு வளர்ந்தருளுமாறுபோல, ஊர்க்காக ஒரு பெண்பிள்ளையாயிருப்பாளாய், கணவனோடு கலவி செய்கைக்குப் பாங்கான பருவமுடையளாய் 'அவனைப் பெறுதற்கு நானோ நோற்பேன்? வேணுமாகில் அவன்றானே நோற்று வருகிறான்' என்று கிடக்கிறாளொருத்தியை உணர்த்தும் பாசுரம், இது.

உனது உறவுமுறையார் தோழிமார் என்ற வர்க்கங்களில் ஒருவர் தப்பாமல் அனைவருந் திரண்டுவந்து எம்பெருமான் திருநாமங்களைப் பாடாநிற்க, நீ உடம்பிலும் அசைவின்றி வாயிலும் அசைவின்றி இங்ஙனே கிடந்துறங்குவது என்ன பயனைக் கருதியோ அறியோம் என்கின்றனர். முதலிரண்டடிகள் கோவலர்க்கு அடைமொழி.

ராஜகுமாரன் முலைசரிந்த பெண்டிரைப் பாராதவாறுபோலக் கண்ணபிரான் கன்றுகளை யன்றிப் பசுக்களைப் பெரும்பான்மையாகக் காணக்கடவனல்லனாதலால், இவன் தனது கரஸ்பர்சத்தினால் பசுக்களையுங் கன்றாக்கியருள்வனென்க.

"கணங்கள் பல" என்றமையால் கறவைகள் தனித்தனியே எண்ணமுடியாமையே யன்றியே அவற்றின் திரள்களும் எண்ணமுடியா வென்பது தோற்றும்.

எம்பெருமானது மேன்மையைப் பொறாதார் எம்பெருமானடியார்க்குப் பகைவர்; எம்பெருமானடியாரின் மேன்மையைப் பொறாதார் எம்பெருமானுக்குப் பகைவர். இவ்விருவகைப் பகைமையுங் கம்ஸனுக்கு உண்டென்பது, "தீய புந்திக்கஞ்சனுன்மேற் சினமுடையன்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியினாலும், "சாதுசனத்தை நலியுங் கஞ்சனை" என்ற திருவாய்மொழியினாலும் விளங்கும்.

"கோவலர்தம் பொற்கொடியே" என்ற விளியினால், ஜநகராஜன் திருமகள் "ஜநகாநாம் குலே கீர்த்திமாஹரிஷ்யதி மே ஸுதா" என்றபடி ஜநககுலத்திற்குப் புகழ் படைத்தாற்போல, இவள் கோவலர் குடியை விளக்கஞ்செய்பவ

ளென்பதும், ஒரு கொள்கொம்போடு அணைந்தன்றி நிற்கமாட்டாதகொடிபோல ஒரு கணவனோடு புணர்ந்தன்றித் தரிக்கமாட்டாதவளென்பதும் போதருமென்க. இத்தால், எங்களோடு கூடி, உனக்குக் கொள்கொம்பான கிருஷ்ணனைச் சேரப் பாராய் என உணர்த்தியவாறுமென்க.

புற்று அரவு அல்குல்—புறம்பு புறப்பட்டுத் திரிந்து புழுதிபடைத்த உடம்புடைத்தாயிருக்கை யன்றியே தன் இருப்பிடந் தன்னிலே கிடக்கும் அரவரசின் படமுங் கழுத்தும் போல ஒளியையும் அகலத்தையுமுடைய நிதம்பத்தையுடையவளே! என்றபடி. இவர்கள் தாமும் பெண்டிராயிருக்கச் செய்தே இவளுடைய அல்குலை வருணித்தது—நெஞ்சினால் ஆண்மை பூண்டமையாலென்க. "பெண்டிருமாண்மைவெஃகிப் பேதுறு முலையினாள்" (சீவக சிந்தாமணி) என்றது காண்க. இனி, "கண்ணிற் காண்பரேல் ஆடவர் பெண்மையை அவாவுந் தோளினாய்" (கம்பராமாயணம்) "வாராகவாமனனே அரங்கா வட்டநேமிவல வாராகவா உன் வடிவுகண்டால் மன்மதனும் மடவாராக ஆதரஞ் செய்வன்" (திருவரங்கத்தந்தாதி) என்பவாதலால், ஆண் பெண்ணுகு மிடமு முண்டென்று உணர்க. "**பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்**" என்று—பெருமாள் ஆண்களையும் பெண்ணுடை உடுக்கப் பண்ணுமாபோலே பெண்களை ஆண்களாக்குகிறது இவளுடைய அல்குல்' என்ற ஆறுயிரப்படி அருளிச் செயல் இங்கு அறியற்பாலது. புற்றுக்குள்ளே யடங்கின பாம்புபோலே நுட்பமான இடையையுடையவளே! என்னவுமாம். **அல்குல்**—நாபிக்குக் கீழிடம்; நிதம்பமென்பது.

நான் புறப்பட மற்றெல்லாரும் வந்தாரோ? என்று அவள் கேட்க; கூறுகின்றனர். [**சுற்றத்துத் தோழிமார் இத்யாதி.**] சுற்றத்தாரும் தோழிமாருமென்றுவது, சுற்றத்தாரான தோழிமார் என்றுவது உரைக்கலாம். "புனமயிலே! முகில்வண்ணன் பேர்பாட, நீ எற்றுக்குறங்கும் பொருள்" என இயைத்து, மயில் முகிலின் பேரைக் கேட்டவுடனே களித்துக் கூத்தாடவேண்டியிருக்க, நீ இங்ஙனே கிடந்துறங்குவது தகுதியோ? என க்ஷேபிக்கின்றனரெனக் கருத்துக் கூறுக.

சிற்றாதே:—சிற்றல்-சிதறுதல்; அங்கங்களை அசைத்தலுஞ் செய்யாமல் என்றபடி.

(**ஸ்வாபதேசம்**) பேயார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான பூதத்தாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இதில், "குற்ற மொன்றில்லாத கோவலர் தம் பொற்கொடியே!" என்ற விளி பூதத்தார்க்கு நன்கு பொருந்தும். பல பொருள்களை யுடையதான **கோ** என்னும் சொல் கோதா என்றவிடத்திற்போல ஸ்ரீஸூக்தியைச்சொல்லுகிறதிங்கு. **கோவலர்**—ஸ்ரீ ஸூக்திகளை யருளவல்லவர்களான ஆழ்வார்கள். "குற்றமொன்றில்லாத" என்ற விசேடணம் முதலாழ்வார்கள் மூவர்க்கே பொருந்தும்; **யோநிஜத்வமாகிற** வொரு குற்றம் மற்றை யாழ்வார்களுக்குண்டு; அக்குற்றமொன்றும் இல்லாத கோவலர்—முதலாழ்வார்கள்; அவர்களுள் **பொற்கொடியே**—"கோல்தேடி யோடுங் கொழுந்ததே போன்றதே மால்தேடி யோடும் மனம்" என்கிற பாசுரத்தினால் தம்மை ஒரு கொடியாகச் சொல்லிக்கொண்டவர் பூதத்தாழ்வாரே யாவர். எம்பெருமானாகிற உபக்நத்தைத் தேடிச் செல்லுகின்ற கொடிபோல்வேன் நான் என்றவர் இவரேயிறே. "கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து" என்பது முதலாழ்வார் மூவர்க்கும் பொதுவான வாசகம். **கற்றுக் கறவை**—கன்றாகிய கறவை. (கறவை யென்பதனால் ஸ்ரீ ஸூக்தி விவக்ஷிதம்.]

மற்றை யாழ்வார்கள் பெரிய பெரிய பாசுரங்களை யளித்தார்கள். முதலாழ்வார்கள் அங்ஙனன்றிக்கே வெண்பாவாகிய மிகச் சிறிய பாசுரங்களை யளித்தார்கள். பொய்கையாழ்வாரருளிய திருவந்தாதி கறவைக் கணம்; பூதத்தாழ்வார் திருவந்தாதியும் சேர்ந்து கறவைக் கணங்கள்; பேயாழ்வார் திருவந்தாதியும் சேர்ந்து கறவைக் கணங்கள் பல. க்ரமேண ஏகவசந த்விவசந பஹுவசநங்கள் இணங்கின அழகு காண்க. [செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச் செய்யும்] தேசமெங்கும் திரிந்து பகவத் விரோதிகளை நிரஸிக்க வேணுமென்கிற அர்த்தத்தை "எண்டிசையும் பேர்த்தகரம் நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகாள்! தீர்த்தகராமின் திரிந்து" என்ற பாசுரத்தினால் வெளியிட்டவர் இவ்வாழ்வாரே. "புற்றரவல்குல்" என்பது இடையழகை வருணிப்பதாகும். ஸ்வாபதேசத்தில் இடையழகாவது பக்தியின் பெருமை. ஞானம் பக்தி விரக்தி என்ற மூன்றில் பக்தியானது இடைப்பட்டதாதலால் இடையழகென்பது பக்தியின் அழகேயாகும். இவ்வாழ்வார் தம்முடைய திருவந்தாதியை முடிக்குமிடத்து "என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு" என்றே முடித்தார். இதனால் இவரது இடையழகு நன்கு வெளிப்பட்டதாயிற்று. அன்பிலே தொடங்கி அன்பிலே தலைக் கட்டினார். புனமயிலே! என்றவிளியும் இவர்க்கு அழகாகப்பொருந்தும். பொழிலிடத்தே வாழும் மயில்; இவ்வாழ்வார் தோன்றிய தலமோ திருக்கடல்மல்லை; அதனைப் பாடின கலியன் "கடி பொழில்சூழ் கடன்மல்லை" என்றே பன்முறையும் பாடினர். மயில் மேகத்தைக் காண்பதிலே மிக்க குதூஹல முடைத்தாதலால், மேகம் நீர்பருக வருமிடமான கடற்கரையிலே மயில்கள் மகிழ்ந்து நிற்கும். இவ்வாழ்வார் நின்றவிடமும் கடற் கரையிலேயிறே. [சுற்றத்துத் தோழிமாரித்யாதி] இவர்க்குப் பொய்கையாரும் பேயாரும் சுற்றத்தவர்கள்; மற்றையாழ்வார்கள் தோழிமார். [முகில் வண்ணன் பேர் பாட.] முந்துற முன்னம் முகில் வண்ணன் பேர் பாடினவர் இவ்வாழ்வாரேயாவர்; "உலகேழும் முற்றும் விழுங்கும் முகில்வண்ணன்....ஏத்துமென்னெஞ்சு" என்ற இவர் பாசுரம் காண்க. புனமயில் முகில் வண்ணனைத் தானே பாடும். இப்பாட்டில் கோவலர் என்று திருக்கோவலூரை ஸூசிப்பித்தது மிக முக்கியம். .... (11)

நனைத்தில்லஞ் சேறாக்கும் நற்செல்வன் தங்காய்
பனித்தலை வீழ நின் வாசற்கடை பற்றி

மனத்துக்கினியானைப் பாடவும் நீ வாய்திறவாய்*
இனித்தா னெழுந்திரா யீதென்ன பேருறக்கம்*
அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்தேலோ ரெம்பாவாய். 12

இள கன்று எருமை	இளங் கன்றுகளை யுடைய எருமைகளானவை	முலை வழியே நின்று பால் சோர	முலை வழியால் இடைவிடாமல் பால் பெருக, (அப் பெருககினால்)
கனைத்து	(பால் கறப்பார் இல்லாமையாலே) கதறிக்கொண்டு	லம்	வீட்டை
கன்றுக்கு	(தன்) கன்றின் மீது இரக்க முற்று	த்து	(முழுதும்) ஈரமாக்கி
நினைத்து	(கன்று ஊட்டுவதாக) நினைத்து (அந்நினைவினால்	சேறு ஆக்கும் நல் செல்வன்	சேறாகப் பண்ணுகையாகிற சிறந்த செல்வத்தை யுடையவனுடைய

தங்காய்	தங்கையானவளே !
பனி	பனியானது
தலை வீழ	எங்கள் தலையிலே விழும்படி
நின் வாசல் கடை பற்றி	உனது மாளிகையின் வாசற் கடையை அவலம்பித்துக் கொண்டு,
சினத்தினால்	(பிராட்டியைப் பிரித்தான் என்னுஞ்) சீற்றத்தினால்
தென் இலங்கை கோமானை	தென் திசையிலுள்ள லங்கா புரிக்கு அரசனான இராவணனை
செற்ற	கொன்றொழித்தவனும்
மனத்துக்கு இனியானை	சிந்தனைக்கு இனியனுமான இராமபிரானை
பாடவும்	(நாங்கள் பாடா செய்தேயும்)
நீ	நீ
வாய் திறவாய்	வாய்திறந்து பேசுகிறாயில்லை;
தான்	எங்களாற்றாமையை அறிந்து கொண்ட பின்பாகிலும்
எழுந்திராய்	
ஈது என்ன பேர் உறக்கம்	இஃது என்ன ஓயாத தூக்கம் ?
அனைத்து இல்லத்தாரும்	(இச்சேரியிலுள்ள) எல்லா வீட்டுக்காரர்களாலும
அறிந்து	(நாங்கள் உன் மாளிகை வாசலில் திரண்டு நிற்கிறவிது அறியப்பட்டதாயிற்று :

ஏல் ஓர் எம் பாவாய் !-

* * *—நாட்டிலிருந்த போதோடு காட்டிலிருந்தபோதோடு வாசியறப்பெருமானைப் பின்தொடர்ந்து நோக்கிக்கொண்டு திரிந்த இளையபெருமாளைப் போன்று, கண்ணபிரானையன்றி மற்றொருவரையும் அறியாமல் என்று மொக்க அவனையே பின்றொடர்ந்து அவன் பக்கலில் மிகவும் பரிவுபூண்டிருப்பா னொருவனுடைய தங்கையாய்ச் சீர்மை பெற்றிருப்பாளொரு ஆய்ப்பெண்ணை உணர்த்தும் பாசுரம், இது.

நெடும்போதாக நின்வாசற் கடையை நாங்கள் பற்றிக்கொண்டு, *மூன் பொலாவிராவணன்றன் முதுமதிளிலங்கை செற்ற சீரிய சேவகத்தை எடுத்துப் பாடாநின்றாலும் நீ வாய்திறவாதே கிடந்துறங்குகின்றாய் ; இங்ஙனம் ஒருறக்கங் கூடுமோ ? உன்னைக் காணாதே நாங்கள் அலமந்து தளர்ந்திருக்கு மாற்றை நீ அறிந்துவைத்தும் இங்ஙனுறங்குகை உரியதன்று, இனிக் கடுக உணர்ந்து வாராய், என்கிறார்கள்.

இதில் முதலிரண்டரை அடிகளால் இவள் தமையனுடைய செல்வத்தின் சிறப்புக் கூறப்படுகின்றது. அவன் அநவரதம் கண்ணபிரானுடன் கூடித்திரிபவனாதலால் கறவைகளைக் காலந் தவறாது கறக்கப் பெறான் ; அக்கறவைகள் வகுத்த காலத்திற் கறக்கப் பெறாமையாலே முலைகடுத்து 'கன்று என்படுகிறதோ !' என்று வாசலிலே நின்று குமுறி, தூரத்திற் கட்டப்பட்டிரா நின்றுள்ள கன்றின்மீது தனது பாவபந்தத்தைச் செலுத்தி, பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே, கன்று முலையில் வாய்வைத்ததாகக் கொண்டு, கைவழியாகவு மன்றி, கன்றின் வாய்வழியாகவு மன்றி முலை வழியே பால் சொரியா நிற்கும் ; அந்தப் பாற் பெருக்கினால் வீடு முழுவதும் வெள்ளமானபடி யாதொன்றுண்டு—அதனைச் செல்வமென்றிட்டு, இங்ஙனொத்த செல்வமுடையானுக்குத் தங்கையாகப் பிறந்தவளே ! என்று அவளை விளிக்கின்றனர்.

கனைத்தல்—குமுறுதல் ; இடைவீடின்றித் தானஞ் செய்தலையே தொழிலாகவுடைய உதார சிகாமணிகள் ஒரு கணப்பொழுது கொடாதொழியில் மனந் தளும்புமாறு போலவும், எம்பெருமான் அடியார் காரியங்களைச் செவ்வனே செய்யப் பெறாதொழியில் "க்ஷணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருதயாந்நாபஸர்ப்பதி" என்று

திருவுள்ளந் தளும்புமாறு போலவும், பசுக்கள் கிரமமான காலத்திற் கறக்கப் பெருதொழியில் முலைக்கடுப்புற்றுக் கனைத்தல் இயல்பென்க.

நின்று பால் சோர—முகில் மழைபொழிய நினைத்தால் கடலிற்புக்கு நீரை முகந்து கொண்டு வந்து பின்பு பொழிய வேணும்; இக்கறவைகட்கு அவ்வருத்த மில்லை, நினைவே ஊற்றுகப் பால் சுரக்குமாதலால்; அந்நினைவு மாருமையால் திருமலையில் திரு அருவிகள் போன்று பால் மாருதே பெருகுமென்க. "பகவத் விஷயப்பொருள் கூறவேணும்" என்று ஒருவர் கேளாதொழியினும் கற்றுணர்ந்த ரஸிகர் தமது செல்லாமையாலே தாமே பகவத் விஷயார்த்தங்களை எடுத் துரைக்குமாறு போலவும், அர்ஜுநன் கேளாதேயிருக்கக் கண்ணபிரான் கீதை யில் "பூய ஏவ மஹா பாஹோ ! ச்ருணு மே பரமம் வச:" என்று கூறத்தொடங் கிறைப்போலவு மாயிற்றுக் கறவைகளின்படி.

மேல் நான்காமடி முதல் இரண்டரை அடிகளால் இவர்கள் தாங்கள் செய் யும்படியைக் கூறுகின்றனர்; கீழ் "ஆழிமழைக்கண்ணு !" என்ற பாட்டில் பர்ஜந்ய தேவதைக்கு அருளிப்பாடிட்டு மழைபெய்ய நியமித்தார்களாதலால், அக்கட்டளையின்படி அவன் பெய்யும் மழை தலையிலே விழுமாறு இவளது வீட்டு வாசற் கணையத்தை அவலம்பித்துக் கொண்டு நிற்கு மாற்றைக் கூறும், நான்காமடி.

ஸ்ரீராமபிரான் இராவணனேடு போர்புரியும்போது அவன் மிகவும் எளி வரவு பட்டமையைக்கண்டு இரக்கமுற்று, "நிசாசரர் கோமானே ! போரில் மிக வும் வருத்தமுற்ருய்; ஆதலின் இன்று இருப்பிடஞ்சென்று சிறிது தேற்ற மடைந்து நாளை போர்க்கு வா, அப்போது என் வலியைக் காண்பாய்" என்று நியமநம் தந்து தானே போக விட்டருளினமை முதலிய பல குணங்களினுல் ஈடு படுத்துந்தரமுடையனுதல்பற்றி "மனத்துக் கினியானை" என அடைமொழி கொடுக் கப்பட்டது. கண்ணபிரான் பெண்களைப் படுத்தும்பாடுகளை நினைத்தால் "வெற்ற வெறிதே பெற்றதாய் வேம்பேயாக வளர்த்தாளே" என்னும்படி யிருத்தலால், அவன் மனத்துக்கு இனியனல்லன் போலும்.

இனித்தானெழுந்திராய்—எங்களுடைய ஆர்த்தியைக் கண்டு எழுந்திரா தொழி யில் ஒழி; மனத்துக்கினியானுடைய பாட்டுக்களைக் கேட்கவாகிலும் உணருதி என்றபடி.

ஈதென்ன பேருறக்கம்—உறக்கம் இருவகைப்படும்—லௌகிகமும் வைதிக மும். தமோ குணத்தின் பிராசுர்யத்தினுல் உறங்குகின்ற ஸம்ஸாரிகளின் உறக் கம்—லௌகிகம். அனைத்துலகங்களினுடையவும் காவலைச் சிந்தனை செய்து கொண்டு *உறங்குவான்போல் யோகு செய்யும் எம்பெருமானுடையநித்திரை வைதிகம். இவ்விருவகையிலுஞ் சேராதேயிருப்பதொரு விலக்ஷணநித்திரை யாயிராநின்றது உன் உறக்கம் என்கிருர்களென்க.

"அனைத்தில்லத்தாருமறிந்து" என்பதற்கு இரண்டு வகையாகக் கருத் துரைக்கலாம்; நீ பரஸம்ருத்தியையே பிரயோஜநமாகவுடையையாதலால், 'இப் பாடியிலுள்ள பெண்களில் ஒருத்தி தப்பாமல் அனைத்தில்லத்தாரும் உணர்ந்து வரவேண்டும்' என நினைத்துக்கிடக்கிருயாகில், அங்ஙனமே அனைத்தில்லத் தாரும் உணர்ந்துவந்தாயிற்று; இனி நீ உணர்ந்துவா என்கிருர்கள், என்பது ஒரு

கருத்து; பாடியிலுள்ள பெண்களெல்லாருந் திரண்டு வந்து உன் மாளிகை வாசலில் நின்று கூப்பிட, நீ சிறிது பொழுது உணராமற் கிடக்க, இதனால் உனக்கு வரும் மதிப்பை அனைவரும் அறியவேண்டுமென்று கிடக்கிறாயாகில், அங்ஙனும் அறிந்தாயிற்று; இனி உணர்ந்துவா, என்கிறார்கள் என்பது மற்றோர் கருத்து. இவ்விரண்டினுள் பின்னருரைத்த கருத்து சிறக்குமென்க.

(ஸ்வாபதேசம்) பூதத்தாழ்வாருக்கு அடுத்து முந்தினவரான பொய்கை யாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. தங்காய்! என்ற விளி இவர்க்கு நன்கு பொருந்தும். உலகில் தங்கையென்று ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியையும் தமக்கையென்று மூதேவியையும் வழங்குவர்கள். 'சேட்டை தம்மடி யகத்து' என்ற திருமாலைப் பாசுரத்தில், தமக்கைக்கு வாசகமான ஜ்யேஷ்டா என்ற சொல்லால் மூதேவியைக் குறித்தமை காண்க. ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி தாமரை மலரிற் பிறந்தவள். 'வனச மலர்க் கருவதனில் வந்தமைந்தான் வாழியே' என்கிறபடியே பொய்கையாழ்வாரும் தாமரைப்பூவில் தோன்றியவர். இந்த வொற்றுமை நயம்பற்றித் தங்காய்! என விளிக்கத் தகுதியுடையாரிவ் வாழ்வார். "நனைத்தில்லஞ் சேறாக்கும்" என்ற விசேடணமும் இவர்க்கு வெகு நேர்த்தியாகப் பொருந்தும். ராவணவதாநந்தரம் திருவயோத்திக்கு மீண்டு எழுந்தருளா நின்ற பெருமானை நோக்கி பரத்வாஜ மஹர்ஷி "பங்க திக்தஸ்து ஜடிலோ பரதஸ் த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்றார். இங்கு பரதாழ்வான் சேறு பூசப் பெற்றிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டதன் கருத்துயாது? இரவும் பகலும் நிச்சலும் அழுதழுது நனைத்தில்லம் சேறாக்கினன் என்றபடி. "வண்பொன்னிப் பேராறுபோல் வருங் கண்ண நீர்கொண்டு அரங்கன் கோயில் திருமுற்றம் சேறு செய் தொண்டர்" என்றார் குலசேகரப் பெருமாளும். அவ்வண்ணமாகவே பொய்கை யாழ்வாரும் "பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அஞ்சியழுதேன்" என்று தாமே பேசினபடியே அழுதவராதலால் நனைத்தில்லஞ் சேறாக்கின ரென்க. அன்றியும் இவரது இல்லமான பொய்கை சேறாகவேயுளது.

[கனைத்து] முதன் முதலாகப் பேசத் தொடங்கும்போது கனைப்பது இயல்பு. பொய்கையார்க்கு முன்னம் பேசினவர்கள் யாருமில்லை. இவரே முதன் முதலாகப் பேசத் தொடங்கினவரென்பது இவ்வினையெச்சத்தினால் தோற்றுவிக்கப்படும். [இளங்கற்றெருமை] எருமை யென்றால் மஹிஷீ; லக்ஷித லக்ஷணாக்ரமத்தால் தேவ தேவ திவ்ய மஹிஷீ என்றவாறு. எம்பெருமானுக்கு திவ்ய மஹிஷியான பிராட்டியை யொப்பவர் இவ்வாழ்வார் என்பது ஸூசனை. "இளங் கன்று கனையுடைய" என்று விசேஷணமிட்டதனால், மற்றை யாழ்வார்களனைவரும் இவர்க்கு வத்ஸ ஸ்தாநீயர்களாய் இவர் மாத்ரு ஸ்தாநீயர் என்று காட்டினபடி. ஆழ்வார்களுள் முதல்வரிறேயிவர். [கன்றுக்கிரங்கி] இவர் ஸ்ரீ ஸூக்தி யருளிச் செய்யத் தொடங்கினது கன்றுகளான நம்போல்வார் பக்கலிலுள்ள பரம க்ருபையா லென்கை. "வையத்தடியவர்கள் வாழ" என்ற தனியன் காண்க.

[நினைத்து முலைவழியே நின்று பால்சோர.] பகவத் குணங்களை நினைத்தவாறே அந்த நினைவு தானே ஊற்றாகப் பால் போன்ற ஸ்ரீ ஸூக்திகள் பெருகப்புக்கன என்றபடி. [பனித்தலைவீழ நின்வாசல் கடைபற்றி] இவர் பொய்கையில் தோன்றினவராதலால் இவரது வாசற்கடையைப் பற்றுவார்க்குப் பனித்தலை வீழ ப்ராப்தமே யாகுமிறே. முதலாழ்வார்கள் மூவரும் பனித்தலைவீழத் திருக்கோவலூர் வாசற்கடைபற்றின கதையும் நன்கு ஸூசிதமாகிறது. [சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற என்பது முதலிய] இது ஸ்ரீராம குணகீர்த்தனம். மஹர்ஷிகளின் ஞானக் கண்ணுக்கும் இலக்காகாத வொரு ஸ்ரீராம சரிதம் இவ்வாழ்வாருடைய அகக்கண்ணுக்கு இலக்

கானமை "பூமேய மாதவத்தோன் தாள்பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடியைப், பாதமத்தா லெண்ணினான் பண்பு." என்ற இவரது பாசுரத்திற் பொலியும். அதில் "நாமே யறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே!" என்றதற்குப் பொருந்த "மனத்துக் கினியானை" என்றாள். [இனித்தானெழுந்திராய்] "பழுதே பல பகலும்" என்கிற பாசுரம் பேசினபிறகுங்கூட உறங்கலாமோ? என்கை. முமுக்ஷுப்படியில் "பழுதே பல பகலும் போயினவென்று இழந்த நாளைக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விரகில்லை" என்ற ஸ்ரீஸூக்தியும் இங்கு அநுஸந்தேயம். [அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்து] "அறியுமுலகெல்லாம் யானேயு மல்லேன்" என்ற இவ்வாழ்வார் பாசுரம் நினைப்பூட்டினபடி.

இப்பாசுரத்தோடு ஆண்டாளுக்கு முந்தின ஆழ்வார்களை யெல்லாம் உணர்த்திற்றாயிற்று. "ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்" என்றுமுள்ள ஸம்ப்ரதாயப்படிக்கு ஸ்ரீ மதுர கவிகளும் ஆண்டாளும் ஆழ்வார் கோஷ்டியில் சேர்தவர்களாதலால் இவ்விருவரையு முணர்த்துவதும் இப்பாட்டிலேயே அறியக்கிடக்கிறது. எங்ஙனே யென்னில்; நற்செல்வன் தங்காய்! என்றது நற்செல்வன் தங்கையே! என்று பொருள்படுதலால் நற்செல்வன்தன்னுடைய கையாக இருப்பவரே! என்றபடியாகும். இங்கு நற்செல்வனென்பது நம்மாழ்வாரை, அவர் திருவாய்மொழி அருளிச் செய்கையில் மதுரகவிகள் அவருடைய கையின் ஸ்தானீயராயிருந்து பட்டோலை கொண்டாராதலால் இந்த விளி மதுரகவிகட்குப் பொருந்தும்.

இனி நற்செல்வனென்று எம்பெருமானாரைச் சொல்லிற்றாகி அவருடைய தங்கையென்று ஆண்டாளையுஞ் சொல்லக் குறையில்லை. "கோதற்ற ஞானத் திருப்பாவை பாடியபாவை தங்கை" என்றும், "பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானாள் வாழியே" என்றுமுள்ளவை காண்க. ஆண்டாள் தன்னைத்தானே உணர்த்திக் கொள்ளுகை பொருந்துமோவென்று விரஸமாக வினவுவார்க்கு நாம் விடையளிக்க வல்லோமல்லோம். சொற்சுவை அமைந்திருக்கு மழகை அநுபவித்துப் போருகிறோமத்தனை. .... (12)

புள்ளின்வாய் கீண்டானைப் பொல்லா வரக்கனை*
கிள்ளிக் களைந்தானைக் கீர்த்திமை பாடிப்போய்*
பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக்களம் புக்கார்*
வெள்ளி யெழுந்து வியாழ முறங்கிற்று*
புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண் போதரிக் கண்ணினாய்!*
குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடாதே*
பள்ளிக்கிடத்தியோ பாவாய் நீ நன்னாளால்*
கள்ளந் தவிர்ந்து கலந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

புள்ளின் வாய் கீண்டானை	பறவையுருவம் பூண்டு வந்த பகாசுரனுடைய வாயைக் கீண்டெறிந்தவனும்	கீர்த்திமை பாடி போய்	வீர சரிதங்களைப் பாடிக் கொண்டு சென்று
பொல்லா அரக்கனை கிள்ளிக் களைந்தானை	கொடியவனான இராவணனை முடித்து (அரக்கர் குலத்தை வேரோடு) களைந் தொழித்தவனுமான எம்பெருமானுடைய	பிள்ளைகள் எல்லாரும்	எல்லாப் பெண்பிள்ளை
		பாவைக் களம் புக்கார்	நோன்பு நோற்பதற்காகக் குறிக்கப்பட்ட இடத்திற் புகுந்தனர்;

வெள்ளி எழுந்து	சுக்ரோதயமாகி	கள்ளம் தவிர்ந்து	(கிருஷ்ணனுடைய குண சேஷ்டிதங்களைத் தனியே நினைத்துக் கிடக்கையாகிற) கபடத்தை விட்டு
வியாழம் உறங்கிற்று	ப்ருஹஸ்பதி அஸ்தமித்தான், (அன்றியும்)		
புள்ளும்	பறவைகளும்		
சிலம்பின	(இரைதேடப்போன இடங்களில்) ஆரவாரஞ்செய்தன;	கலந்து	எங்களுடன் கூடி
போது அரி கண்ணினாய்	புஷ்பத்தின் அழகைக் கொள்ளைகொள்ளாநின்ற கண்ணையுடையவளே;	குள்ளக் குளிர குடைந்து நீர் ஆடாதே	உடம்பு வவ்வலிடும்படி குளத்திற்படிந்து ஸ்நானம் பண்ணமல்
பாவாய்	பதுமைபோன்றவளே!		
நீ	நீ	பள்ளி கிடத்தியோ	படுக்கையிற் கிடந்துறங்கா நின்ருயோ?
நல் நாள்	கிருஷ்ணனும் நாமும் கூடுகைக்கு வாய்த்த காலமாகிய இந்த நல்ல நாளில்	ஆல்	ஆச்சரியம்!
			ஏல் ஓர் எம் பாவாய்!—.

* * *—கண்ணபிரான் பிறந்து வளருமூரான திருவாய்ப்பாடியிலே அவனையே பாடவேண்டியிருக்க அவனைவிட்டுத் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற இராமபிரானைப் பாடுவதும், அவனை மனத்துக்கினியானென்பதும் க்ருஷ்ண பக்தர்களுக்கு அஸஹ்யமாகையாலே ஒரு பெரிய கிளர்ச்சி தோன்றியது. உடனே சில பெரியார்கள் புகுந்து கண்ணனும் இராமனும் ஒரு திருமூர்த்தியே யென்கிற தத்துவத்தை விளக்கி ஸமாதானம்பண்ண, பிறகு ஒருவாறு தேறி அவ்விரண்டு திருமூர்த்திகளையும் சேர்த்து ஆனந்தமாகப் பாடுகிருர்கள்.

புள்ளின் வாய்கீண்ட வரலாறு:—ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனாயொளித்து வளர்கின்ற கண்ணபிரான்மீது கறுக்கொண்ட கம்ஸனால் கண்ணனை நலியுமாறு நியமிக்கப்பட்ட ஓரஸுரன் கொக்கின் உருவங்கொண்டு சென்று யமுனைக்கரையில் கண்ணபிரானை விழுங்கிவிட, அவனது நெஞ்சில் கண்ணன் நெருப்புப்போல எரிக்கவே, அவன் பொறுக்கமாட்டாமல் கண்ணனை வெளியே உமிழ்ந்து மூக்கால் குத்த நினைக்கையில், கண்ணன் அவன் வாயலகுகளைத் தனது இரு கைகளினாலும் பற்றி விரிவாகக் கிழித்திட்டனன் என்பதாம்.

"கிள்ளிக் களைந்தானை" என்ற சொற்போக்கால் இறையும் வருத்தமின்றிக் களைந்தமை தோற்றும். ஆராமங்களில் பூச்சிபட்ட இலைகளைக் கிள்ளிப் போகடுமாபோலே களைந்தானென்க. "கீர்த்திமை பாடிப் போய்" என்றது. விரஹத்தாலே துர்ப்பலைகளான பெண்பிள்ளைகள் பகவத் குணகீர்த்தநத்தைப் பாதேயமாகக்கொண்டு வழி கடந்தன ரென்றவாறு. "பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்" என்றது முணர்க. [பாதேயம்—வழிச்சோறு].

பிள்ளைகளெல்லாரும்—நாங்கள் சென்று எழுப்பிக்கொண்டு போகவேண்டும்படி சிறுமியராயிருப்பவர்களும் உணர்ந்து போகா நிற்க; நீ கிடந்துறங்குகை மிக அழகிது! என்ற கருத்துக் காண்க.

பாவைக்களம்—கண்ணபிரானும் ஆய்ச்சியருமாக நோன்பு நோற்கைக்கென்று குறிப்பிடப்பட்டதோரிடம் : பலர் திரளுமிடம் களமென வழங்கப்படும் ; 'நெற்களம்' 'போர்க்களம்' என்பவை காண்க.

இவர்கள் இங்ஙனஞ் சொல்லக்கேட்ட அவள், 'அவர்கள் சிறுப்பெண்களாகையால் காலமறியாமல் எழுந்து போயிருக்கக்கூடும் ; அறிந்த நாம் அகாலத்தில் போகவொண்ணுது ; சுக்ரோதயமாயிற்ரு? பாருங்கள்' என்ன ; அதுகேட்ட இவர்கள், சுக்கிரன் உச்சிப்பட்டான் ; குரு அஸ்தமித்தான் என்றனர். இதுகேட்ட அவள், 'நீங்களும் போகவேணுமென்ற வலிய அபிநிவேசமுடையவர்களாகையால் உங்கள் கண்ணுக்குச் சுக்கிரன் உதித்தானுகவும், குரு அஸ்தமித்தானுகவுந் தோற்றக் கூடும் ; ஆதலால் நீங்கள் சொல்வது பொழுதுவிடிவுக்கு அடையாளமன்று ; வேறு அடையாளமுண்டாகிற் சொல்லுங்கள்' என்ன ; அதற்கு இவர்கள் 'நாங்கள் இத்தனைபேர் திரண்டு வந்தது அடையாளமாகவற்றன்ரோ?' என்ன ; அதுகேட்ட அவள் 'பிரிந்தவர்கள் திரண்டால் அத்திரட்சி அடையாளமாகும் ; நீங்கள் "பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே" என்று திரியுமவர்களாகையால் உங்கள் திரட்சி பொழுது விடிவுக்கு அடையாளமாகமாட்டாது ; வேறுண்டாகிற் சொல்லுமின்' என்ன ; "புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண்" என்று பறவைகளின் ஆரவாரங்களை அடையாளமாகக் கூறுகின்றனர்

இவர்கள் இவ்வடையாளஞ் சொல்லக்கேட்ட அவள், திர்யக் ஜந்துக்களினுடைய வ்ருத்தாந்தத்தைக் கொண்டோ நாம் காலத்தை அறுதியிடுவது ! என்று நினைத்துப் பேசாதே கிடக்க : அஃதுணர்ந்த இவர்கள், 'நீ இப்படி எங்களை அலக்ஷியம் பண்ணிக் கிடக்கைக்கு ஹேது உன் கண்ணழகைப்பெருக்க மதிக்கையன்ரோ !' என்ற கருத்துத்தோற்ற, 'போதரிக்கண்ணினுய் !' என விளிக்கின்றனர். இந்த ஸம்போதனைக்கு நால்வகைப்பொருள்கள் கூற இடமுண்டு ;—போது—உலாவுகின்ற. அரி கண்ணினுய்—மானினுடைய கண்போன்ற கண்ணையுடையவளே ! என்பது ஒரு பொருள் ; (பல பொருளொரு சொல்லாகிய ஹரி என்ற வடசொல், அரி எனத் திரிந்தது). போது—என்று புஷ்பமாய், குவளைப்பூவையும் மான்கண்ணையுமொத்த கண்ணையுடையவளே ! என்கை இரண்டாம் பொருள். அரி என்று வண்டாய், பூவிற்படிந்த வண்டுபோன்ற கண்ணுடையவளே ! என்கை மூன்றும் பொருள். அரி என்று சத்ருவாய், புஷ்பத்தின் அழகுக்குச் சத்துருவான கண்ணழகுடையவளே ! என்கை நான்காம் பொருள்.

குள்ளக்குளிர—'கத்தக்கதித்து' 'பக்கப்பருத்து' 'தக்கத்தடித்து' 'கன்னங்கறுத்து' 'செக்கச்சிவந்து' என்பன போன்ற ஒருவகைக் குறிப்பிடைச்சொல். உடம்பு மிகவும் வவ்வலிடும்படி என்றவாறு. மார்கழி மாதத்தில் உஷ: காலத்தில் நீராடிஞல் குள்ளக் குளிருமென்க.

இராமபிரான் தந்தைசொற்கொண்டு வநவாஸஞ் சென்ற பின்னர் நந்திக்ராமத்தில் ராஜ்ய காரியங்களை நிர்வஹித்துப் போந்த பரதாழ்வான், நாம் பொழுதுவிடிந்த பின்னர் ஸரயுவில் முழுக்கிடச் சென்ருல் நம்மைக் கண்ணுறுவாரனைவரும் "அண்ணரைக் காடேறத்துரத்தின பாவி போகின்ருன்" என விரல்சுடுக்கி வைவர்கொல் !, என்றஞ்சி அபரராத்ரியிற்ருனே சரயுவிற்சென்று நீராடி வருவதுபோல், இவ்வாய்ச்சிகளும் சிலர் கண்பட யமுனையிற்சென்று

நீராடிஞல் 'உபாயாநுஷ்டாநம்பண்ணி ஸ்வரூபநிறத்தைக் குலைத்துக்கொள்ளும் பாவிகள் போகின்றனர்' என்று கண்டாரனைவரும் வைவர் என அச்சமுற்று, ஒருவர் கண்ணிலும் படாதபடி நீராடி வரவேணுமென்பார், "குள்ளக்குளிரக் குடைந்து நீராடாதே பள்ளிக்கிடத்தியோ?" எனப் பொடிகின்றனர்.

(ஸ்வாபதேசம்) இது ஆண்டாளுக்கு அடுத்த தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரம். [போது அரிக் கண்ணிஞய்!] புஷ்பங்களை ஹரிப்பதிலேயே த்ருஷ்டியைச் செலுத்துபவரே! என்றபடி. புஷ்ப கைங்கரிய பரரிறே இவ்வாழ்வார். "துளபத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி" "தொடையொத்த துளவமுங் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி" என்றவை காண்க. பாவாய்! என்ற விளியும் இவர்க்கு நன்கு பொருந்தும். பதிவ்ரதா சிரோமணியைப் பாவையென்பர். இவ்வாழ்வார் அரங்கனொருவனுக்கே வாழ்க்கைப்பட்டு வேறொரு திருப்பதி யெம்பெருமானை நெஞ்சிலும் நினையாதவராதலால் கற்புச் சிறப்பு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. திருவேங்கடமுடையானெதிரே ஒருவர் "பதின்மர் பாடும் பெருமாள்!" என்று ஏத்த, அதைக்கேட்ட பெரிய கேள்விஜீயர், 'சோழியன் கெடுத்தான் காணும்: அந்த ஏற்றம் நம் பெருமாளுக்கில்லையே; நம்பெருமாளொருவர்க்கே' எனருர் என்ற ஐதிஹ்யமும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

[நன்னாளால்] "மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்" என்ற திருவாக்கிலேயே இச்சொல்லும் வருகின்றது. தொண்டரடிப்பொடிகள் திருவவதரித்தது மார்கழித் திங்களேயாதலால் நன்னுளென்னத் தட்டுண்டோ? [கள்ளந் தவிர்ந்து] 'சூதனுய்க் கள்வனுகி' என்றும் 'கள்ளமேகாதல் செய்து' 'கள்ளத்தேனுனுந் தொண்டாய்' என்றும் பலகாலும் தமது கள்ளத்தைப் பேசிக்கொண்டாரிவ்வாழ்வார். இவரது சரிதையிலும் பொன்வட்டில் விஷயமான கள்ளம் அடிபட்டுக் கிடக்கிறது. அது தவிர்ந்து பகவத் பாகவத கோஷ்டியில் கலந்த படியை ஈற்றடி தெரிவிக்கின்றது. பெரியாழ்வார் போலவே இவ்வாழ்வாரும் பெரும்பாலும் பூம்பொழில்வாஸ முடையவராதலால் அவ்விடத்து அடையாளமாகப் புள்ளும் சிலம்பினகாண் என்பது இப்பாட்டிலும் புகுந்தது. [குள்ளக் குளிரவித்யாதி] நீராட்டம் முதலிய நித்ய கர்மாநுஷ்டானங்களையும் தவிர்ந்து சிலகாலம் பள்ளிக்கிடந்தமை இவ்வாழ்வாரது சரிதையிற் காணத்தக்கது. புள்ளின்வாய் கீண்டானை யென்று தொடங்கிக் கண்ணபிரானுடையவும் இராமபிரானுடையவும் கீர்த்திமை பாடினபடி சொல்லுகிறது. இவ்வாழ்வார் திருமாலையின் முடிவில் 'வள வெழுந்தவளமாட மதுரைமா நகரந்தன்னுள், கவளமால் யானை கொன்ற கண்ணனை யரங்கமாலை' என்று கண்ணபிரானுடைய கீர்த்திமையையும், திருப்பள்ளி யெழுச்சியில் 'மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவபிரதமாட்டிய வடுதிறலயோத்தி யெம்மரசே யரங்கத்தம்மா?' என்று இராமபிரானுடைய கீர்த்தியையும் பாடினமையுணர்க. 'பிள்ளைகளெல்லாரும்' என்றது ஆண்டாள் தனக்கு முந்தின ஆழ்வார்களெல்லாரையும் சொன்னபடி. .... (13)

உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவியுள்*
செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்ந் தாம்பல்வாய் கூம்பினகாண்*
செங்கற் பொடிக்கூறை வெண்பல் தவத்தவர்*
தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார்*

எங்களை முன்ன மெழுப்புவான் வாய்பேசும்*
நங்கா யெழுந்திராய் நாணாதாய் நாவுடையாய்*
[illegible]*
பங்கயக் கண்ணானைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய். 14

உங்கள் புழைக் கடை தோட்டத்து வாவியுள்	உங்கள் (வீட்டுப்) புழைக் கடைத் தோட்டத்திலிருக்கிற தடாகத்திலுள்ள
செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்ந்து	செங்கழுநீர்ப் பூக்களானவை விகஸிக்க,
ஆம்பல் வாய் கூம்பின	ஆம்பல் மலர்களின் வாய் மூடிப் போயின ; (அன்றியும்),
செங்கல்பொடி கூறை வெண் பல் தவத்தவர்	காவிப்பொடியில் (தோய்த்த) வஸ்திரங்களையும் வெளுத்த பற்களையுமுடையராய் தபஸ்விகளாயிருந்துள்ள ஸந்நியாஸிகள்,
தங்கள் திரு கோயில் சங்கு இடுவான்	தமது திருக்கோயில்களைத் திறவுகோலிட்டுத் திறக்கைக்காக
போகின்றார்	போகா நின்றனர் ;

எங்களை	எங்களை
முன்னம் எழுப்புவான் வாய் பேசும் நங்காய்	முந்தி வந்து எழுப்புவதாகச் சொல்லிப்போன நங்கையே !
நாணாதாய்	('சொன்னபடி எழுப்பவில்லையே !' என்னும்) வெட்கமுமில்லாதவளே !
நா உடையாய்	(இனியபேச்சுப் பேசவல்ல) நாவைப் படைத்தவளே !
சங்கொடு சக்கரம் ஏந்தும் தடகையன்	சங்கையும் சக்கரத்தையும் தரியா நின்றுள்ள விசாலமான திருக்கைகளையுடையவனும்
பங்கயக் கண்ணானை	தாமரைபோற் கண்ணனுமான கண்ணபிரானை
பாட	பாடுகைக்கு
எழுந்திராய்	எழுந்திரு ;

ஏல் ஓர் எம் பாவாய் !—.

* * *—ஆய்ச்சியர் தம் திரளுக்கெல்லாம் தலைவியாய், 'நான் எல்லார்க்கும் முன்னே உணர்ந்து வந்து எல்லாரையும் உணர்த்தக்கடவேன்' என்று சொல்லி வைத்து, அதனை மறந்து உறங்குவாளொருத்தியை உணர்த்தும் பாசுரம், இது.

உணர்ந்த ஆய்ச்சிகள் எல்லாருமாகத் திரண்டு இவள் மாளிகை வாசலிலே வந்து 'நெடும் போதாக நாங்கள் உன் வாசலில் வந்து நின்று துவளா நிற்க, நீ எழுந்திரா தொழிவதென் ?' என்ன ; 'பொழுது விடியவேண்டாவோ எழுந்திருக்கைக்கு ? பொழுது விடிந்தமைக்கு அடையாளமென் ?' என்று அவள் கேட்க : 'செங்கழுநீர் அலர்ந்து ஆம்பல்வாய் கூம்பினமை அடையாளமன்றோ ?' என்று இவர்கள் சொல்ல ; அதற்கு அவள், அஹஹ ! உங்கள் மயக்கமிருந்தவாறு என் கொல் ! நீங்கள் என் வாசலில் வந்த களிப்பின் மிகுதியால் உங்கள் கண்கள் அலர்ந்து, நீங்கள் என் முகம் பெறுதொழியவே வெள்கி வெறுத்து உங்கள் வாய் மூடிப்போனமையைச் செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்ந்து ஆம்பல்வாய் கூம்பினதாக நீங்கள் நினைத்திட்டீர்கள் ; இது உங்களுடைய ப்ரமமே யொழிய வேறன்று' என்ன ; அதற்கு இவர்கள், 'பேதாய் ! வாவியிற் செங்கழுநீர் அலர்ந்து ஆம்பல் வாய் கூம்பினமையைச் சொன்னோங்காண் நாங்கள்' என்ன ; அதற்கு அவள், 'இரவெல்லாம் வயலெங்குமுலாவி மொக்குகளை மலர்த்துவதும் மலர்களை மூடுவிப்பதுமன்றோ உங்களுக்குக் காரியம்' என்ன ; அது கேட்ட இவர்கள், 'கட்டுங் காவலுமாயுள்ள தோட்டத்து வாவிகளிலிருக்கும்படியைச் சொன்னோங்காண்' என்ன ; அதற்கு அவள், 'அங்கும் நீங்கள் சென்றதாகத்தான் நான் சொல்லுகிறேன்' என்ன ; 'நாங்கள் வந்தோமென்கைக்கு ப்ரஸக்தியுமில்லாத உங்கள்

புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவியிலுள்ள படியைச் சொல்லுகிறோம்' என்றார்கள்.

புறம்பு நின்று உட்புகுவதற்கு வழிபெறாது துவள்கின்ற இப்பெண்டிர், அவள் வீட்டுப்புழைக்கடையிற் செங்கழுநீர்வாய்நெகிழ்ந்து ஆம்பல்வாய்கூம்பின படியை அறிந்ததெங்ஙனே? எனில்; மற்றுமுள்ள விடங்களிலெங்கும் அவை வாய்நெகிழ்ந்து வாய் கூம்பியிருக்கின்றமையை இவர்கள நன்கு அறிந்துள்ளவர்களாதலால், இவள் வீட்டுப் புழைக்கடையிலும் அங்ஙனம் நிகழ்ந்திருக்கத் தட்டில்லை என நிச்சயித்துக் கூறுகின்றனர் என்க; எனவே, அநுமானங்கொண்டறிந்து கூறினரென்றபடி. நமது ஸித்தாந்தத்தில் அநுமானமும் பிரமாணமேயாகுமென்க.

இவ்வடையாளத்திற்கும் அவள் ஒரு கண்ணழிவுகூற, வேறோரடையாளங் கூறுகின்றனர்;—[**செங்கற்பொடிக்கூறை** இத்யாதி] திருவேங்கடமலை முதலான திவ்யதேசங்களில் ஜீயர் ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளித் திறவுகோல் கொடுத்துத் திருக்காப்பு நீக்குவிக்கிற ஸம்பிரதாய முண்டாதலால் இங்ஙனே சொல்லுகிறது.

இவ்வடையாளங் கூற, உள்ளுள்ளவள் கேட்டு, "தோழிகாள்! '... **கீர்த்தயந்தோ மாம்**' என்றும், 'தெரித்தெழுதி, வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது' என்றுமுள்ள பிரமாணங்களை மறந்தீர்களோ? பரமைகாந்திகளான பாகவதர்கள் ஒருகால் பகவதாராதநம் பண்ணி மற்றைப்போது கிடந்துறங்குவரென்று நினைத்தீர்களோ? எப்போதும் அவர்கள் பகவதாராதநத்திலேயே ஊன்றியிருப்பர்களாதலால் அவர்களுடைய பணி விடிவுக்கு அடையாளமாகாது" என்ன; மேல் அதற்கு உத்தரமாகச் சொல்லுகிறார்கள், **எங்களை** என்று தொடங்கி; நங்காய்! 'நான் எல்லாரிலும் முன்பு உணர்ந்தெழுந்துவந்து தோழிகளையெல்லாம் உணர்த்துகிறேன்' என்று சொல்லிச் சென்ற நீ, இப்போது எழுந்து வந்தவர்களையும் மறந்துப் பேசுவது சால அழகிதாயிருந்தது; இஃதடங்கலும் உனது [illegible]க்குக் குறையாமத்தனையாதலால் கடுக எழுந்துவா என்கிறார்கள்.

நாணாதாய்—நீ எழுந்து வாராதொழியிலும் ஒழிக; 'சொன்னபடி செய்திலோமே!' என்று நெஞ்சிற் சிறிது வெட்கமுங்கொண்டிலையே; அம்மா! உன்னைப் போற் சுணைகெட்டவள் இவ்வுலகத்தில் வேறொருத்தியுமிலள் என்றவாறு.

உடனே **நாவுடையாய்**! என அன்பார விளிக்க, அதுகேட்ட அவள், 'தோழிகாள்! நீங்கள் எனக்காக மிக வருந்தினீர்கள்; இதோ எழுந்து வருகிறேன், நான் செய்யவேண்டிய காரியமென்? சொல்லுங்கள்' என்ன; வலங்கை யாழி யிடங்கைச் சங்கமுடையனைத் தாமரை போற் கண்ணனை கண்ணபிரானுடைய கீர்த்திகளைப் பாடுதற்காக அழைக்கின்றோமத்தனைகாண் என்கிறார்கள்.

கண்ணபிரான் திருவவதரிக்கும்போது திருவாழியுந் திருச்சங்குமாகத் தோன்ற, வஸுதேவதேவகியார் அதுகண்டஞ்சி, 'அப்பனே! இவ்வாயுதங்களை மறைத்துக்கொள், மறைத்துக்கொள்; எழும்பூண்டெல்லாம் அஸுரமயமாயிருக்கப்பெற்ற இந்நிலத்தில் இவைவிளங்குவதற்குரியனவல்ல' எனவேண்ட; அவன் அங்ஙனமே அவ்வாயுதங்களை உடனே உபஸம்ஹரித்திட்டானென்று இதிஹாஸ புராணங்கள் இயம்பா நிற்க, இவ்வாய்ச்சிகள் அக்கண்ணபிரானைச் சங்கொடு

சக்கரமேந்தும் தடக்கையனைக் கூறுதல் பொருந்துமாறென் ? எனில்; கண்ண
பிரான் அவ்வாயுதங்களை மறைத்திட்டது உகவாத பகைவர்கட்காகவே யாத
லால் அவர்களை யொழிந்த மற்றை அன்பர்கட்குத் தோற்றத் தட்டில்லை யெனக்
கொள்க; "நெய்த்தலை நேமியுஞ் சங்கும் நிலாவிய, கைத்தலங்கள் வந்து
காணீரே" என்று எசோதைப்பிராட்டி ஆய்ப்பாடியிற் பெண்டுகளை அழைத்துக்
காட்டின பாசுரமுங் காண்க.

(ஸ்வாபதேசம்) தொண்டரடிப் பொடிகளுக்கு அடுத்த திருப்பாணாழ்வாரை
புணர்த்தும் பாசுரமிது, இதில் நங்காய்! நாணாதாய்! நாவுடையாய்! என்ற
மூன்று விளிகளும் பாண்பெருமாளுக்கு நன்கு பொருந்தும். நங்கை யென்பது
குணபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. லோக ஸாரங்க மஹாமுனிகள் வந்து என்
தோளின்மீது ஏறிக்கொள்ளுமென்ன, அத்யந்த பார தந்திரிய ஸ்வரூபத்தை
நினைத்து அதற்கு உடன்பட்டமை குணபூர்த்தி; அங்ஙனம் அந்தணர் தலைவரது
தோளின்மீது ஏறியிருக்கச் செய்தேயும் சிறிதும் செருக்குக் கொள்ளாமல்
'அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன் என்றே பேசினவராதலால் நாணாதவர்.
(நாண்—அஹங்காரம்) 'பாண்பெருமாள் பாடியதோர் பாடல் பத்தும் பழமறை
யின் பொருளென்று பரவுமின்கள்' என்று தேசிகன் பணித்தபடி ஸகல வேதார்த்
தங்களையும் பத்துப் பாசுரத்திலே அடக்கிப் பேசின பரமசதுரராதலால்
நாவுடையார். "கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்" என்று சங்கொடு சக்கரமேந்தின
வழகை யநுபவித்தமை பற்றியும் 'கரியவாகிப் புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வ
ரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்கள்" என்று கண்ணழகில் ஈடுபட்டுப்
பேசினமை பற்றியும் 'சங்கொடு சக்கரமேந்தும் தடக்கையன் பங்கயக் கண்
ணனைப் பாட' என்றாள். இவ்வாழ்வார் தமது சாதி நிலைமைக்கு ஏற்ப வாழ்ந்த
விடத்தைக்கருதி உங்கள் புழைக்கடை யித்யாதி அருளிச் செய்யப்பட்டது.
இவரது சரிதையில் ஸம்பந்தப்பட்ட லோக ஸாரங்க மஹாமுனிகளின் தன்மை
யைக் காட்டுவது போலுள்ளது செங்கற் பொடிக்கூறை யித்யாதி. 'எங்களை
முன்ன மெழுப்புவான் வாய் பேசும் நங்காய்' என்பதில் ஒரு அழகிய பொருள்
தொனிக்கும். (அதாவது—) எழுப்புவதாவது—தூக்கிக் கொள்வது. எங்களை
என்றது பாகவதர்களை யென்றபடி. பாண்பெருமாளே! உம்முடைய முதற்
பாசுரத்தில் 'அடியார்க் கென்னையாட்படுத்தவிமலன்' என்றசொல் நயத்தை
நோக்குங்கால் பாகவதர்களை நீர் தோளில் தூக்கிக் கொண்டாடுபவர் போலத்
தெரிகின்றது. உமது கதையோ அப்படியில்லை. மஹாபாகவதரான லோக
ஸாரங்க மஹாமுனியின் தோளின்மீதேறி நீர் இருந்ததாகவுள்ளது. ஆகவே,
முந்துறமுன்னம் பாகவத சேஷத்வத்தை நீர் சொல்லிக்கொண்டது வாய்பேசு
மத்தனையே போலும் என்று விநோதமாகக் கூறுகிறபடி. .... (14)

எல்லே யிளங்கிளியே யின்ன முறங்குதியோ*
சில்லென் றழையேன்மின் நங்கைமீர் போதர்கின்றேன்*
வல்லையுன் கட்டுரைகள் பண்டேயுன் வாயறிதும்*
[illegible]*

ஒல்லைநீ போதா யுனக்கென்ன வேறுடையை*
எல்லாரும் போந்தாரோ போந்தார் போந்தெண்ணிக்கொள்*
வல்லானை கொன்றானை மாற்றாரை மாற்றழிக்க 15
வல்லானை* மாயனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

இளம் கிளியே — இளமை தங்கிய போன்றுள்ளவளே!
எல்லே — (இஃது) என்னே!
ஈனம் — இத்தனை பெண்பிள்ளைகள திரண்டு வந்த பின்பும்
நங்குதியோ — தூங்குகின்றாயோ? (என்று உணர்த்த வந்தவர்கள் கேட்க
நங்கைமீர் — பெண்காள்!
போதர்கின்றேன் — (இதோ புறப்பட்டு வருகிறேன்;
சில் என்று அழையேல்மின் — சிலுகு சிலுகென்று அழையாதேயுங்கள்; (என்று உறங்குகிறவள் விடை சொல்ல,)
இளங்கிளியே!
வல்லை — (நீ வார்த்தை சொல்லுவதில்) வல்லமையுடையவள்;
உன் கட்டுரைகள் — உனது கடுமையான சொற்களையும்
உன் வாய — உன வாயையும
பண்டே — நெடுநாளாகவே
அறிதும் — நாங்கள் அறிவோம்; (என்று உணர்த்தவந்த ஆய்ச்சிகள் சொல்ல,)
நீங்களே வல்லீர்கள் — (இப்படிச் சொல்லுகிற) நீங்கள் தான் (பேச்சில்) வல்லமை யுடையீர்; (அன்றேல்)
நானே தான் ஆயிடுக — (நீங்கள் சொல்லுகிறபடி) நான் தான் (வல்லவளாய்) ஆகக் கடவேன்; (உங்களுக்கு நான் செய்ய வேண்டுவதென்? என்று உள்ளுறங்குமவள் கேட்க;)
நீ ஒல்லை போதாய் — நீ சீக்கிரமாக எழுந்துவா;
உனக்கு — (தனியே) உனக்கு மட்டும்
வேறு என்ன உடையை — (நீ) வேறு என்ன (அதிசயத்தை) உடையையாயிராநின்றாய்? என்று உணர்த்த வந்தவர்கள் கேட்க;)
எல்லாரும் — (வரவேண்டியவர்கள்) எல்லாரும்
போந்தாரோ — வந்தனரோ? (என்று உறங்குமவள் கேட்க;
போந்தார் — (எல்லோரும்) வந்தனர்;
போந்து எண்ணிக்கொள் — (நீ எழுந்துவந்து) எண்ணிப் பார்த்துக்கொள்;

(என்று உணர்த்தவந்தவர்கள் கூற,) (என்னை ஏதுக்காக வரச்சொல்லுகிறீர்களென்று உறங்குமவள் கேட்க;)

வல் ஆனை — (குவலயாபீட மென்னும்) வலிய யானையை
கொன்றானை — கொன்றொழித்தவனும்
மாற்றாரை — சத்ருக்களான கம்ஸாதி
மாற்று அழிக்க வல்லானை — மிடுக்கு அழிந்தவர்களாகச் செய்தருள வல்லவனும்
மாயனை — அற்புதனுமான கண்ணபிரானை
பாட — பாடுகைக்காக
(ஒல்லை நீபோதாய், என்றழைக்கிறார்கள்)
ஏல் ஓர் எம் பாவாய்!—.

* * *—எல்லாப் பெண்களுடைய திரட்சியையுங் காணக்கருதிக் கிடப்பாளொருத்தியை உணர்த்தும் பாசுரம் இது.

கீழ்ப் பத்துப்பாட்டிலும் நிகழ்ந்த வினாவிடைகள் இப்பாட்டில் வெளிப்படையாகக் காணப்படும். "புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண்" என்ற பாட்டுத் தொடங்கிக் கீழ்ப்பாட்டளவுமுள்ள ஒன்பது பாட்டுக்களிலும் உணர்த்துமவர்களுடைய பாசுரமொன்றேயன்றி உறங்குமவளுடைய ஆக்ஷேபாதிரூபமான பாசுரமொன்றும் வ்யக்தமாகக் காணப்படவில்லை; அது, சொற்றொடை நோக்கி அவதாரிகையாக எடுத்துரைக்கப்பட்டது; இப்பாட்டிலோவென்னில்;

முதலடி-உணர்த்துமவர்களின் பாசுரம்; இரண்டாமடி-உறங்குமவளின்பாசுரம்
மூன்றுமடி-உணர்த்துமவர் பாசுரம்; நான்காமடி-உறங்குமவள் பாசுரம்;
ஐந்தாமடி-உணர்த்துமவர் பாசுரம்; ஆறுமடியில் முற்கூறு உறங்குமவள்
மேல்முழுதும்-உணர்த்துமவர் பாசுரம். [பாசுரம்;

ஆறுயிரப்படி அருளிச்செயல்:—"திருப்பாவையாகிறது இப்பாட்டிறே; பகவத் விஷயத்திலிருக்கும்படி யெல்லாம் *சிற்றஞ் சிறுகாலையிலே* சொல்லுகிறது; பாகவத விஷயத்திலிருக்கும்படி யெல்லாம் இப்பாட்டிலே சொல்லுகிறது" என்று. இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்;—

பாகவத விஷயத்திலிருக்கும்படி இப்பாட்டில் கூறியவாறென்? எனில், "சில பாகவதர் தன்னை வெறுக்கில் ஏதேனுமொரு விரகாலே அவர்களை க்ஷமை கொள்ளுகிற முகத்தாலே ஈச்வரனை க்ஷமைகொள்ள வேணுமென்னுமிடம் *ரூக்ஷா க்ஷராணி ச்ருண்வந்வை ததா பாகவதேரிதாந், ப்ரணாமபூர்வகம் க்ஷாந்த்யா யோ வதேத் வைஷ்ணவோ ஹி ஸ:" என்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லக்ஷணஞ் சொல்லுகிற பிரமாணத்தில் பிரஸித்தம்" என்று ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் அபராத பரிஹாராதிகாரத்தில் வேதாந்த தேசிகனருளிச் செய்தபடி—பாகவதர்களால் ஏதேனுமொருபடியாகக் குற்றம் சாட்டப்பெற்றவர்கள், அப்பாகவதர் திருவடிகளில் தலைசாய்த்து, 'இக்குற்றம் அடியேனுடையதுதான், க்ஷமித்தருளவேணும்' எனப் பிரார்த்தித்துப் பொறுப்பித்தல் ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணமாதலால், அவ்வாறே இப்பாட்டில் "நானே தானாயிடுக" என்று-பிறர் கூறிய குற்றம் தன்னிடத்தே யுள்ளதாகத் தானிசைந்தமை கூறப்படுதலால், பாகவத விஷயத்திலிருக்கும்படி சொல்லிற்றுகிறது. "திருப்பாவையாகிறது இப்பாட்டிறே" என்றது இவ்வர்த்த விசேஷத்தில் ஊற்றத்தினாலேயென்பது அறியத்தக்கது.

"உங்கள் புழைக்கடை" என்ற பாட்டால் அயல் திருமாளிகைப்பெண்ணை உணர்த்துங்கால் "பங்கயக் கண்ணனைப் பாட" என்றதைக்கேட்ட இவள் அப்பேச்சின் இனிமையை நினைந்து நெஞ்சுகுளிர்ந்து அப்பாசுரத்தைத் தன் மிடற்றிலிட்டு நுண்ணிதாகப் பாடின குரலின் மென்மையைச் செவியுற்ற இவர்கள் அவளை "இளங்கிளியே!" என விளிக்கின்றனர்; எல்லே! என்றது-ஸம்போதனக் குறியாகவுமாம்; ஆச்சரியக் குறிப்பிடைச் சொல்லாகவுமாம்.

உணர்த்த வந்தவர்கள் உறங்குமவளை 'இளங்கிளியே!' என விளித்ததும் அவள் நினைத்தாள்; நம் அயலகத்துப் பெண்ணை 'நாணாதாய்'! என வெறுத்துரைத்தவிவர்கள் நம்மை நோக்கி 'இளங்கிளியே!' என்றால், இதை நாம் மெய்யே புகழ்ச்சியாகக் கருதலாகாது. உறக்கத்தில் அவளிலும் மேம்பட்டவளாயிராநின்ற நாம் நிந்தைக்கு உரியோமத்தனையன்றிப் புகழ்தற்கு உரியோமல்லோம்; ஆனபின்பு, இப்போது இவர்கள் புகழ்ச்சி தோன்ற விளித்தமைக்குக் கருத்து வேறாகவேணும்? "மாசுடையுடம்பொடு தலையுலறி வாய்ப்புறம் வெளுத்து" என்னும்படி எங்களுடம்பு வைவர்ணியமடைந்து வாயும் வெளுத்திருக்க, உன் உடம்பு கிருஷ்ணஸம்ச்லேஷத்தினால் பசுகுபசுகென்று, வாயும் சிவந்து குறியழியாமே கிடக்கிறபடி வெகு அழகிதாயிராநின்றது! என்ற கருத்துப்பட, 'இளங்கிளியே!' என்ற மெல்லிய பேச்சினால் நிந்திக்கின்றனரேயன்றி வேறில்லை; இவ்வளவில் இவர்களுக்கு நாம் ஒரு மறுமாற்றந் தந்தால் வெறுப்பா" மென்று பேசாதே கிடந்தாள்; கிடக்க இவர்கள் "இன்ன முறங்குதியோ" என்கிறார்கள்.

நாங்கள் வருவதற்குமுன் உறங்கினையேலும், எங்களது ஆர்த்தி தோற்றுங் கூக்குரல் செவிப்பட்ட பின்னரும் உறங்குவது தர்மமோ? என்றவாறு.

அவள் தான் உள்ளே உறங்குகிறாளல்லளே; பங்கயக் கண்ணனை அநுஸந்தித்துக் கொண்டன்றோ கிடக்கிறாள்; அவ்வநுஸந்தாநத்திற்கு இவர்களின் வன்சொற்களெல்லாம் இடையூறாயிருந்தமையால், "சில்லென்றழையேன்மின்" என்றாள். சில்லென்றழைத்தல் நெஞ்சு வெறுப்புண்ணுமாறு அழைத்தல்; சில் என்றது-ஒருவகை அநுகாரக் குறிப்பிடைச் சொல்.

அவள் அங்ஙனஞ் சொல்லக்கேட்ட இவர்கள், 'எங்களைப் பிரிந்து ஒரு கணப் பொழுதும் தரிக்கமாட்டாதிருந்த உனக்கு இன்று எங்கள் காட்சியும் பேச்சும் வெறுப்புக்கு உறுப்பாம்படி உனக்கு வந்த பூர்த்தி என்கொலம்மா!' என்ன; அதற்கு அவள், 'என் தன்மையை அறியாமல் என்னிடத்து விபரீதமானதொரு கருத்துக்கொண்டு, இளங்கிளியே! என்று என்னை விளிக்கின்ற நீங்களன்றோ பூர்த்தியுள்ளவர்கள்; வாய் திறவாதிருக்க வல்லீராகில் நான் புறப்படுகிறேன் என்பாள்—" நங்கைமீர் போதர்கின்றேன் " என்றாள்.

அவள் இங்ஙனஞ் சொல்லக்கேட்ட இவர்கள், "ஆ! ஆ!! 'நங்கைமீர்!' என்று உறவற்ற சொல்லாலே எம்மை நீ சொல்லவல்லை என்பதை நாங்கள் இன்று தானே அறிகின்றோம்! 'சில்லென்றழையேன்மின் என்பது, 'நங்கைமீர்! என்பதாய் இப்படி கடுமையாக நீ கூற வல்லை என்பதை யாம் நெடுநாளாகவே அறிகின்றோமம்மா! என்கிறார்கள் மூன்றாமடியால்.

இவர்கள் இங்ஙனஞ் சொல்வதைக் கேட்ட அவள், நீங்கள் உங்கள் குற்றத்தைப் பிறர் தலைமீது ஏறிடா நின்றீர்கள்; வன்சொற்கள் கூறுந்திறமை உங்கள் பக்கலுள்ள தொன்றேயன்றி யான் ஒரு வன்சொல்லுஞ் சொல்ல வல்லேனல்லேன்' என்று சொல்லி, உத்தரக்ஷணந்தன்னிலே வைஷ்ணவ லக்ஷணத்தை ஆராய்ந்தாள்; பாகவதர் ஒரு வைஷ்ணவனை நோக்கி ஒரு குற்றஞ் சாற்றினராகில், அவன் மெய்யே அக்குற்றமுற்றவனல்லனேலும் பாகவதர் பேச்சின் கௌரவ்யதை நிமித்தமாக, அவர கூறிய குற்றத்தைத் தான் இசைந்து கொடு நிற்றல் ஸ்வரூபமென்று புராண நூல்கள் புலப்படுத்தாநிற்க, நாம் "வல்லீர்கள் நீங்களே" எனமறுத்துப் பேசுவது அஸஹ்யாபசாரத்திலுங் கொடியதாமெனக் கருதி, மீண்டு "நானே தானாயிடுக' என்கிறாள்.

இங்ஙனே அவர்கள் கூறிய குற்றத்தைத் தான் இசைந்து, 'இங்ஙன் குற்றவாளியாகிய நான் உங்கள் திறத்துச் செய்ய வேண்டியதென்? என்று கேட்க, உணர்த்த வந்தவர்கள் 'உன் குற்றத்தை நீ இசைந்த பின்பு விளம்பமற இத்திரளில் வந்து பொறுப்பிக்கவன்றோ வேண்டுவது' என்பார், "ஒல்லை நீ போதாய்" என்றனர். அவள் இதனைக் கேட்டதும், 'இதோ வருகின்றேன்' என்று புறப்பட்டு வரத் தொடங்கினாள்; உத்தரக்ஷணத்திலேயே அவள் தம் திரளில் வந்து புகாமையால், நாம் போதாய் என்றவுடனே இவள் அரைகுலையத் தலை குலைய ஓடிவாராதே தாழ்க்கைக்கு அடி என்? நாம் படும்பாடு இவள் படாதொழிவதென்?' என்று உள்வெதும்பி, "உனக்கென்ன வேறுடையை" என்கிறார்கள். பஞ்சலக்ஷங் குடிற்பெண்களுக்கு மில்லாதே உனக்கென்று வேறாக நீ என்ன அதிசயத்தை உடையளாயிராநின்றாய் எங்களுடன் வந்து கூடாமைக்கு? என்றவாறு. உடையை என்பது-முன்னிலையொருமை நிகழ்காலக் குறிப்புவினைமுற்று.

இங்ஙனிவர்கள் "உனக்கென்ன வேறுடையை" என க்ஷேபித்துரைத்தமை கேட்கலுற்ற அவள், தோழிகாள்! உங்களோடு கூடுவதிற் காட்டிலும் எனக்கு வேறொரு காரியமுண்டோ? வரவேண்டிய பெண்களனைவரும் வந்தபின் புறப்படலாமென்று கிடக்கிறேனத்தனை; எல்லாப் பெண்களும் வந்து கூடினரா? கண்டு கூறுமின்' என்ன அதுகேட்ட இவர்கள், 'க்ருஷ்ண விரஹத்தினால் துவண்ட பெண்களெல்லோரும் உன்னைக் காண்கைக்காக உன் மாளிகை வாசலேறப் போந்து படுகாடுகிடக்கின்றனர்; ஆயினும் இன்னும் ஒருவரிருவர் வாராதிருக்கக்கூடும் என நினைத்தியேல் வந்து கணக்கிட்டுக்கொள்' என்றனர். கணக்கிட்டுக் கொள்ளுமாறு விரும்புதற்குப் பல கருத்துக்கள் கூறலாம்;—ஒவ்வொரு பெண்ணும் அவளால் தனித்தனியே காணப்பெறுதல், பேர் சொல்லப்பெறுதல் விரல்தொட்டு எண்ணப்பெறுதல், ஸ்பர்ச ஸுகமநுபவிக்கப் பெறுதல், பஞ்சலக்ஷங்குடிப்பெண்களாகையாலே எண்ணிமுடிக்குமளவும் அவளைப் பிரியாதே அநுபவிக்கப் பெறுதல் ஆக இவை முதலிய பலபேறுகளைக் கருதினரென்க.

இவர்கள் இங்ஙனங் கூறக்கேட்ட அவள் 'நாமனைவருங் கூடிச் செய்ய வேண்டிய காரியமேது?' என்ன; கண்ணபிரானது கீர்த்திமைகளைப் பாடவேணுமென்கிறார்கள், கடையிரண்டடிகளால்.

[**மாற்றாரை மாற்றழிக்க வல்லானை**] கண்ணபிரான் பகைவரைக் கண்டால் 'இன்றுபோய் நாளைவா' என்ற இராமபிரானைப்போல் ஒரு பேச்சுப்பேசான்; வெட்டொன்று துண்டிரண்டாக்கி முடித்திடுவன். குவலயாபீடத்தின் கொம்பை முறித்துக்கொன்று, உட்புகுந்து சாணூர முஷ்டிகாதி மல்லர்களை மடித்து, உயர்ந்த மஞ்சத்தில் வீற்றிருந்த கஞ்சனைக் குஞ்சி பிடித்திழுத்துத் தள்ளி வதைத்து, இப்படியாகச் செய்த சிறுச்சேவகங்கள் பலவற்றை நினைக்க.

இப்படி எதிரிகளைப் படுத்துமவன் ஆய்ச்சிகள் பக்கலில் வந்தால் அவர்களுக்குக் குழைசரக்காய்க் கட்டவு மடிக்கவு மிசைந்து நிற்பானாதலால், **மாயனை** எனப்பட்டது. பாட+ஏல், பாடேல்; தொகுத்தல்.

சைவசமய குரவர் நால்வருள் ஒருவராகிய மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திருவாசகத்தில்,

"ஒண்ணித்தில நகையாய்! இன்னம் புலர்ந்தின்றோ?
வண்ணக் கிளிமொழியா ரெல்லாரும் வந்தாரோ?
எண்ணிக் கொடுள்ளவா சொல்லுகோ மவ்வளவுங்
கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
விண்ணுக் கொருமருந்தை வேதவிழுப் பொருளைக்
கண்ணுக் கினியானைப் பாடிக் கசிந்துள்ளம்
உண்ணெக்கு நின்றுருக யாமாட்டோ நீயேவந்
தெண்ணிக் குறையிற் றுயிலேலோ ரெம்பாவாய்."

என்ற நான்காம் பாட்டு, "எல்லேயிளங்கிளியே" என்னும் இப்பாட்டின் சாயலாக அமைந்துள்ளதென்பதை இங்கு உணர்க.

(ஸ்வாபதேசம்) பாண்பெருமாளுக்கு அடுத்தவரும் ஸர்வகநிஷ்டருமான திருமங்கையாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இவ்வாழ்வார் இரண்டு ஆய்ச்சி

களுக்குப் பரஸ்பர ஸம்வாதமாக *மானமரு மென்னோக்கி* என்றொரு பதிகம் அருளிச்செய்தவராதலால் இவரை யுணர்த்தும் பாசுரம் பரஸ்பர ஸம்வாத ரூபமாகவே அமைக்கப்பட்டது. "கிளிபோல் மிழற்றி நடந்து" *மென்கிளி போல் மிக மிழற்று மென்பேதையே* என்று பல பாசுரங்களில் இவர் தம்மைக் கிளியாகச் சொல்லிக்கொண்டவராதலால் கிளியே! என்ற விளி இவர்க்குப் பொருந்தும்; அன்றியும், சொல்லிற்றையே சொல்லுவது கிளியின் இயல்பு. அதுபோல இவர் "மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கம் கூற" என்றபடி நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளை யநுசரித்தே அருளிச்செய்பவராதலாலும் கிளியென்றது. இரண்டாமடி திருமங்கையாழ்வாருடைய விடையளிப்பு. [வல்லையுன் கட்டுரைகள் பண்டே உன் வாயறிதும்] இது கலியனை நோக்கி ஆண்டாள் கூறுமது. 'வாசிவல்லீரிந்தளூரீர்! வாழ்ந்தேபோம் நீரே' என்று நீர் மிகக்கடினமாகப் பேசவல்லீரென்பது எனக்கு, [பண்டே—நீர் அவதரித்துப் பாசுரம் பேசுவதற்கு முன்னமே] தெரியுங்காணும் என்றாள். அது கேட்ட கலியன் வல்லீர்கள் நீங்களே—'கொள்ளும் பயனொன்றில்லாத கொங்கை தன்னைக் கிழங்கோடும், அள்ளிப்பறித்திட்டவன் மார்பிலெறிந்து என்னழலைத் தீர்வேனே' என்று அறவெட்டிதாகச் சொன்ன உன் பேச்சு கடினமா? என் பேச்சு கடினமா? நீயே பார்க்கலாம்—என்றார். என்றவுடனே *நண்ணுதவாளவுணர்* *கண்சோர வெங்குருதி* முதலிய திருமொழிகளில் தாம் அநுஸந்தித்த பாகவத சேஷத்வகாஷ்டையை நினைத்து *நானே தானாயிடுக* என்றார். "உனக்கென்ன வேறுடையை" என்றது திருமங்கையாழ்வார்க்கு அஸாதாரணமான திருமடல் திவ்யப்ரபந்த வக்த்ருத்வத்தை யுளப்படுத்தியதாகும். [எல்லாரும் போந்தாரோ இத்யாதி] கலியனுக்கு முன்னமே மற்றுமுள்ள ஆழ்வார்கள் அவதரித்து, பன்னிருவர் என்கிற ஸங்கியை இவரோடு நிரம்பிற்றன்றோ.

[வல் ஆனை கொன்றானை—மாயனைப் பாட] ஆனையைக் கொன்ற விஷயத்தை ஒரு ஆச்சரியமாக எடுத்துப் பேசினவர் கலியன். "ஆவரிவை செய்தறிவார் அஞ்சன மாமலை போலே" என்ற பெரிய திருமொழி காண்க. அடிக்கடி கலியன் வாய்வெருவுவதும் வல்லானை கொன்ற வரலாற்றையே; "கவள யானைகொம் பொசித்த கண்ணனென்னும்" இத்யாதிகள் காண்க. [மாற்றாரை மாற்றழிக்க வல்லானை மாயனைப் பாட] எம்பெருமான் தன் திறத்தில் மாறு செய்பவர்களது செருக்கை வெகு ஆச்சரியமாக அடக்குபவன் என்பதைக் காட்டுகின்ற சரிதைகளுள் கோவர்த்தநோத்தாரண கதை மிகச் சிறந்தது. மாறுசெய்த இந்திரனுக்கு ஒரு தீங்குமிழைக்காமலே கண்ணன் அவனது கொழுப்பை யடக்கினனிறே. இக்கதையிலே கலியன் மிக்க வூற்றமுடையவர்; பெரிய திருமொழியை முடிக்கும்போதும் "குன்றமெடுத்து ஆநிரை காத்தவன் தன்னை" என்றார்; சரமப் பிரபந்தமாகிய திருநெடுந் தாண்டகத்தை முடிக்கும்போதும் "குன்றெடுத்த தோளினானை" என்றே தலைக்கட்டினர். *மாற்றாரை மாற்றழிக்கவல்லானென்பது பரகாலரான இவர்க்கும் பொருந்தும்.

நாயகனாய் நின்ற நந்தகோப னுடைய
கோயில் காப்பானே* கொடித் தோன்றுந் தோரண*
வாசல் காப்பானே* மணிக்கதவந் தாள்திறவாய்
ஆயர் சிறுமிய ரோமுக்கு* அறைபறை

மாயன் மணிவண்ணன் நென்னலே வா
தூயோமாய் வந்தோம் துயிலெழப் பாடுவான்*
வாயால் முன்னமுன்னம் மாற்றாதே யம்மா* நீ 16
நேச நிலைக்கதவம் நீக்கேலோ ரெம்பாவாய்.

நாயகன் ஆய் நின்ற	(எமக்கு) ஸ்வாமியாய் கிற
நந்தகோபனுடைய	நந்தகோபருடைய
கோயில்	திருமாளிகையை
காப்பானே	காக்குமவனே !
கொடி	த்வஜபடங்கள்
	விளங்காநிற்கப்பெற்ற
வாசல்	தோரண வாசலை
காப்பானே	காக்குமவனே !
மணி	அழகிய
கதவம்	கதவினுடைய
தாள்	தாழ்ப்பாளை
திறவாய்	திறக்கவேணும் ;
ஆயர் சிறுமியரோமுக்கு	இளமை தங்கிய இடைப் பெண்களாகிய எமக்கு
மாயன்	ஆச்சரியச் செயல்களையுடையவனும்
மணி வண்ணன்	நீலமணி போன்ற திருநிறத்தை யுடையவனுமான கண்ணபிரான்
நென்னலே	நேற்றே

அறை பறை வாய் நேர்ந்தான்	ஒலி செய்யும் பறையைத் தருவதாக வாக்களித்தான் ;
துயில் எழ	(அவ்வெம்பெருமான்) துயிலினின்றும் எழுந்திருக்கும்படி
பாடுவான்	பாடுகைக்காக
தூயோம் ஆய்	பரிசுத்தைகளாய
வந்தோம	(அடியோம்) வந்திருக்கின்றோம்
அம்மா	ஸ்வாமி !
முன்னம் முன்னம்	முதல் முதலிலே
வாயால்	(உம...,
மாற்றாதே	மறுக்காதொழிய வேணும் ;
	(அன்றியும்)
நேசம் நிலை கதவம்	(கண்ணபிரான் பக்கலில்) பரிவுற்றிருக்கும் நிலையையுடைய கதவை
நீ	நீயே
நீக்கு	நீக்கவேணும் ;
	ஏல் ஓர் எம் பாவாய் !—

* * *—கீழ்ப் பத்துப்பாட்டுகளினால் பத்துப் பெண்களை உணர்த்தி யைக் கூறியது - திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள பஞ்சலக்ஷங் குடிப்பெண்க உணர்த்தியவாற்றிற்கு உபலக்ஷணம்.

முணர்த்தித் தம்முடன் கூட்டிக்கொண்டு ஸ்ரீ நந்தகோபர் திருமாளிகை வாசலிற் சென்று சேர்ந்து, திருக்கோயில் காப் பானையும் திருவாசல் காப்பானையும் நோக்கித் 'திருவாசல் திருக்காப்பு நீக் வேணும்' என்று இரக்கும்படியைக் கூறும் பாசுரம், இது.

இப்பாட்டில் முதலடி-கோயில் காப்பானையும், இரண்டாமடி-வாசல் காப் பானையும் உணர்த்துகின்றது. கோபுர வாசல்போன்ற வெளிப்புறத்து வாசலைக் காப்பவன்—கோயில் காப்பானென்றும், த்வஜஸ்தம்பத்தினருகிலுள்ள வாசல் போன்ற உட்புறத்து வாசலைக் காப்பவன்—வாசல்காப்பானென்றும் இங்குக் கூறப்படுகின்றன வெனக்கொள்க.

"நாயகனாய்நின்ற" என்ற அடைமொழி-நந்தகோபனுக்கு இட்டதாகவுமாம்; கோயில் காப்பானுக்கு இட்டதாகவுமாம். இவ்வாயர்மாதர் கடகரையே சேஷியாகக் கருதும் அதிகாரிகளாகையால் அவர்களை நாயகரென்கிறார்கள். ஒருவன் ஒரு ரத்நத்தைத் தந்தால் அதன் விலையின் மேன்மையை அறியவறிய, அதனைக் கொடுத்தவன் பக்கலில் அளவற்ற ஆதரம் பிறக்குமாறு போல, கடகர் முகமாக எம்பெருமானைப் பெறுவார் பெற்ற பொருளின் சீர்மையை ஆராய்ந்து அதனைப் பெறுவித்த கடகர் பக்கலில் பெருநன்றி பாராட்டுவர். ஆனது பற்றியே ஆளவந்தார் எம்பெருமானை ஸ்தோத்ர ரத்நத்தினால் துதிக்க இழிந்து, முந்துற முன்னம் நாதமுனிகள் முதலிய ஆசாரியர்களைத் துதித்தருளினர்.

"கண்ணபிரான் கோயில் காப்பானே!" என்னாமல், "நந்தகோபனுடைய கோயில் காப்பானே" என்றது—பரமபதத்தில் எம்பெருமான் ஸ்வதந்த்ரனாயிருந்து பட்டபாடு தீர நந்தகோபற்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்து பாரதந்திரியத்தைப் பேணினனாதலால் அவன் திருவுள்ள முகக்குதற்காகவென்க. "கண்ணபிரானுடைய கோயில்" என்றால், இவன் நந்தகோபருடைய அபிமாநத்தில் ஒதுங்கியிருக்கையாகிற பாரதந்திரியம் பரிமளிக்க வழியில்லையே.

திருக்கோயில் காக்கும் முதலி இவர்களுக்கு மிகவுங் கௌரவிக்கத் தக்கவனாயிருக்க, அவனதிகரித்த காரியத்தையிட்டு அவனை விளிப்பது இழிவன்றோ வெனில் 'துகில் தோய்ப்பவனே!' 'வண்டி ஓட்டுமவனே!' என்றிப்படியெல்லாம் விளிப்பதுபோலன்று இங்கு இவர்கள் விளித்த விளி. 'நந்தகோபனுடைய கோயிலைக் காப்பவனாக அமையப்பெற்ற உன்றன் பாக்கியமே பாக்கியம்' என்று இவர்களுக்கு உள்ள உகப்பு இத்தகைய விளிச்சொல்லாய் வழிந்து புறப்பட்டபடி. அக்கோயில்காப்பானும் இங்ஙன் விளித்தலையே தனக்குப் 'பரமபுருஷார்த்தமாக நினைப்பானொருவனிறே. அன்றியும், இதனால் சேஷவ்ருத்தியடியாக வரும் பெயரே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமென்னும் சாஸ்த்ரார்த்தமும் வெளியிடப்பட்டவாறும்.

இங்ஙனம் இவர்கள் அவனைப்புகழ்ந்து விளிக்க, அவன் மிகவுமுள் குளிர்ந்து, கண்ணாலே, 'புகுருங்கள்' என்று நியமனங்கொடுக்க, அவ்வாசலாற் புகுந்து உள்ளே சென்று, தோரண வாசல் காக்கும் முதலியை உணர்த்துகின்றனர், கொடித்தோன்றுமென்று தொடங்கி. இனி, இரண்டு ஸம்போதநமும் ஒருவனையே நோக்கியவை என்று நிர்வஹித்தலுமொக்கும்.

தோரணவாசலுக்குக் "கொடித்தோன்றும்" என்ற அடைமொழி இட்டதற்குக் கருத்து:—திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள மாளிகைகளெல்லாம் ஒரு படிப்பட்டுத் தோற்றுதலால், நடுநிசியில் அலமந்துவரும் ஆயர்மாதர் நின்று தடுமாறாதே 'இது நந்தகோபர் திருமாளிகை' என்று சடக்கென உணர்ந்து தெளிந்து வருதற்காகக் கொடிகட்டி வைக்கப்பட்டிருக்குமென்க. பெருவிடாய்ப்பட்டவர்க்குத் தண்ணீர்ப் பந்தல்கள் நெடுந்தூரத்திநின்றுந் தோற்றவேணுமென்று தார்மிகர்கள் கொடிகட்டித் தோரணம் நாட்டுவரன்றோ. "பெருமாளைக் காணப்பெறாதே ஆர்த்தனான ஸ்ரீபரதாழ்வான், ராமாச்ரமஸூசகமான தூம வல்கலங்களைக் கண்டு தரித்தாற்போலே கொடியையும் தோரணத்தையுங் கண்டு இவர்கள் தரிக்கைக்காகவாயிற்று நட்டுவைத்தது" என்ற ஆறாயிரமறிக.

வாசல் காப்பானே!—கொடியுந் தோரணமும் அசேதநமாகையால் அவை எம்மை அழைக்கவும்மாட்டா, உள்ளே கொண்டு புகவும்மாட்டா; இனி நீ சைதந்யம் பெற்றதற்கு ப்ரயோஜநம் பெறுதியென்கிறார்கள். பண்டு கண்ணபிரான் "அர்ஜுநன் ஸுபத்ரையைக் கொண்டுபோக நீங்கள் அநுமதிபண்ணியிருங்கள்" என்று வாசல் காப்பாருக்கு அருளிச்செய்திருந்ததுபோல, "பெண்களை உள்ளே புகவிடு" என்று இவ்வாசல் காப்பானுக்கும் நியமித்திருக்கக்கூடுமென்று இவர்களின் நினைவுபோலும்.

மணிக்கதவந் தாள்திறவாய்—கதவின் இனிமையிலே எங்கள் கண்ணும் நெஞ்சும் பிணிப்புண்ணவொண்ணாமல் கதவைத்திறந்து எம்மை உள்ளே புகவிடாய் என்கிறார்கள். இவர்கள் வேண்டுமாற்றைக் கேட்கலுற்ற அவன், "பயம் மிக்க தேசத்தில் நடுநிசியில் வந்து கதவைத் திறக்க அழைக்கிறவர் யார்?" என்ன; அதற்கு இவர்கள் "அச்சந் தவிர்ப்பானிருக்குமிடத்தில் அஞ்சவேண்டும் ப்ரஸக்தி என்?" என்ன; அதுகேட்ட அவன், "யுகம் த்ரேதாயுகமாய், காலம் நல்லடிக்காலமாய், தமப்பனார் சம்பராந்தகனாய், பிள்ளைகள் தாங்களும் ஆண் புலிகளாய், அவர்கள்தாம் வழியேபோய் வழியேவருமவர்களுமாய், ஊரும் திருவயோத்யையுமா யிருந்தமையாலே ராமாவதாரத்தில் அச்சமற்றிருந்தது; இப்போது அங்ஙன் அஞ்சவேண்டாதே பாலிலேயுண்டு பணியிலே கிடக்கிறதோ? காலம் கலிக்குத் தோள்தீண்டியான த்வாபராந்தமாய், தமப்பனார் பசும்புல் சாவமிதியாத பரமஸாதுவான நந்தகோபராய், பிள்ளைகள் சிறுவராய், பின்னையும் தீம்பரில் தலைவராய், இருப்பிடம் இடைச்சேரியாய், அதுதான் கம்ஸனுடைய ராஜ்யத்திற்கு மிகவும் அணித்தாய், அவனுக்கு இறையிறுக்குமூராய், அவன்றான் பரம சத்துருவாய், எழும்பூண்டெல்லாம் அஸுரமயமாயிருக்க, அச்சங்கெட்டிருக்குமிடமிதுவாவதெங்ஙனே?" என்ன; அது கேட்ட இவர்கள் "எங்களுக்கு அஞ்சவேணுமோ? நாங்கள் பெண்பிள்ளைகளல்லோமோ?" என்ன; அதற்கு அவன், "அப்படியா? சூர்ப்பணகை பெண்பிள்ளையன்றோ? 'அஞ்சுவன வெஞ்சொல் நங்காய்! அரக்கர் குலப்பாவை தன்னை' என்று பிறப்பட்டவருங்கூட அஞ்சும்படி அவள் நலிந்தது ஒரு மாளிகையும் வாசல் காப்பாருமில்லாமையாலன்றோ?" என்ன; அதுகேட்ட இவர்கள் "அவள் ராக்ஷஸி, நாங்கள் இடைப்பெண்கள்; அவளோடொக்க எங்களைக் கருதலாமோ?' என்ன; அதற்கு அவன், "ஆய்ப்பெண்களா? பூதனை ஆய்ப்பெண்ணல்லளோ? அவள் செய்துபோன தீமையை நீங்கள் அறியீரோ? நன்றாகச் சொன்னீர்கள்; இடைச்சிகளுக்கன்றோ மிகவும் அஞ்ச வேண்டுவது" என்ன; அதற்கு உத்தரமாக "**ஆயர் சிறுமியரோம்**" என்கிறார்கள். தங்கள் சிறு பிராயத்தையும் தனித்து வாராமையையும் குறிப்பித்தபடி.

இவர்கள் இங்ஙனங் கூறியதைக்கேட்ட அவ்வாசற் காவலோன், "சிறுமியராகிலென்? ஆஸுரமானதொரு கன்று [வத்ஸாஸுரன்] வந்து நலியப்பார்த்ததன்றோ? யாம் பருவங்கொண்டு நம்பவல்லோமல்லோம்; வந்த காரியத்தைச் சொல்லுங்கள், வார்த்தையில் அறிகிறோம்" என்றான்; அதற்கு இவர்கள் "**அறைபறை**" என்றார்கள்; நோன்புக்குப் பறை வேண்டி வந்தோமென்றபடி. அதனைக்கேட்ட அவன், "அதுவாகில் பெருமான் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தெழுந்த பின்னர் விண்ணப்பஞ் செய்து தருகிறோம். நில்லுங்கள்" என்றான். அதற்கு இவர்கள் "**நென்னலேவாய் நேர்ந்தான்**" என்கிறார்கள்; நீ இன்றைக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டாதபடி நேற்றே அப்பெருமான் எமக்குப் பறைதருவதாக அருளிச்செய்தான் என்றவாறு.

இங்ஙன் இவர்கள் "நென்னலேவாய் நேர்ந்தான்" என்னக் கேட்ட வாசல் காப்பான், எம்பெருமான் உங்கள் காரியத்தைச் செய்து தருவதாக அருளிச் செய்தானேலும் அவன் எங்களை இங்கு வைத்ததற்கு ஒரு பயன் வேண்டாவோ? எங்கள் பணிக்கு அவனோ கடவான்? வந்தவர்களின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை ஆராய்வதற்கென்றே நியமிக்கப்பெற்றுள்ள நாங்கள் உங்கள் அகவாயை ஆராய்ந்துணராமல் விடமுடியாது" என்றான்; அதற்கு உத்தரமாக இவர்கள் "தூயோமாய் வந்தோம்" என்கிறார்கள்.

இதன் கருத்து:—நீங்கள் வருந்தி ஆராயவேண்டும்படி நாங்கள் வந்தோமல்லோம்; நீங்கள் இங்ஙனே அஞ்சும்படி கருத்துக்குற்றமுடையோமல்லோம்; உபாயாந்தரபரராயும் உபேயாந்தரபரராயும் வந்தோமல்லோம்; அத்தலைக்குப் பல்லாண்டு பாடுகையையே பரம புருஷார்த்தமாக நினைத்து வந்தோம் யாம் என்றவாறு. தூயோம்—தூய்மையுடையோம்; தூய்மையாவது—தங்கள் தலையிலுஞ் சில அதிகப்ரஸங்கங்களை ஏறிட்டுக் கொள்ளாமல் 'நம்முடைய ரக்ஷணத்திற்கு அவனே கடவன்' என்றிருக்கும் அத்யவஸாய விசேஷம்.

இவ்வாறு இவர்கள் இயம்பக்கேட்ட அவன், "உங்கள் தூய்மையை நாடறியுமாறு நீங்கள் அநந்யப்ரயோஜனைகள் என்கைக்கு ஏற்ற அடையாளஞ் சொல்லுங்கள்; உங்களாற்றாமையைக் கண்டால் ஒருபறை பெற்றுப்போக வந்தீராகத் தோன்றவில்லை" என்றான்; அதற்கு விடையாகத் "துயிலெழப்பாடுவான்—வந்தோம்" என்கிறார்கள். அவன் உணர்ந்தெழும்போதை அழகுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணவந்தோம் என்றபடி. "துயிலெழை பாடுவான்" "துயிலெடை பாடுவான்" என்பன பாடபேதங்கள்.

இங்ஙன மிவர்களின் பேச்சுக்களைக்கேட்ட திருவாசல்காப்பான், அபிஸந்தியின் சிறப்பை உள்ளபடி அறிந்துவைத்தும், இவர்கள் பேச்சின் இனிமையை இன்னும் செவியாற் பருகவிரும்பி, "ஆகிலும் நீங்கள் இவ்வகாலத்தில் உள்ளே புகுரவொண்ணாது" என மறுத்துக் கூறுவான்போல் தோன்றினான்; பிறர் கருத்தறிவதில் வல்லவர்களான இவ்வாய்ச்சிகள் அதனை அறிந்து, "என் அப்பனே! நீ நெஞ்சாலே சிலவற்றை நினைத்தியேலும், வாயால் நெருப்பைச் சொரிந்தாற் போல் மறுத்துக் கூறுதொழிய வேணும்" என்கிறார்கள் ஏழாமடியினால்.

இங்ஙன மியம்புகின்ற இவ்வாய்ச்சிகளின் ஆர்த்தியின் கனத்தையும் அகவாயிற் சுத்தியையும் ஆராய்ந்தறிந்த அவ்வாசல் காப்பான், "ஆகில் நான் உங்களை மறுக்கவில்லை; கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு புகுருங்கள்" என்ன; அதுகேட்ட ஆய்ச்சிகள்; "நாயகனே! எம்பெருமான் திறத்து உனக்குள்ள பரிவிற்காட்டிலும் மிக விஞ்சின பரிவு இக்கதவிற்கு உள்ளதுபோலும்; எங்களால் தள்ளமுடியாது" 'நீயே திறக்கவேணும்" என்கிறார்கள், கடையடியால். .... (16)

அம்பரமே தண்ணீரே சோறே யறஞ்செய்யும்*
எம்பெருமான் நந்தகோபாலா வெழுந்திராய்*
கொம்பனார்க் கெல்லாங் கொழுந்தே குலவிளக்கே*
எம்பெருமாட்டி யசோதா யறிவுறாய்*
அம்பர மூடறுத் தோங்கி யுலகளந்த*
உம்பர் கோமானே யுறங்கா தெழுந்திராய்*
செம்பொற் கழலடிச் செல்வா பலதேவா*
உம்பியும் நீயு முறங்கேலோ ரெம்பாவாய். 17.

அம்பரமே	வஸ்த்ரங்களையே
தண்ணீரே	தீர்த்தத்தையே
சோறே	சோற்றையே
அறம் செய்யும்	தருமமாக அளிக்கின்ற
எம்பெருமான் நந்த கோபாலா	எமக்கு ஸ்வாமியான நந்த கோபரே!
எழுந்திராய்	எழுந்திருக்கவேணும்;
கொம்பு அனார்க்கு எல்லாம்	வஞ்சிக்கொம்பு போன்ற மாதர்களுக்கெல்லாம்
கொழுந்தே	முதன்மையானவளே!
குலம் விளக்கே	(இக்) குலத்திற்கு (மங்கள) தீபமாயிருப்பவளே!
எம்பெரு மாட்டி	எமக்குத் தலைவியானவளே!
அசோதாய்	யசோதைப் பிராட்டியே!
அறிவுறாய்	உணர்ந்தெழு;
அம்பரம் ஊடு அறுத்து	ஆகாசத்தை இடைவெளி யாக்கிக்கொண்டு
ஓங்கி	உயரவளர்ந்து
உலகு அளந்த	(எல்லா) உலகங்களையும் அளந்தருளின
உம்பர் கோமானே	தேவாதிதேவனே!
உறங்காது	(இனிக்) கண்வளர்ந்தருளாமல்
எழுந்திராய்	எழுந்திருக்கவேணும்;
செம்பொன் கழல் அடி	சிவந்த பொன்னால் செய்த வீரக்கழலை அணிந்துள்ள திருவடியையுடைய
செல்வா	சீமானே!
பலதேவா!	பலதேவனே!
உம்பியும் நீயும்	உன் தம்பியாகிய கண்ணனும் நீயும்
உறங்கேல்	உறங்காதொழியவேணும்;

ஏல் ஓர் எம்பாவாய்!—.

* * *—திருவாசல் காக்கும் முதலிகளின் அநுமதிகொண்டு உள்ளே புகுந்த ஆய்ச்சிகள் ஸ்ரீநந்தகோபரையும் யசோதைப் பிராட்டியையும் கண்ணபிரானையும் நம்பிமூத்தபிரானையும் திருப்பள்ளி யுணர்த்தும் பாசுரம், இது.

"பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதேயிருக்கும் மாதாவைப்போலே" என்றும், "ஸ்ரீநந்தகோபரையும் கிருஷ்ணனையும் விடாதயசோதைப் பிராட்டியைப்போலே" என்றும், (முமுக்ஷுப் படியில்) அருளிச்செய்தபடி, முதற்கட்டில் நந்தகோபரும், இரண்டாங்கட்டில் யசோதைப்பிராட்டியும், மூன்றாங்கட்டில் கண்ணபிரானும், நான்காங்கட்டில் நம்பி மூத்தபிரானும் பள்ளிகொள்வது முறையாதலால், அம்முறையை அடியொற்றி உணர்த்தியவாறு. கண்ணனை ஆய்ச்சிகள் களவுகாண்பர்கொல்! என்னுமச்சத் தினாலும் நந்தகோபர் முன்கட்டில் கிடப்பராம்.

இதில், முதலிரண்டடிகள் நந்தகோபரை உணர்த்தும். நந்தகோபருடைய கொடைமேன்மையைக் கூறும் முதலடி. "வஸ்த்ரேண வபுஷா வாசா" என்றபடி மேனிக்கு நிறங்கொடுக்கும் பொருள்களில் முதன்மையான ஆடைகளையும், தாரக மான தண்ணீரையும், போஷகமான சோற்றையும் வேண்டுவார்க்கு வேண்டியபடி அறமாக அளிக்கவல்லவனே! என்றபடி. "அறஞ் செய்யும்" என்றமையால், புகழைப் பயனாகக் கருதாமல் கொடையையே பயனாகப் பேணிக் கொடுக்கின் றமை விளங்கும். யாசகர்கள் கொண்டல்லது தரிக்கமாட்டாதவாறுபோல, இவர் கொடுத்தல்லது தரிக்கமாட்டாரென்பது ஆழ்ந்த கருத்து.

"அம்பரமே தண்ணீரே சோறே" என்ற ஏகாரங்கள் பிரிநிலைப்பொருளன வாய், வஸ்த்ரங்களை மாத்திரம் தானஞ்செய்பவன், தண்ணீரை மாத்திரம் தானஞ்

செய்பவன், சோற்றை மாத்திரம் தானஞ்செய்பவன் என்னும் பொருளைத் தரும். ஒவ்வொன்றைத் தானஞ் செய்யுமிடத்து 'இது ஒன்றேயோ இவன் கொடுக்கக்கற்றது!' என்னும்படியாகக் கொடுக்கையைச் சொன்னபடி. அம்பரமும் தண்ணீரும் சோறும் நந்தகோபன் தானஞ் செய்ததாக எங்கும் கண்டதில்லை. அப்படியிருக்க இங்கே இவர்கள் இப்படி கூறுவது எது கொண்டென்னில், இவையெல்லாம் தானஞ் செய்தமை கண்ணபிரானிடத்துக் கண்டதாதலால் இவனுக்குக் காரண பூதனை நந்தகோபனிடத்திலே ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறபடி போலும். "காரணகுண ஹி கார்யே ஸங்க்ராமந்தி" என்கிற நியாயத்தைக் கருதிக் கூறலாமன்றோ.

எம்பெருமான்—"உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணன்" என்றபடி, எங்களுக்கு அம்பரமும் தண்ணீருஞ் சோறுமாயுள்ள கண்ணபிரானை எமக்குத் தந்து எங்களை நோக்கும் ஸ்வாமி நீயன்றோ என்றபடி.

ஆக இவ்வளவால் நந்தகோபரை விளித்து, "எழுந்திராய்" என்று அவரைத்திருப்பள்ளி யுணர்த்தியவாறே, இவர்கள் உள்ளே புகுவதை அவர் அநுமதித்தமை தோன்றவிருக்க, பின்னர் இடைக்கட்டிற் புகுந்து யசோதைப் பிராட்டியை உணர்த்துகின்றனர்—மூன்று நான்காமடிகளால்.

எம்பெருமானைப் பற்றும்போது பிராட்டியை முன்னிட்டுப் பற்றுமாபோலே, இங்குக் கீழ் நந்தகோபரைப் பற்றும்போதும் யசோதைப் பிராட்டியை முன்னிட ப்ராப்தமாயிருக்க, முன்னர் நந்தகோபரைப் பற்றிப் பின்னர் யசோதையைப் பற்றுவது என்னெனில்; பர்த்தாவை முலையாலணைக்கைக்காகவும் பிள்ளையை முலைப்பால் கொடுத்து வளர்க்கைக்காகவும் எசோதைப் பிராட்டி இடைக்கட்டிற் கிடக்கிறபடியால், கண்ணுற் காண்கிறபடிக்கு மேற்பட ஒன்றுமறியப்பெறுத இவ்வாய்ச்சிகள் கண்டபடியே பற்றுகிறார்களெனக்கொள்க.

கொம்பனார்க்கெல்லாங் கொழுந்தே!—கொம்பு என்னும் பொதுப்பெயர், இங்கு வஞ்சிக் கொம்பு என்ற சிறப்புப் பெயரின் பொருள் பெற்றது. சிறந்த மாதர்களின் இடைக்கு வஞ்சிக்கொம்பை உவமை கூறுதல் கவிமரபென்க; அது துவட்சியிலும் நேர்மையிலும் இடைக்கு உவமையாம். அனார்—அன்னார் என்றபடி; அப்படிப்பட்டவர் என்பது அதன் பொருள்; எனவே, கொம்பு போன்றவர் என்றதாயிற்று. செடிக்கு ஒரு தீங்கு நேர்ந்தால், கொழுந்தில் முதலில் வாட்டம் பிறப்பதுபோல, பெண்டிர்க்கு ஒருகேடு வந்தால் முந்துற யசோதை பக்கலில் வாட்டங் காணப்படுவது பற்றிக் "கொழுந்தே!" எனப்பட்டாள். முற்றுவமை.

இங்ஙன் வேண்டப்பட்ட யசோதைப்பிராட்டியும் இவர்கள் உட்புகுவதற்கு இசைந்தமை தோற்ற இருக்க, மூன்றுங்கட்டிற் புக்குக் கண்ணபிரானை உணர்த்துகின்றனர், ஐந்தாறுமடிகளால்.

• இப்போது உலகளந்தவபதானத்தை எடுத்துக் கூறுவது—வேண்டாதார் தலையிலும், வேண்டாவென மறுத்தவர் தலையிலும் திருவடியை வைத்தருளின நீ, திருவடிகளில் விழுந்து யாசிக்கு மெங்களை அடிமை கொள்ளா தொழிவது எங்ஙனே? என்னுங் கருத்தினதென்க.

உறங்காது எழுந்திராய்—"ஸதா பர்யந்தி ஸூரய:" என்றபடி ஒரு கணப்பொழுதுங் கண்ணுறங்காது ஸேவித்துக் கொண்டிருந்த நித்யஸூரிகளைத் துடிக்க

விட்டு எம்மை உகந்து இங்கு வந்த நீ எங்களுக்கும் முகங்காட்டாமல் உறங்கி, எங்களையுந் துடிக்கவிடாதேகொள் என்றவாறு.

இவர்கள் இங்ஙன் இரந்து எழுப்பச் செய்தேயும், அவன் 'இவர்கள் நம்பி மூத்தபிரானை எழுப்பாமல் நம்மை எழுப்புகின்றனராதலால் முறைகெடச் செய்தார்களாய்த்து; ஆனபின்பு இவர்களுக்கு நாம் முகங்கொடுப்பது தகுதியன்று' என்று பேசாதேகிடந்தான்; இவ்வாய்ச்சிகள் இங்கித மறியவல்லவராதலால் அக்கருத்தினை உணர்ந்து 'முறை கெட உணர்த்தினோமே!' எனச் சிறிது மனம் நொந்து, கடையிரண்டடிகளால் நம்பிமூத்தபிரானை [ஸ்ரீபலராமனை] உ

செம்பொற் கழலடிச் செல்வா!—தனக்குப் பின்பு ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீய:பதி பரமாத்மா வந்து திருவவதரிக்கும்படி பிறந்த கால்நலத்தைச் சொல்லுகிறதென்க. "க்ருஷ்ணன் பின்னே பிறக்க முன்னே பொற்கால் பொலிய விட்டுப் பிறந்த சீமானே!" என்ற ஆறுயிரங்காணக. பலதேவற்குச் செல்வமாவது—கண்ணபிரானுக்கு அடிமை செய்யப்பெறுகை. லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:" என்று இளைய பெருமாள் இராமபிரானுக்குப் பின் பிறந்து படைத்த செல்வத்தைப் பலதேவன் கண்ணபிரானுக்கு முன் பிறந்து படைத்தனனென்க.

உம்பியும் நீயுமுறங்கேல்—உலகத்தில் படுக்கையில் பள்ளிகொள்வார் உறங்குவது கண்டோமத்தனையன்றிப் படுக்கையுங்கூட உறங்குவதைக் கண்டிலோம்; ஆகையாலே அவனுக்குப் படுக்கையான நீயும், எங்களுக்குப் படுக்கையான அவனும் உறங்காது உணரவேணுமென்கிறார்களென்பது ரஸோக்தி. பலராமன் சேஷாவதாரமாகையாலே *அனந்தன் மேற்கிடந்த வெம்புண்ணியனுக்குப் படுக்கையாகத் தட்டில்லையிறே. கண்ணபிரான் இவர்களுக்குப் படுக்கையாவது ப்ரணயத்தாலே.

இப்பாட்டில், முதலடியிலும் ஐந்தாமடியிலுமுள்ள அம்பரம் என்னுஞ் சொல், தற்சம வடசொல்; அச்சொல்லுக்கு வடமொழியில், ஆடையென்றும் ஆகாசமென்றும் பலபொருள்களுண்டு. உம்பி—'உன் தம்பி' என்பதன் மரூஉ. உறங்கேல்—முன்னிலை எதிர்மறை வினைமுற்று. .... (17)

உந்து மதகளிற்ற னோடாத தோள்வலியன்*
நந்தகோபாலன் மருமகளே நப்பின்னாய்*
கந்தங் கமழுங் குழலீ கடைதிறவாய்*
வந்தெங்குங் கோழி யழைத்தனகாண்* மாதவிப்
பந்தல்மேற் பல்காற் குயிலினங்கள் கூவினகாண்*
பந்தார்விரலி யுன் மைத்துனன் பேர்பாட*
செந்தாமரைக் கையாற் சீரார் வளையொலிப்ப*
வந்து திறவாய் மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய். 18

உந்து மத களிற்றன் { (தன்னால் வென்று) தள்ளப் படுகிற மதயானைகளை உடையவனும் } { (போர்க்களத்தில் முதுகு காட்டி) ஓடாத

தோள் வலியன்	புஜபலத்தை யுடையவனுமான	பந்து ஆர் விரலி	(க்ருஷ்ணனோடு விளையாடுகைக்கு உபகரணமான) பந்து பொருந்திய விரலை யுடையவளே!
நந்த கோபாலன்	நந்தகோபனுக்கு		
மருமகளே	மருமகளானவளே!		
நப்பின்னாய்	ஓ! நப்பின்னைப் பிராட்டியே!	உன் மைத்துனன் பேர் பாட	உனது கணவனான கண்ணபிரானுடைய திருநாமங்களை (நாங்கள்) பாடும்படியாக
கந்தம் கமழும் குழலீ	பரிமளம் வீசா நின்றுள்ள கூந்தலையுடையவளே!		
கடை திறவாய்	தாழ்ப்பாளைத் திறந்திடு;		
கோழி	கோழிகளானவை	சீர் ஆர் வளை ஒலிப்ப வந்து	சீர்மை பொருந்திய (உன்) கைவளைகள் ஒலிக்கும்படி (நடந்து) வந்து
எங்கும் வந்து	எல்லாவிடங்களிலும் பரவி		
அழைத்தன காண்	கூவா நின்றனகாண்;		
	(அன்றியும்),	செம் தாமரை கையால்	செந்தாமரைப் பூப்போன்ற (உன்) கையினால்
மாதவி பந்தல் மேல்	குருக்கத்திக் கொடிகளாலாகிய பந்தலின் மேல் (உறங்குகிற)		
குயில் இனங்கள்	குயிற் கூட்டங்கள்	மகிழ்ந்து திறவாய்	(எங்கள் மீது) மகிழ்ச்சி கொண்டு (தாழ்ப்பாளைத்) திறந்திடு;
பல்கால்	பல தடவை		
கூவின காண்	கூவா நின்றனகாண்:		ஏல் ஓர் எம் பாவாய்!—.

* * *—"கன்னிகையின்றிக் கன்னாலங் கோடிப்பதுபோல், ப்ரதான பூதையான நப்பின்னைப்பிராட்டியைப் பற்றாமல், வழிப்போக்கர்களோடொத்த வாசற்காப்பானையும் நந்தகோபனையும் பலதேவனையும் பற்றுவதனால் பயன் யாதுகொல்?" என்று கண்ணபிரான் திருவுள்ளத்திற் கொண்டுளன் என நினைத்த இவ்வாய்ப்பெண்டிர், நப்பின்னைப்பிராட்டியை உணர்த்தும் பாசுரம், இது.

எம்பெருமானைப் பற்றுவார்க்கு ஒரு புருஷகாராபேக்ஷை உள்ளவாறு போலப் பிராட்டியைப் பற்றுவார்க்கும் ஒரு புருஷகாரம் அபேக்ஷிதமாக வேண்டாவோ? என்னில்; வேண்டா; அவளுடைய கருணைதானே அவளைப்பற்றுகைக்குப் புருஷகாரமாகவற்றும்; நெருப்பை ஆற்றுகைக்கு நீர் வேண்டும்; நீரை ஆற்றுகைக்கு நீரே போதுமன்றோ.

எம்பெருமானைப் பற்றும்போது பிராட்டிமுன்னாகப் பற்றவேணுமென்று பிரமாணங்கிடக்க, இப்போது இவர்கள் நப்பின்னையைப் பற்றுவதென்? எனில்; க்ருஷ்ணாவதாரத்திற்கு இவள் ப்ரதானமஹிஷியாதலால் இவளைப்பற்று

[உந்துமதகளிற்றன் இத்யாதி.] கண்ணபிரானைச் சொல்லும்போது "நந்தகோபன் குமரன்" என்று நந்தகோபருடைய ஸம்பந்தத்தை யிட்டுச்சொல்வது போல, நப்பின்னையையும் நந்தகோபர் ஸம்பந்தத்தையிட்டுக் கூறுகின்றனர், அவருடைய ஸம்பந்தம் இவளுகப்புக் குறுப்பாயிருத்தலால். "உந்துமதகளிற்றன்" என்பதற்கு மதயானைகளை உந்துமவன்—நொறுக்கித்தள்ளுமவன், உந்துகின்ற [பெருக்குகின்ற] மத நீரையுடைய களிறுபோன்றவன், (அல்லது) களிறுகளை யுடையவன் எனப் பொருள்கள் காண்க.

"ஓடாத தோள்வலியன்" என்பதற்கு போர்க்களத்திற் பகைவரைக் கண்டு அஞ்சி ஓடாத மிடுக்கன் என்றும், நாட்டில் நடையாடாத [லோக விலக்ஷண மான] தோள் வலியை யுடையவன் என்றும் பொருள் கொள்க. இங்ஙன் சிறப் பித்துக் கூறுகைக் கீடான வலியின் கனம் இவர் பக்கல் இருக்கவேயன்றோ கண்ணனிடத்துக் கறுக்கொண்ட கஞ்சன் தான் நேரில் வந்து தீங்கு செய்ய மாட்டாமல், பூதனையை ஏவுவது சகடாசுரனை ஏவுவதாய் இப்படி களவிலே நலியப் பார்த்தது. அக்கஞ்சன் மாளிகையின்கீழ்ப் பிள்ளைகளை வளர்த்த நந்தகோபர்க்கு இவ்வளவு வலி இன்றியமையாததாம். நித்ய ஸம்ஸாரியாயிருப்பவன் தனது அநீதிகளை நினைத்து அஞ்சினால் எம்பெருமானுடைய குணங்களை அநுஸந்தித்து அச்சங் கெடுவது போல, கண்ணபிரான் செய்யுந் தீமைகளை நினைத்து அஞ்சு மாய்ச்சிகள் நந்தகோபருடைய தோள்வலியை நினைத்து அச்சங் கெடுவராம்.

இங்ஙன் பெருமிடுக்கைப் பெற்றுள்ள இவர் அஹங்காரலேசமுமற்றவராய், தாழ்ந்தார்க்கும் பரமஸுலபராயிருக்குந் தன்மையைத் தெரிவிக்கும் 'நந்தகோபா லன்' என்று இவர் படைத்த பெயர். நப்பின்னை கும்பர் மகளாயிருக்க, அவளைக் "கும்பர் மகளே!" என்று விளியாது "நந்தகோபாலன் மருமகளே!" என விளித் தற்குக் கருத்து யாதெனில்; நப்பின்னை இளமையே தொடங்கி இங்கே வளருகை யாலும், தனது தந்தையாரை மறந்திட்டதனாலும்,

"இராமழை பெய்த வீரவீரத்துள் பனை நுகங்கொண்டு யானையேர் பூட்டி
வெள்ளி விதைத்துப் பொன்னே விளையினும்
வேண்டேன் பிறந்தகத்தீண்டிய வாழ்வே,
செங்கேழ்வரகுப் பசுங்கதிர்கொய்து கன்றுகாத்துக் குன்றிலுணக்கி
ஊடுபதர்போக்கி முன்னுதவினோர்க்குதவிக்
காடுகழியிந்தனம் பாடுபார்த்தெடுத்துக்
குப்பைக்கீரை உப்பின்று வெந்ததை இரவல்தாலம் பரிவுடன் வாங்கிச்
சோறதுகொண்டு பீறலடைத்தே ஒன்றுவிட்டொருநாள் தின்றுகிடப்பினும்
நன்றே தோழி! நங்கணவன் வாழ்வே."

என்றபடி புக்ககத்தில் வாழ்வையே பெருக்கமதித்து ஸ்ரீநந்தகோப ருடைய ஸம்பந்தத்தைத் தனக்குப் பெரும்பேறாக நினைத்திருப்பதனாலும் இங்ஙன் விளிக்கப்பட்டனள் எனக்கொள்க.

இவர்கள் இங்ஙன் அழைக்கையிலும், அவள் "கண்ணன் பிறந்தபின்னர் நந்தகோபர்க்கு மருமகளாகாதவள் திருவாய்ப்பாடியில் எவள்? இப்போது இவர்கள் அழைப்பது நம்மைத் தானென்றறிவது எங்ஙனம்?" என நினைத்துப் பேசாதே கிடந்தாள்; இதனை அறிந்த அவர்கள் 'நப்பின்னாய்!' எனப் பேர் கூறி அழைக்கின்றனர்.

நந்தகோபாலனுக்கு மருமக்கள் பலர் கிடப்பினும் அவர்களைக் கொண்டு எமக்குப் பணியென்? உன்றன் காலில் விழுமவர்கள் காண் நாங்கள் என்பது உட்கருத்து.

இங்ஙனம் ஆய்ச்சிகள் விளிக்க, அதனைக்கேட்ட நப்பின்னை "கிருஷ்ணாநு பவம் நானொருத்தியே பண்ணுகிறேனென்றும், க்ருஷ்ணனோடே நாமும் கலவி

செய்யுமாறு இவள் கருணை புரிந்திலள் என்றும் இவ்வாய்ச்சிகட்கு நம்மேற் சிறிது சீற்றமிருக்கக் கூடுமாதலால், இப்போது இவர்களுக்கு மறுமொழி கூறு திருப்போம்" என்றெண்ணி மீண்டும் பேசாதே கிடக்க; "கந்தங் கமழுங் குழலீ!" என்கிறார்கள்; நீ உள்ளே கிடக்கவில்லை என்று தோற்றுமாறு சலஞ் செய்தி யேலும் உன்னுடைய குழலின் பரிமளம் உன் இருப்பைக் கோட்சொல்லித் தாரா நின்றதே! எங்கள் கூக்குரலுக்கு நீ மறுமொழி தந்திலையாகிலும் உன் குழலின் கந்தம் கடுகவந்து மறுமொழி தாராநின்றதே! என்கிறார்களெனக்கொள்க. கந்தம் - வடசொற்றிரிபு.

இவர்கள் இங்ஙனம் கூறுவதைக் கேட்ட நப்பின்னை "'மலரிட்டு நாம் முடியோம்' என்று முதலில் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை நாம் மீறிக்கிடக்கும் படியை இவர்களுணர்ந்தனர் போலும்" என்று அஞ்சி மீண்டும் பேசாதே கிடக்க, "கடைதிறவாய்" என்கிறார்கள். அனைவருமாகத் திரண்டு பண்ணின ப்ரதிஜ் ஞையை அதிலங்கநஞ் செய்து நீ பூ முடித்தாப்போல நாங்களும் எங்கள் சென் னிப்பூவை [கண்ணனை] அணிந்து கொள்ளும்படி கதவைத் திறந்துவிடாய் என்றபடி. அப்பரிமள வெள்ளம் வெளிப்புறப்படுமாறு கதவைத் திறந்து விடாய் என்றபடியுமாம்.

இதனைக்கேட்ட நப்பின்னை 'இங்ஙன் நடுநிசியில் வந்தெழுப்புவதென்? பொழுது விடிய வேண்டாவோ கதவைத் திறக்கைக்கு? என்ன; இவர்கள் 'பொழுது விடிந்தொழிந்தது என்ன; அவள் 'விடிந்தமைக்கு அடையாளங் கூறு மின்' என்ன; இவர்கள் கோழியழைத்தமையை அடையாளமாகக் கூறுகின்றனர்.

இங்ஙனங் கோழி கூவினதைப் பொழுது விடிவுக்கு அடையாளமாகக் கூறியதைக்கேட்ட நப்பின்னை, "சாமக்கோழிகளின் கூவுதல் பொழுதுவிடிவுக்கு அடையாளமாகமாட்டாது; அவை சற்றுப்போது கூவிப் பின்னை உறங்கும்; இங்ஙன் அவை சாமந்தோறும் கிளர்ந்தடங்கும்; இனி வேறடையாள முண்டா கிற் கூறுமின்" என்ன; குருக்கத்திப் பந்தலின்மேற் கிடந்துறங்கின குயிலினங் கள் பலகால் கூவினமையை அடையாளமாகக் கூறுகின்றனர்; "வந்தெங்குங் கோழியழைத்தனகாண்" என்றாற்போலப் "பலகால் குயிலினங்கள் கூவின காண்" என்றாற் போதுமே, "மாதவிப்பந்தல்மேல்" எனக் கூறியதற்குக் கருத்து யாதெனில்; படுக்கையின் வாய்ப்பாலே அவை பொழுது விடிந்தமை யையு முணராமல் உறங்கவேண்டியிருக்க, உணர்ந்தெழுந்தனவென்றால், பொழுது நன்றாக விடிந்ததாக வேண்டாவோ? என்றவாறு. மாதவிப்பந்தல் குயில்கட்கு மிகவும் வாய்த்த படுக்கையாம். மாதவி—வடசொல் விகாரம்.

இப்படிப்பட்ட அடையாளந்தன்னை இவர்கள் கூறவும் நப்பின்னை "இவ் வடையாளம் மாத்திரம் கண்ணழிவற்றதோ? 'கொத்தலர் காவின் மணித்தடங் கண்படை கொள்ளுமிளங்குயிலே, என் தத்துவனை வரக் கூகிற்றியாகில் தலை யல்லாற் கைம்மாறிலேனே' (நாச்சியார் திருமொழி) என்று—உறங்குங் குயில் களையும் கிளப்பிக் கூவச்சொல்லி வருத்துகிறவர்களன்றோ? இவர்கள் சொல்லிய படி அவை கூவாதொழியில் 'இன்று நாராயணனை வரக்கூவாயேல் இங்குத்து நின்றுந்துரப்பன்' என்று அவற்றைச் சோலையினின்றுந் துரத்திவிடுவதாகச் சொல்லி அச்சமுறுத்துகிறவர்களுமன்றோ இவர்கள். ஆனபின்பு இவர்களூரில் இருப்பையே கூலியாகக்கொண்டு அவை கூப்பிட்டனவாமத்தனை; இக்கூவுதல் ஒரு அடையாளமாகக்கூடியதன்று" என்றெண்ணிப் பேசாதே கிடந்தாள்; கிடக்

கவே, மீண்டும் அவளை விளிக்கின்றனர் "பந்தார் விரலி!" என்று. கண்ணபிரானும் நப்பின்னைப்பிராட்டியும் இரவிற் பந்தடித்து விளையாட, அவ்விளையாட்டில் கண்ணபிரான் தோற்றனனாக; நப்பின்னை, தனக்கு வெற்றியைத் தந்த அப் பந்தைக் கையாலணைத்துக்கொண்டே கிடந்துறங்க, அதனைச் சாலக வாசலாற் கண்ணுற்ற இவ்வாய்ச்சிகள் "பந்தார் விரலி" என்கின்றனரென்க. நாங்களும் பந்துபோல் ஒரு அசேதநவஸ்துவாகப் பிறந்திருந்தோமாகில் எங்களையும் நீ உன் கைக்குள் அடக்கிக் கொள்வாயன்றோ? என்ற கருத்தும் இதனில் தோற்றும்.

தாம் வந்த காரியத்தைக் கூறுகின்றனர், "உன் மைத்துனன் பேர்பாட" என்று. அதாவது—"இன்னாளடியான், இன்னாளடியான்" என்று எல்லையின்றி அவன் படைத்துள்ள பல பெயர்களையுஞ் சொல்லி வாயாரப் பாடுதற்கு என்றபடி.

இங்ஙனங் கூறக்கேட்ட நப்பின்னை, "யந்த்ரத்தினால் கதவைத் திறந்து கொள்ளலாம்படி பண்ணி வைத்திருக்கிறேன்; உபாயமாகத் திறந்துகொண்டு புகுருங்கள்" என்ன; அதனைக்கேட்ட ஆய்ச்சிகள், "நாங்கள் ஸ்வப்ரயத்நத்தினால் பேறு பெற நினைத்துளோமோ? உன்னாலே பெறவிருக்கிறவர்களன்றோ? உன் கைபார்த்திருக்கிறவர்களன்றோ? நாங்களே திறந்துகொண்டு புகவல்லோமல்லோம; உன்றன் கையில் வளைகள் நன்கு ஒலிக்க, அவ்வொலியைக் கேட்டு எங்கள் நெஞ்சு குளிரும்படி நீயே எழுந்து வந்து திறக்கவேணு மென்கிறார்கள், கடையிரண்டடிகளால்.

செந்தாமரைக் கையால்—இயற்கையாயுள்ள செம்மைக்குமேல் பந்துபிடித்ததனாலும் மிக்க செம்மையையுடைய கையால் என்க.

சீரார்வளை—வளைக்குச் சீர்மையாவது—என்றுங் கழலாதிருக்கப் பெறுகை. ஒருகாலாகிலும் விச்லேஷம் நேர்ந்தாலன்றோ "தாமுகக்குந் தங்கையிற் சங்கமே போலாவோ யாமுகக்குமென்கையிற் சங்கமு மேந்திழையீர்!" என்றும், "என்னுடைய கழல் வளையைத் தாமுங் கழல்வளையே யாக்கினரே" என்றும் வருந்த வேண்டுவது. நப்பின்னை நித்ய ஸம்ச்லிஷ்டை யாகையாலே சீரார்வளைக் கையளா யிருப்பளிறே. இவ்வளையின் ஓசையைக்கேட்டுக் கண்ணனும் உணர்ந்தானாய், தாங்களும் வாழ்ந்தாராகக் கருதி 'ஒலிப்ப' என்கிறார்கள்.

க்ருஷ்ண ஸம்ச்லேஷத்துக்கு விரோதமாக வொண்ணாதென்று நப்பின்னை கிடந்தபடியே கதவைத்திறக்க முயல, அதனை யறிந்த இவர்கள், 'எங்களுக்காக நீ நாலடி நடந்து வந்தாய்' என்னும் பரிசை நாங்களும் பெறுமாறு எழுந்து வந்து திறக்கவேணுமென்பார், "வந்து திறவாய்" என்கிறார்கள்.

இப்பாட்டு எம்பெருமானார் விசேஷித்து உகந்தருளின பாட்டு என்று நம் முதலிகள் மிகவும் ஆதரித்துப் பேசுவராம். அவ்வரலாறு வருமாறு:—எம்பெருமானார் திருப்பாவை அநுஸந்தாநத்துடன். மாதுகரத்திற்கெழுந்தருளுகிற அடைவில், ஒருநாள் பெரியநம்பி திருமாளிகைக்கு எழுந்தருள அப்போது திருக்காப்பு சேர்த்திருக்கையாலே, அநுஸந்தாநத்தைக்கேட்டு அத்துழாய் திருக்காப்பு நீக்கியருள, எம்பெருமானார் அவளைக் கண்டவாறே மூர்ச்சித்துவிழ, அத்துழாய் பெரியநம்பி பக்கலிற் சென்று, "ஐயா! கதவைத்திறந்து சென்றேன்;

என்னைக்கண்டவுடனே ஜீயர் மூர்ச்சித்து விழுந்தார்" என்ன; நம்பி ஸர்வஜ்ஞராகையாலே "உந்து மதகளிறு அநுஸந்தாநமாயிருக்கவடுக்கும்" என்றருளிச்செய்ய, அதனைக்கேட்ட அத்துழாய் 'ஆவதென்?' என்ன; "செந்தாமரைக் கையால் சீரார்வளை யொலிப்ப வந்து திறவாய், என்று அநுஸந்தியா நிற்க நீ திறந்தவாறே அவ்வாறே உன்னைக் கண்டு 'நப்பின்னையை ஸேவிக்கப்பெற்றேன்' என்று மூர்ச்சித்தாராகவேணும்" என்று நம்பி அருளிச்செய்தார்; ஆகையாலே இப்பாட்டு எம்பெருமானாருகந்ததென்று நம்முதலிகள் ஆதரிப்பரென்க. *(18)*

குத்துவிளக்கெரியக் கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்*
மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறி*
கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை கொங்கைமேல்*
வைத்துக் கிடந்த மலர்மார்பா வாய்திறவாய்*
மைத்தடங் கண்ணினாய் நீயுன் மணாளனை*
எத்தனை போதுந் துயிலெழ வொட்டாய்காண்*
எத்தனை யேலும் பிரிவாற்ற கில்லாயால்*
தத்துவமன்று தகவேலோ ரெம்பாவாய். (19)

குத்து விளக்கு எரிய	நிலை விளக்குகளானவை (நாற்புறமும்) எரியா நிற்க,
கோடு கால் கட்டில் மேல்	யானைத் தந்தங்களினால் செய்த கால்களையுடைய கட்டிலிலே
மெத்தென்ற	மெத்தென்றிருக்குமதாயும்
பஞ்ச சயனத்தின் மேல் ஏறி	(அழகு, குளிர்த்தி, மென்மை, பரிமளம், வெண்மை என்னும்) ஐந்து குணங்களையுடையதுமான படுக்கையின் மீதேறி
கொத்து அலர் பூ குழல்	கொத்துக்கொத்தாக அலர்கின்ற பூக்களை யணிந்த கூந்தலை யுடையளான
நப்பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டியினுடைய
கொங்கை	திருமுலைத் தடங்களை
மேல் வைத்து	தன்மேல் வைத்துக் கொண்டு
கிடந்த	பள்ளிகொள்கின்ற
மலர் மார்பா	அகன்ற திருமார்பையுடைய பிரானே!
வாய் திறவாய்	வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை அருளிச் செய்யவேணும்,
மை தட கண்ணினாய்	மையிட்டு அலங்கரிக்கப் பெற்றதும் விசாலமுமான கண்ணையுடைய நப்பின்னாய்!
நீ	நீ
உன் மணாளனை	உனக்குக் கணவனான கண்ணபிரானை
எத்தனை போதும்	ஒரு நொடிப்பொழுதும்
துயில் எழ ஒட்டாய்	படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்க ஒட்டுகிறாயில்லை;
எத்தனையேலும்	க்ஷணகாலமும்
பிரிவு ஆற்ற கில்லாய்	(அவனைப்) பிரிந்து தரித்திருக்க வல்லையல்லை;
	ஆ! ஆ!!
தகவு அன்று	(நீ இப்படி இருப்பது உனக்குத்) தகுதியன்று;
தத்துவம்	(இஃது) உண்மை
	ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—!.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் நப்பின்னைப் பிராட்டியை உணர்த்திச் "சீரார்வளை யொலிப்ப வந்து திறவாய்" என வேண்டினவாறே அவள் கதவைத்திறப்போமென்று எழுந்து புறப்பட, அதனைக்கண்ட கண்ணபிரான், நம்மைப்பற்றினாரை

இவள் தன் அடியாராக அபிமானிப்பது போல, நாமும் இவளைப்பற்றினரை நம்மடியாராக அபிமானிக்கவன்றோ அடுப்பது; ஆனபின்பு நம்முடையாரான இவ் வாய்ச்சிகட்கு இவள் முற்பட்டுக் காரியஞ் செய்தாளாகக்கூடாது; இவளை நோக்கிக் 'கடைதிறவாய்' என்ற இவர்கட்கு நாம் முற்பட்டுக் காரியஞ்செய் தோமாகவேணும்; அதனால் வரும் புகழ்ச்சியை நாம் பெறவேணும்'' எனக்கருதித் தான் சடக்கென எழுந்து நப்பின்னையைக் கதவுதிறக்கவொட்டாமல் மற்கட்டாகக் கட்டிப்பிடித்திழுத்துப் படுக்கையில்தள்ளித் தானும் அவள்மேல் விழுந்து, அவளுடைய திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தினால் தானும் மயங்கி, ஆய்ச்சிகள் வந்த காரியத்தையும் மறந்து கிடக்க, இவர்கள் அவனை எழுப்பினவளவில், நப்பின்னை, 'நம்முயற்சியைத் தடை செய்து ஆய்ச்சிகளின் வெறுப்புக்கு நம்மை உறுப்பாக்கின இவனை வாய்திறக்க வொட்டுவதில்லை' என்று அவனை விடைசொல்லவும் வல்லமையறும்படி சிக்கனக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்க, இவர்கள் அந்த நப்பின்னைதன்னையே மீண்டும் உணர்த்தும் பாசுரம், இது. இங்ஙன் மீண்டும் இவளை உணர்த்துவதும் கண்ணபிரானை உணர்த்துதற்காகவே என்க.

முதலடியில் முந்துறமுன்னம் ''குத்துவிளக்கெரிய'' என்றது—நம்மைப் போல் 'பொழுது விடியிற் செய்வதென்?' என்று அஞ்சாமலும், இருளைத்தேட வேண்டாமலும் விளக்கினொளியிற் கிடந்து கிருஷ்ணன் முகத்தைக் கண்டு களிக்கப்பெறுகின்ற இந்நப்பின்னை என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ?' என்னும் வியப்பை விளக்குமென்க. குத்து விளக்கு—இஷ்டமான இடங்களில் பேர்த்து வைப்பதற்கு உரிய விளக்கு. 'கோட்டுக்கால் கட்டில் மேல்'' என்றதும்—'எங்களைப்போலே நெரிஞ்சிக்காடும் மணற் கொட்டகமுந்தேடி ஓடவேண்டாமல், இவள் ஒருத்தி மாத்திரம் வாய்த்தபடுக்கையில் சுகமாகக் கிடக்கப் பெறுவதே!' என்னும் நினைவு நிகழ்வதைக்காட்டும். நந்தகோபன் உந்துமத களிற்றனாகக் கூறப்பட்டனனாதலால் அவனது மாளிகையிற் கோட்டுக்கால் கட்டில் இருக்கத் தட்டில்லையே.

பஞ்சசயனம்—அழகு, குளிர்த்தி, மென்மை, பரிமளம், வெண்மை என்கிற ஐங்குணங்களின் அமைப்பு—சிறந்த சயநத்தின் இலக்கணமாதல் அறிக. இவ்வைங் குணங்களுள் மென்மையுஞ் சேர்ந்திருக்க, **மெத்தென்ற** என்று தனியே கூறியது மற்ற குணங்களினும் மென்மை படுக்கைக்கு விசேஷ குணமாதலாலும், அது இப்படுக்கையில் மிக்கிருப்பதனாலுமென்க. இனி, பஞ்சசயனமென்பதற்கு, துளிர், மலர், பஞ்சு, மெல்லிய கம்பளம், பட்டு என்னும் இவ் வைந்து வஸ்துக்களினால் செய்யப்பட்ட சயனமென்றும் பொருள் கூறுவர் சிலர்.

கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை—இதனால் அவளுடைய குழலின் சீர்மை கூறியவாறு; மொக்குகளைப் பறித்துக் குழலிலே சூடினால் அவை தன்னிலத்திற்போல அலரப்பெற்ற கூந்தலையுடைய நப்பின்னை என்றபடி. ''கொங்கைமேல் வைத்துக் கிடத்தமலர் மார்பா'' என்ற விடத்து, நப்பின்னையின் கொங்கைமேல் மார்பை வைத்துக்கிடக்கின்றவனே! என்றும், நப்பின்னையின் கொங்கையைத் தன்மார்பின் மீது வைத்துக் கொண்டு கிடப்பவனே! என்றும் இருவகையாகப் பொருள்தோன்றும். இவற்றுள் முந்தியபொருள் அவதாரிகைக்கு நன்கு பொருந்தும்; நப்பின்னையைக் கீழேதள்ளி, அவள்மேல் கண்ணபிரான் பள்ளிகொண்டவாறாகவன்றோ அவதாரிகை வைக்கப்பட்டது.

"மலர்மார்பா! எழுந்துவாராய்" என்றது, "வாய்திறவாய்" என்றது—குணமும் குணியும் போலே ஒரு பொருள் என்னலாம்படி கிடக்கிறவர்களைப் பிரிக்கலாகாது என்னும் நினைவாலும், இவன் கிடந்தவிடத்திற்கிடந்தே முகிலினது முழக்கம் போன்ற மிடற்றோசை செவிப்படுமாறு ஒரு பேச்சுப் பேசுவதே நமக்குப்போருமென்னும் நினைவாலுமென்க.

"மலர் மார்பா! வாய்திறவாய்" என்ற சொல்லமைதியால், நீ உன் மார்பை நப்பின்னைக்குத் தந்தாயேலும் வாயையாகிலும் எங்களுக்குத் தரலாகாதா? என இரக்கின்றமை தோற்றுமென்ப. இப்படி இவர்கள், "வாய் திறவாய்" என்றதைக் கேட்டருளின கண்ணபிரான், "இவ்வாய்ச்சிகள் மிகவும் நொந்தனர்போலும், இங்ஙனம் இவர்களை வருத்தமுறுத்துவது தருமமன்று; 'இதோ வந்து கதவைத் திறக்கிறேன்' என்று ஒருவார்த்தை செல்லுவோம்" என்று திருவுள்ளமிரங்கி வாயைத்திறக்கப் புக்கவாறே நப்பின்னை, "அவர்களுக்காகக் கதவைத்திறக்க எழுந்து சென்ற நம்முடைய முயற்சியைத் தடுத்த இவன்றனது முயற்சியை நாம் நிறைவேற வொட்டுவோமோ?" என்றெண்ணி கண்ணன் வாய்திறக்க வொண்ணாதபடி கழுத்தைக்கட்டி அமுக்கிக் கொண்டு கிடக்க, அதனைச் சாலகவாசலாலே கண்ட ஆய்ச்சிகள் நப்பின்னையை நோக்கி, ஆச்ரிதர் காரியத்தைத் தலைக்கட்டுவிப்பதற்கென்றே கங்கணமிட்ட நீயும் இங்ஙன் செய்வது தகுதியன்றுகாண்" என்கிறார்கள், பின் நான்கடிகளால்.

தத்துவம் அன்று தகவு என்பதற்கு இருவகையாகப் பொருள் கூறுவர்; எங்ஙனே யெனில்? **தத்துவம்**—நாங்கள் இவ்வளவாகச் சொன்ன வார்த்தை, ஆற்றாமையாலே கண்ணைச் சுழலையிட்டுச் சொன்னதன்று; உண்மையே சொன்னோமத்தனைகாண்; **அன்று தகவு**—எங்கள் பக்கலிலும் நீ இங்ஙன் உபேக்ஷை தோற்றவிருப்பது தருமமன்று, என்பது ஒருவகை யோஜனை. தகவு தத்துவம் அன்று என இயைத்து, உனக்கு நீர்மை உண்டென்பது உண்மையன்று, என்று மற்றோர் வகையான யோஜனை. .... (19)

முப்பத்து மூவ ரமரர்க்கு முன்சென்று*
கப்பந் தவிர்க்குங் கலியே துயிலெழாய்*
செப்ப முடையாய் திறலுடையாய்* செற்றார்க்கு
வெப்பங் கொடுக்கும் விமலா துயிலெழாய்*
செப்பன்ன மென்முலைச் செவ்வாய்ச் சிறுமருங்குல்*
நப்பின்னை நங்காய் திருவே துயிலெழாய்*
உக்கமுந் தட்டொளியுந் தந்துன் மணாளனை*
இப்போதே யெம்மை நீராட்டேலோ ரெம்பாவாய். **(20)**

முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கு	முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கட்கு
முன் சென்று	(துன்பம் வருவதற்கு) முன்னமே எழுந்தருளி
கப்பம் தவிர்க்கும்	(அவர்களுடைய)நடுக்கத்தை நீக்கியருளவல்ல
கலியே	மிடுக்கையுடைய கண்ணபிரானே!
துயில் எழாய்	படுக்கையினின்றும் எழுந்தருள்;
செப்பம் உடையாய்	(ஆச்ரித ரக்ஷணத்தில்) ருஜுவாயிருக்குந் தன்மையை யுடையவனே;
திறல் உடையாய்	(பகைவர் மண்ணுண்ணும் படியான) வலிமையையுடையவனே?
செற்றார்க்கு	சத்துருக்களுக்கு

வெப்பம் — (பயமாகிற) ஜ்வரத்தை
கொடுக்கும் — கொடுக்கவல்ல
விமலா — பரிசுத்த ஸ்வபாவனே !
துயில் எழாய்—;
செப்பு அன்ன — பொற்கலசம் போன்ற
மென் முலை — விரஹம் பொறுத முலைகளையும்
செம் வாய் — சிவந்த வாயையும்
சிறு மருங்குல் — நுண்ணிதான இடையையுமுடைய
நப்பின்னை நங்காய் — நப்பின்னைப் பிராட்டியே !
திருவே — ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியே !
துயில் எழாய்—;

(துயிலெழுந்த பின்பு)
உக்கமும் — (நோன்புக்கு உபகரணமான) ஆலவட்டத்தையும் [விசிறியையும்]
தட்டொளியும் — கண்ணாடியையும்
உன் மணாளனை — உனக்கு வல்லபனான கண்ணபிரானையும்
தந்து — கொடுத்து
எமமை — (விரஹத்தால் மெலிந்த) எங்களை
இப்போதே — இந்த க்ஷணத்திலேயே
நீராட்டு — நீராட்டக் கடவாய் ;
ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—;.

* * *ழ்ப்பாட்டில், "தத்துவமன்று தகவு" என்று ஆய்ச்சிகள் தங்களாற்றாமையினால் வருத்தந் தோற்றச் சில குற்றங் கூறினரேயாயினும், பெருமானுடைய திருவுள்ளமறிந்து ஏற்ற அவகாசத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்வோமென்றெண்ணி நப்பின்னை பேசாதே பள்ளிகொண்டிருந்தாள் ; அவளோட்டைக் கலவியிற் பரவசப்படடுள்ள கண்ணபிரானையும் "நப்பின்னைப் பிராட்டியை நோக்கி அதிக்ஷேபமாகக் கூறுகின்ற பெண்களுக்கு நாம் முகங்காட்டக் கடவோமல்லோம்" என்று சீற்றமுற்றிருக்கக்கூடும் இவன் என்று அதிசங்கித்த ஆய்ச்சிகள், மீண்டும் அக்கண்ணபிரான்றன்னை நோக்கி, அவனுடைய பெருமைகள் பலவற்றையும் பரக்கப் பேசித் துயிலெழ வேண்டினவிடத்தும் அவன் வாய் திறவாதிருக்க, இவ்வாய்ச்சிகள், "நாம் ப்ரணய ரோஷத்தினால் நப்பின்னை விஷயமாகக் கூறிய சில வார்த்தைகள் இவனுக்கு அஸஹ்யமாயின போலும் ; இனி, அவளுடைய பெருமைகளைப் பேசினோமாகில் இவனுடைய சீற்றம் ஒருவாறு தணியப் பெறும்" என நினைத்து அவளுடைய ஆத்ம குணங்களையும் தேஹகுணங்களையும் கூறி ஏத்தி, "நங்காய் ! எங்கள் மநோரதத்தைத் தலைக்கட்டி யருளவேணும்" என வேண்டுமாற்றாற் செல்லுகிறது, இப்பாட்டு.

முப்பத்து மூவரமரர்—அஷ்டவஸுக்கள், ஏகாதசருத்ரர், த்வாதசாதித்யர், அச்விநிதேவதைகள் இருவர், ஆக அமரர் முப்பத்து மூவராய், முக்கியரான அவர்களைக் கூறியது மற்றுள்ளாரையுங் கூறியவாறாகக் கொள்க.

இப்போது இவ்வாய்ச்சிகள் கண்ணனை நோக்கி, "முப்பத்து மூவரான தேவர்களைக் காத்தருளினவனே !' என விளித்தற்கு இருவகைக் கருத்தாம் ; ஆண்புலிகளாயும், மிக்க மிடுக்கராயும், ஸ்வப்ரயோஜந பரராயும், உபாயாந்தர உபேயாந்தரங்களில் நசையுடையராயும், தங்கள் காரியம் தலைக்கட்டினவாறே உன்னையே எதிரிடுமவர்களாயும், உன்னை எழுப்பி எதிரிகளின் அம்புக்கு இலக்காக்குமவர்களாயும், கொன்றாலும் சாவாதவர்களாயும், உன் வடிவழகின் அநுபவத்தையே போக்யமாகக் கொள்ளாமல் அம்ருதத்தைப் போக்யமாக உகக்குமவர்களாயும் நோவுபட்டால் ஆற்றவல்லவர்களாயுமுள்ள தேவர்கட்கோ

நீ உதவி புரிய வேண்டுவது? வலியற்ற பெண் பிள்ளைகளாயும், "உனக்கே நாமாட் செய்வோம்" என்று உன்திறத்திற் கைங்கரியத்தையே புருஷார்த்த மாக உடையோமாயும், "மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" என்று உபேயாந் தரத்தில் நசையற்றவர்களாயும், "எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னோடு உற்றோமே யாவோம்" என்று காலதத்துவ முள்ளதனையும் உனக்கு அணுக்க ராயும், "அடிபோற்றி!, திறல்போற்றி!, புகழ்போற்றி! கழல்போற்றி! குணம் போற்றி!, கையில் வேல்போற்றி!" என்றிப்படி மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை யையே ஸ்வரூபமாக உடையோமாயும், "அங்கணிரண்டுங்கொண்டு எங்கள் மேல் நோக்குதியேல், எங்கள்மேற் சாபமிழிந்து" என்று உன் கடாக்ஷமொன் றையே ஆசைப்பட்டிருப்போமாயும், உன்னை ஒரு நொடிப்பொழுது பிரிலும் நீரை நீத்த மீன்போல் துடித்து முடியக்கடவோமாயும், "உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணன்" என்றிருப்பவர்களுமான எங்களைக் காத்தருள்வதன்றோ உனக்குப் பெருமையாமென விநயந்தோற்றக் கூறுதல், ஓர் கருத்தாம். இங்ஙனம் அளவற்ற ஆண்புலிகளைக் காத்து நீ படைத்த புகழடங்கலும், இன்று நீ எம்மை நோக்காத மாத்திரத்தினால் இழக்கப்பட்டதேயா மென மிடுக்காகக் கூறுதலும் ஓர் கருத்தாம். **அமரர்** என்னும் வடசொல், என் றைக்குஞ் சாவாதவர் எனப் பொருள் படும். **முன்சென்று** என்பதற்கு, முன் கோஷ்டியிற் சென்று என்று பொருளுரைப்பதினும், அவர்களுக்கு ஒரு தீங்கு வருவதற்கு முன்னமே சென்று என்றுரைத்தல் சிறக்குமென்க. ஆகவே, இது— **காலமுன்**; இடமுன் அன்று. நடுக்கமென்னும் பொருளையுடைய **கம்ப:** என்ற வடசொல், இங்கு ஏதுகையின்பம் நோக்கிக் **கப்ப**மென வலித்துக்கிடக்கின்றது. தேவர்கள், அஸுரராக்ஷஸரால் குடியிருப்பையுமிழந்து புகலிடமற்றுப்பட்ட நடுக் கத்தைத் தவிர்த்தமை கூறப்பட்டது. இனி கப்பமென்று இறையாய், தேவர் கள் ராவணாதிகட்குப் பணிப்பூவிட்டுத் திரியாமல் காக்கப்பெற்றமை கூறிய வாறுமாம்.

திருவே துயிலெழாய்—பிராட்டியின் திருநாமத்தை நீ வஹிப்பதற்கு இணங்க அவளுடைய குணங்களும் உனக்கு வரவேண்டுமன்றோ? அவள் அடியார்க்காகப் பத்துமாதம் பிரிந்து ஊணு முறக்கமுமற்றுச் சிறையிலகப்பட்டுப் பட்டபாடுகளை நீ ராமாயணத்தில் கேட்டறிதியன்றோ; அவ்வளவு வருத்தமும் நீ படவேண்டா; எங்களுக்காக இப்போது துயிலெழுந்தாயாகிற் போதுமென்றபடி.

"துயிலெழாய்" என்றதைக்கேட்ட நப்பின்னை, ஆய்ச்சிகாள்! நான் உறங்குகிறேனல்லேன்; கண்ணபிரானால் உங்கட்குப் பெறுவிக்கவேண்டிய வற்றை மநோரதித்துக் கொண்டிரா நின்றேன்; நான் எழுந்து செய்யவேண்டுவ தென்ன? சொல்லுங்கள்" என்ன; நோன்புக்கு வேண்டிய உபகரணங்களை யெல்லாம் தந்தருளி, உன்மணாளனையும் எங்களையும் நீராட்டுவிக்கவேணுமென வேண்டுகின்றனர். **நீராட்டு**—ஸம்ச்லேஷிக்கச்செய் என்றவாறு.

விசிறியும் கண்ணாடியும் தரும்படி வேண்டினவிது—மற்றும் வேண்டியவை எல்லாவற்றையும் அபேக்ஷித்தமைக்கு உபலக்ஷணமென்க. **இப்போதே**—இந்த க்ஷணம் தப்பினால் பின்பு ஊராரும் இசையமாட்டார்; நாங்களும் உயிர் வாழ்ந் திருக்ககில்லோமென்கை. **எம்மை** என்று விரஹம் தின்ற உடம்பைக் காட்டு கிறபடி.

ஏற்ற கலங்க ளெதிர்பொங்கி மீதளிப்ப*
மாற்றாதே பால் சொரியும் வள்ளற் பெரும்பசுக்கள்*
ஆற்றப் படைத்தான் மகனே யறிவுறாய்*
ஊற்ற முடையாய் பெரியாய்* உலகினில்
தோற்றமாய் நின்ற சுடரே துயிலெழாய்*
மாற்றா ருனக்கு வலி தொலைந்துன் வாசற்கண்*

போற்றியாம் வந்தோம் புகழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய். 21

ஏற்ற கலங்கள்	(சுரந்த பாலை) ஏற்றுக் கொண்ட கலங்களானவை	சுடரே	தேஜோரூபியானவனே! துயில் எழாய்—;
எதிர் பொங்கி	எதிரே பொங்கி	மாற்றார்	சத்ருக்கள்
மீது அளிப்ப	மேலே வழியும்படியாக	உனக்கு வலி தொலைந்து	உன் விஷயத்தில் (தங்களுடைய) வலிமாண்டு [உபயோகமற்ற வலிமையை உடையராய்]
மாற்றாதே	இடைவிடாமல்		
பால் சொரியும்	பாலைச்சுரக்கின்ற		
வள்ளல்	(பெண்களும் பேதைகளும் அணைத்துக் கொள்ளும்படி) நற்சிலத்தையுடைய	உன் வாசல் கண்	உன் மாளிகை வாசலில்
பெரு பசுக்கள்	பெரிய பசுக்களை	ஆற்றாது வந்து	கதியற்று வந்து
ஆற்ற படைத்தான் மகனே	விசேஷமாகப் படைத்துள்ள நந்தகோபர்க்குப் பிள்ளையானவனே!	உன் அடி பணியும் ஆபோலே	உன் திருவடிகளில் சரணாகதி பண்ணிக் கிடப்பது போல்
அறிவுறாய்	திருப்பள்ளி யுணரவேணும்;	யாம்	நாங்கள்
ஊற்றம் உடையாய்	(அடியாரைக் காப்பதில்) ச்ரத்தையுடையவனே!	புகழ்ந்து	(உன்னைத்) துதித்து
பெரியாய்	பெருமை பொருந்தியவனே!	போற்றி	(உனக்கு) மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு
உலகினில்	(இவ்) வுலகத்திலே	வந்தோம்	(உன் திருமாளிகை வாசலில்) வந்து சேர்ந்தோம்;
தோற்றம் ஆய் நின்ற	ஆவிர்ப்பவித்த		ஏல் ஓர் எம் பாவாய்!—.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் நப்பின்னைப் பிராட்டியை எழுப்பின பின்னர், அவள் உணர்ந்தெழுந்துவந்து "தோழிகாள்! நான் உங்களில் ஒருத்தியன்றோ? உங்கள் காரியத்தைக் குறையறத் தலைக்கட்டுவிக்கிறேன்; நீங்கள் இறையும் வருந்தவேண்டா; நாமெல்லாருங்கூடிக் கண்ணபிரானை வேண்டிக்கொள்வோம், வம்மின்" என்ன; அங்ஙனமே நப்பின்னைப் பிராட்டியுமுட்பட அனைவருமாகக் கூடிக் கண்ணபிரான் வீரத்தைச் சொல்லி ஏத்தி, அவனை உணர்த்தும் பாசுரம் இது.

முதலிரண்டரை அடிகளால் நந்தகோபருடைய செல்வத்தைப் புகழ்கின்றனர். கீழ் பதினேழாம் பாட்டிலும் பதினெட்டாம் பாட்டிலும் நந்தகோபருடைய அறநெறித்தலைமையும் தோள்வலி வீரமும் புகழப்பட்டன; இப்பாட்டில், அவருடைய கறவைச் செல்வத்தின் சீர்மை கூறப்படுகின்றதென்றுணர்க. இவ்வாய்ச்சிகள் பலகாலும் கண்ணபிரானை விளிக்கும்போது "நந்தகோபன் மகனே"

என்று விளித்தற்குக் கருத்து யாதெனில்; பரமபதத்திலிருப்பைத் தவிர்ந்தும் *பணிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டும் நீ இத்திருவாய்ப்பாடியில் நந்த கோபர்க்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்தது இங்ஙன் கிடந்துறங்கவோ? எங்கள் குறையைத் தீர்க்கவன்றோ நீ *அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்திற் பிறந்தது; ஆனபின்பு, பிறந்த காரியத்தை நோக்க வேண்டாவோ? என்றபடி.

"ஏற்றகலங்கள்" என்ற சொல்லாற்றலால், கலமிடுவாருடைய குறையே யன்றி, இட்டகலங்களைப் பசுக்கள் நிறைக்கத் தட்டில்லை என்பதும், சிறிய கலம் பெரிய கலம் என்னும் வாசியின்றிக் கடலை மடுத்தாலும் நிறைக்கத் தட்டில்லை யென்பதும் பெறப்படும். **எதிர்பொங்கி மீது அளிப்ப**—ஒருகால் முலையைத் தொட்டு விட்டாலும் முலைக்கண்ணின் பெருமையாலே ஒரு பீறிலே கலங்கள் நிறைந்து பால் வழிந்தோடா நின்றாலும், முலைக்கடுப்பாலே மேன்மேலும் சொரியுமாத லால் எதிர்பொங்கி மீதளிக்கும். "மாற்றாதே பால்சொரியும்" என்றசொல் நயத்தால், இட்ட கலங்கள் நிரம்பின; இனிக் கலமிடுவாரில்லை—என்று பால் சொரிவதைப் பசுக்கள் நிறுத்தாவா மென்றவாறும். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் ஸ்ரீபராசர மஹர்ஷியை மைத்ரேய பகவான் தெண்டனிட்டு 'தத்துவங்களை அருளிச்செய்யவேணும்' எனப் பிரார்த்திக்க, அங்ஙனமே தத்வோபதேசம் பண்ணிப் போராநின்ற பராசரர் "பூய ஏவ மஹா பாஹோ! ப்ரஹ்ருஷ்டோ வாக்யமப்ரவீத், இதஞ்ச ச்ருணு மைத்ரேய" என்று நல்ல அர்த்தங்களை இவன் இழக்கவொண்ணாதென்று, மைத்ரேயருடைய பிரார்த்தனையின்றியே சில அர்த்தங்களை உபதேசித்தவாறுபோல இப்பசுக்களும் தமது முலைக்கடுப்பினா லும் மேலும் மேலும் பாலைச் சொரியுமென்க.

"**மகனே! அறிவுறாய்**" என்ற சொல்லாற்றலால், நீ உன் தந்தையாருடைய செல்வத்தை நினைத்தியேல் அச்செல்வச் செருக்காலே உணர்ந்தெழுந்திருக்க ப்ராப்தியில்லையாம்; அவனுக்கு மகனாகப் பிறந்தபடியை நினைத்தியேல் கடுக அறிவுற ப்ராப்தமாமென்றவாறும். **அறிவுறாய்** என்று இவர்கள் எழுப்பவேண்டும் படி அவன் உள்ளே செய்கிறதென் எனில்; தனக்கு இத்தனை பெண்கள் கைப் பட்டார்களென்றும், இனி இத்தனை பெண்களைக் கைப்படுத்தவேணுமென்றும் ஆராய்ந்துகொண்டு கிடக்கிறானாம்.

இவர்கள் இங்ஙனம் புகழ்ந்து உணர்த்துவதைக் கேட்ட கண்ணபிரான், "இப்புகழ்ச்சி என்கொல்? இப்படிப்பட்ட கறவைச் செல்வம் இவ்வாய்ப்பாடி யில் யார்க்கில்லை? இது நமக்கு ஓரேற்றமோ?" என நினைத்து வாய்திறவா திருக்க, இவர்கள் மீண்டுஞ் சில உத்கர்ஷங்களைக் கூறி உணர்த்துகின்றனர். **ஊற்றமுடையாய்!**—இதற்கு இருவகையாகப் பொருள் கூறலாம்: ஊற்றமென்று திண்மையாய், அபௌருஷேயமான வேதத்திற்குப் பொருளாயிருக்கையாகிற திண்மையை உடையவனே! என்றும், அடியாரை நோக்குவதில் ஊக்கமுடைய வனே! என்றும்.

பெரியாய்!—அளவற்ற வேதங்களெல்லாங் கூடிக்கூறினவிடத்தும் எல்லை காணவொண்ணாத பெருமையை யுடையவனே! என்றபடி. அப்படிப்பட்ட பெருமைகள் ஓலைப்புறத்தில் மாத்திரம் கேட்கலாம்படி இராமல், அவற்றை அனைவர்க்கும் நன்கு வெளிப்படுத்தியவாறு கூறும் "உலகினில் தோற்றமாய் நின்றசுடரே!" என்னும் விளி.

துயிலெழாய்—நீ இப்போது துயிலெழாதொழியில் நீ பிறந்து படைத்த செல்வமும் குணங்களுமெல்லாம் மழுங்கிப் போய்விடுங்காண்; மிகவும் அருமைப்பட்டு அவற்றை ஸம்பாதித்த நீ ஒரு நொடிப்பொழுதில் எளிதாக அவற்றை இழவாமல் அவை நிறம்பெறும்படி திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளாய் என்பது உள்ளுறை.

இவர்கள் இங்ஙனம் வேண்டக்கேட்ட கண்ணபிரான், "ஆய்ச்சிகாள்! ஆகிறது; நாம் எழுந்திருக்கிறோம்; நீங்கள் வந்தபடியை ஒரு பாசுர மிட்டுச் சொல்லுங்கள்" என்று நியமிக்க, இவர்கள் தாங்கள் வந்தபடிக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தமிட்டுக் கூறுகின்றனர், மாற்றருனக்கு என்று தொடங்கி மூன்றடிகளால்.

[வலிதொலைந்து] வலிதொலைகையாவது—"ந நமேயம் து கஸ்யசித்" என்றபடி வணங்கா முடிகளாயிருக்கைக்கு உறுப்பான முரட்டுத்தனத்தை முடித்துக் கொள்ளுகை. ஆற்றாதுவந்து—இராமபிரான் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் தொடுத்துவிட வேண்டும்படி பிராட்டி விஷயத்தில் மஹாபசாரப்பட்டு எத்திசையுமுழன்றோடி எங்கும் புகலற்று இளைத்து விழுந்த காகம்போல் வந்து என்க.

யாம் வந்தோம்—சத்துருக்கள் உன்னுடைய அம்புக்குத் தோற்று, அவை பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளத்தள்ள வந்தாற்போலே, நாங்கள் உன்னுடைய ஸௌந்தரிய ஸௌசீல்யாதி குணங்கள் பிடித்திழுக்க வந்தோமென்கை. (21)

அங்கண்மா ஞாலத் தரசர்* அபிமான
பங்கமாய் வந்துநின் பள்ளிக்கட்டிற் கீழே*
சங்க மிருப்பார்போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்*
கிங்கிணி வாய்ச்செய்த தாமரைப் பூப்போலே*
செங்கண் சிறுச்சிறிதே யெம்மேல் விழியாவோ*
திங்களு மாதித்தியனு மெழுந்தாற்போல்*
அங்க ணிரண்டுங்கொண் டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல்*
எங்கள்மேற் சாப மிழிந்தேலோ ரெம்பாவாய். **22**

அம் கண் மா ஞாலத்து அரசர் — அழகியதாய் விசாலமாய்ப் பெரிதாயுள்ள பூமியில் (அரசாட்சி செய்த ராஜாக்கள்)
அபிமான பங்கம் ஆய் வந்து — (தங்களுடைய) அஹங்கார மடங்கி வந்து
நின் பள்ளிக் கட்டில் கீழே — உன் சிங்காசனத்தின் கீழ்
சங்கம் இருப்பார் போல் — திரள்திரளாக இருப்பது போலே
வந்து — (நாங்களும் உன் இருப்பிடத்தேற) விடைகொண்டு
தலைப்பெய்தோம் — கிட்டினோம்;
கிங்கிணி வாய்ச் செய்த — கிண்கிணியின் வாய்போலிரா நின்ற (பாதி மிக விதமான)
தாமரை பூ போலே — செந்தாமரைப் பூப்போன்ற
செம் கண் — சிவந்த திருக்கண்கள்
சிறுச் சிறிது — கொஞ்சங்கொஞ்சமாக
எம் மேல் — எங்கள் மேலே
விழியாவோ — விழிக்கமாட்டாவோ?
திங்களும் — சந்திரனும்
ஆதித்தியனும் — ஸூர்யனும்
எழுந்தால் போல் — உதித்தாற்போல
அம் கண் இரண்டும் கொண்டு — அழகிய திருக்கண்களிரண்டினாலும்
எங்கள் மேல் நோக்குதி ஏல் — எங்களைக் கடாக்ஷித்தருள்வாயாகில்
எங்கள் மேல் சாபம் — எங்கள் பக்கலிலுள்ள பாபம்
இழிந்து — கழிந்துவிடும்;
ஏல் ஓர் எம் பாவாய்!—,

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், "மாற்ருருனக்கு வலிதொலைந்து" இத்யாதியால் தாங்கள் போக்கற்று வந்தவாற்றைக் கூறினவிடத்தும், "இன்னமும் இவர்களுடைய அகவாயை அறியக் கடவோம்" என்று கண்ணபிரான் பேசாதே கிடக்க; அதுகண்ட ஆய்ச்சிகள், "பிரானே! இப்படியோ இன்னும் உன் திருவுள்ளத்தில் ஓடுவது? எமக்கு நீ தான் புகலாகாதொழிந்தாலும் வேருெரு புகலைத்தேடி ஓடாதபடி அநந்யார்ஹைகளாய் வந்து அடிபணியாநின்ற எங்களை நீ கடாக்ஷித்தருளவேணு"மென்று பிரார்த்திக்கும் பாசுரம், இது.

தம்மிடத்தில் ஈச்வரத்வ புத்தியையுடைய சில அஹங்காரிகளான அரசர்கள் "இப்பூமிக்கு நாம் கடவோம்" என்று அபிமானித்திருந்த அஹங்காரத்தை அடிப்பற்ருேடு அழித்துப்போகட்டு 'ஸோஹம்' என்றிருந்த நிலைகுலைந்து 'தாஸோஹம்' என்று சேஷத்வத்தை முறையிட்டுக் கொண்டு ஸர்வஸ்வாமியான உன்னுடைய பள்ளிக்கட்டிலின் கீழ் வந்து புகுந்து கூட்டங்கூட்டமாக இருப்பதுபோல, நாங்களும் எங்களுடைய ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தைத் தவிர்த்துக் கொண்டு இங்ஙனே வந்து புகுந்தோம்; இனி எம்மைக் கடாக்ஷித்தருளுதியேல், இன்றளவும் உன்னைப் பிரிந்திருந்ததற்கு அடியான பாவங்களடங்கலும் ஒழிந்துவிடு மென்கிருர்கள்.

அபிமானபங்கமாய்—"ஒரு நாயகமாய் ஓடவுலகுடனுண்டவர், கருநாய் கவர்ந்த காலர் சிதைகிய பானையர், பெருநாடுகாண இம்மையிலே பிச்சை தாங்கொள்வர்" என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தபடி ராஜ்யம் முதலியவற்றை இழந்து மிக்க பரிபவங்கள் பட்டு அஹங்காரமடங்கப் பெற்றனரென்க.

ஆய்ச்சிகள் "வந்துதலைப் பெய்தோம்" என்றதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் "பெண்காள்! எல்லாம் ஸபலமாயிற்றதன்ருே? இனி ஒரு குறையுமில்லையே?" என்ன; "உன்னுடைய கடாக்ஷம்பெற நினைத்தன்ருே நாங்கள் வந்தது; அது பெறவேண்டாவோ?" என்கிருர்கள்—"கிங்கிணி வாய்ச்செய்த" இத்யாதியால்.

ஏககாலத்தில் ஞாயிறும் திங்களு முதித்தால் தாமரைமலர் பாதி முகுளிதமாயும், பாதி விகஸிதமாயுமிருக்கு மென்றுகொண்டு, கண்ணபிரானுடைய திருக்கண்களுக்கு அந்த நிலைமையை வேண்டுகின்றனர். இ:்து, இற்பொருளுவமை; வடநூலார், 'அபூதோபமை' என்பர். கண்ணனுடைய திருக்கண்கள் சேதனருடைய குற்றங்குறைகளை நினைத்துப் பாதி மூடியும், அவர்களுடைய கூக்குரலைக்கேட்டுப் பாதிதிறந்து மிருக்குமாதலால், அதற்கு இந்த உவமை கூறியது மிகப்பொருந்தும்.

முதலிலேயே பூர்ணகடாக்ஷஞ் செய்தருளிஞல் தாங்கப்போகாதென்று, பொறுக்கப் பொறுக்கக் கடாக்ஷிக்கவேணு மென்கிருர்கள், சிறுச் சிறிதே என்பதனல்.

"கிங்கிணிவாய்ச் செய்த" என்றவிடத்து, "செய்த" என்கிறவிது—உவமவுருபு; [உபமாவாசகபதம்] எனவே, கிண்கிணிவாய்போன்ற என்றதாயிற்று. கிண்கிணி—அரைச்சதங்கை; பாதிபாகம் மூடினவாருகவும், பாதிபாகம் திறந்தவாருகவுஞ் செய்யப்படுவதொரு ஆபரண விசேஷம். .... (22)

**மாரி மலைமுழஞ்சில் மன்னிக் கிடந்துறங்கும்*
சீரிய சிங்க மறிவுற்றுத் தீவிழித்து*
வேரி மயிர்பொங்க வெப்பாடும் பேர்ந்துதறி*
மூரி நிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டு*
போதருமா போலேநீ பூவைப் பூ வண்ணு* உன்
கோயில்நின் றிங்ஙனே போந்தருளி* கோப்புடைய
சீரிய சிங்கா சனத்திருந்து* யாம்வந்த
காரிய மாராய்ந் தருளேலோ ரெம்பாவாய். 23

மாரி	மழைகாலத்தில்	புறப்பட்டு போதரும் ஆ போலே	வெளிப் புறப்பட்டு வருவது போல,
மலை முழஞ்சில்	மலையிலுள்ள குகைகளில்		
மன்னி கிடந்து	(பேடையும் தானும் ஒரு வஸ்து என்னலாம்படி) ஒட்டிக் கொண்டு கிடந்து	பூவை பூ வண்ணு	காயாம் பூப்போன்ற நிறத்தையுடைய பிரானே !
உறங்கும்	உறங்காநின்ற	நீ	நீ
சீரிய சிங்கம்	(வீர்யமாகிற) சீர்மையையுடைய சிங்கமானது	உன் கோயில் நின்று	உன்னுடைய திருக்கோயிலினின்றும்
அறிவுற்று	உணர்ந்தெழுந்து	இங்ஙனே போந்தருளி	இவ்விடத்தே (ஆஸ்தாநத்தில்) எழுந்தருளி
தீ விழித்து	நெருப்புப்பொறி பறக்கும்படி கண்களை விழித்து	கோப்பு உடைய	அழகிய ஸந்நிவேசத்தையுடைய
வேரி மயிர்	(ஜாதிக்கு உரிய) பரிமளமுள்ள உளைமயிர்களானவை	சீரிய	லோகோத்தரமான
பொங்க	சிலும்பும்படி	சிங்காசனத்து	ஸிம்ஹாஸனத்தின் மீது
எப்பாடும்	நாற்புறங்களிலும்	இருந்து	எழுந்தருளியிருந்து
பேர்ந்து	புடைபெயர்ந்து [அசைந்து]	யாம் வந்த காரியம்	நாங்கள் (மநோரதித்துக்கொண்டு) வந்த காரியத்தை
உதறி	(சரீரத்தை) உதறி	ஆராய்ந்து	விசாரித்து
மூரி நிமிர்ந்து	சோம்பல் முறித்து	அருள்	கிருபை செய்ய வேணும்;
முழங்கி	கர்ஜனை பண்ணி		ஏல் ஓர் எம் பாவாய்!—.

***—இவ்வாய்ச்சிகள் "சங்கமிருப்பார்போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்" என்று வேறு புகலற்று வந்து விழுந்தோ மென்றதைக் கேட்டருளின கண்ண பிரான், கடுக உணர்ந்தருளி, "பெண்காள்! மிகவும் வருந்தி இவ்வளவும் வந்தீர்களே! உங்களிருப்பிடந் தேடிவந்து உங்களை நோக்குகையன்றோ எனக்குக் கடமை! என் ஸ்வரூபத்தை நீங்கள் நன்கு உணர்வீர்களன்றோ? யாரேனும் பகைவர் கையிலகப்பட்டு வ்யஸநப்பட்டு நம்மிடம் வந்து முறைப்பட்டால், நான் அவர்களின் வருத்தமிகுதியைக் கண்ணுற்று, 'ஆ! ஆ!! உங்களுக்கு ஒரு வருத்தம் வருவதற்கு முன்னமே வந்து உங்களை நோக்கவேண்டிய கடமையையுடைய நான் அங்ஙனம் முந்துற வரப்பெருதொழியினும் வருத்தம் நேர்ந்தவுடனேயாகிலும் வந்து உதவப்பெறலாமே; அங்ஙனமும் வந்து உதவப்பெற்றிலேனே; வருத்தமுற்ற நீங்களே உற்றவருத்தத்தை என்னிடம் வந்து முறையிட்டுக்கொள்ளும்படி நான் அந்யபரனு யிருந்தொழிந்தேனே; என்னுடைய

இக்குற்றத்தை நீங்கள் பொறுத்தருளவேணும்' என்று அஞ்சி நடுங்கிக் கூறும் முறையையுடைய என் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்கள் உங்களுக்குத் தெரிந்தவையே யன்றோ? உங்களை நான் இவ்வளவு வருத்தமுறுத்தியதைப்பற்றிப் பொறை வேண்டுகின்றேன்; இனி உங்கள் காரியத்தைக் குறையறத் தலைக்கட்டித் தருகின் றேன்; உங்களுக்கு நான் செய்யவேண்டுவதென்?'' என்ன; அதனைக்கேட்ட ஆய்ச்சிகள், "பிரானே! எங்களுடைய மநோரதம் இப்படி ரஹஸ்யமாக விண் ணப்பஞ் செய்யக்கூடியதன்று; பெரிய கோஷ்டியாக எழுந்தருளியிருந்து கேட் டருளவேணும்'' என்று ஆஸ்தாநத்திற் புறப்பாடு ஆகவேண்டிய கிரமத்தை விண்ணப்பஞ்செய்யும் பாசுரம், இது.

வர்ஷா காலத்தில் எல்லாவிடங்களும் ஒரு நீர்க்கோப்பாகும்படி மழை பெய்ய, வழிகளெல்லாம் தூருகி ஸஞ்சாரத்திற்கு அயோக்யமா யிருக்குமாத லால் அப்போது அரசர்களும் தத்தம் பகைவரிடத்துள்ள பகையையும் மறந்து சேனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு போர்புரியப் புறப்படுவதைத் தவிர்ந்து நாலாறு திங்கள்வரை அந்தப்புரத்தில் மன்னிக்கிடப்பர்; சக்ரவர்த்தி திருமகனும் பிராட் டியைப் பிரிந்த பின்னர் விரைவில் முயன்று அவளை வருவித்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தும் வர்ஷா காலத்தில் மஹாராஜர் வெளிப்புறப்படவொண்ணா தென்று ஸுக்ரீவ மஹாராஜரைத் தாரையோடுகூடிக் கிடந்துறங்கவிட்டுத் தானும் இளையபெருமாளுமாக மால்யவத் பர்வதத்தில் மிக்க வருத்தத்துடனே அக்காலத்தைக் கழித்தருளினரன்றோ? ஆனபின்பு, மாரிகாலமானது பிரிந்தார் கூடுங்காலமாயும், கூடினார் சிருங்காரரஸமநுபவிக்குங் காலமாயுமிருக்குமாதலால் சிங்கங்களும் அக்காலத்தில் பர்வத குஹைகளிற் கிடந்துறங்கும்; அக்குஹை வாசலில் களிறுகள் வந்தடைந்து பிளிறினாலும் அவ்வொலி செவிப்படாதவாறு கவே அவை கிடந்துறங்கும்; மாரிகாலங் கழிந்தவாறே அவை உறக்கத்தை விட்டெழுந்து, 'நம் எல்லைக்குள் புகுந்தாரார்?' எனச்சீறி நோக்குவதுபோற் கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்கும்படி விழித்து நாற்புறமும் நோக்கி, உளை மயிர்கள் சிலம்புமாறு சுற்றும் அசைந்து, உறங்கும்போது அவயவங்களை முடக் கிக்கொண்டுகிடந்தமையா லுண்டான திமிர்ப்பு தீரும்படி அவயவங்களைத் தனித் தனியே உதறி, உலாவுகைக்கு உடல் விதேயமாம்படி உடலை ஒன்றாக நிமிர்த்து [சோம்பல் முறித்து என்றபடி] மற்ற துஷ்டமிருகங்கள் கிடந்தவிடத்தில் கிடந்தபடியே உயிர் மாய்ந்து முடியும்படி வீரகர்ஜனைபண்ணிப் பின்பு தன் இருப்பிடத்தைவிட்டு யதேச்சமாக ஸஞ்சரிப்பதற்காக வெளிப்புறப்படுவது இயல்வு. அங்ஙனமே கண்ணபிரான் புறப்பட்டு சிங்காசனத்தேற எழுந்தருளு மாறு வேண்டுகின்றனர். சிங்கம் மலைமுழஞ்சிற் கிடந்துறங்குவதுபோல் இவ் வசோதை யிளஞ்சிங்கம் "நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர் மார்பா'' என்றபடி *நீளா துங்கஸ்தநகிரிதட ஸுப்தமாயிருக்கும்படி காண்க.

சிங்கம் பிறக்கும்போதே "ம்ருகேந்திரன்'' என்றும் "ம்ருகராஜன்'' என்றும் சிறப்புப் பெயரைப் பெறுதல்பற்றிச் சீரியசிங்க மெனப்பட்டது. கண்ண பிரானும் நரஸிம்ஹாவதாரத்திற்போற் சிலபாகஞ் சிங்கமாயும் சிலபாகம் மானிடமாயு மிருக்கையன்றியே "சிற்றாயர் சிங்கம்'' என்றபடி பூர்ண ஸிம்ஹ மாயிருத்தலால், சீரிய என்னுமடைமொழி இவனுக்குமொக்கு மென்க.

அறிவுற்று—என்ற சொல்லாற்றலால், அடியோடு அறிவில்லாததொரு வஸ்துவுக்கு அறிவு குடிபுகுந்தமை தோன்றும்; சிங்கம் பேடையைக்கட்டிக் கொண்டு கிடந்துறங்கும்போது அறிவிழந்திருக்கும். கண்ணபிரானும் அடியார்

காரியத்தைச் செய்ய நினைத்து உணர்வதற்கு முன்னர் அறிவற்றதொரு பொருளாகவேயன்றோ எண்ணப்படுவன்.

]—கண்ணபிரான் ஆய்ச்சிகளின் கூக்குரலைக்கேட்டு உணர்ந்தனனாதலால், "இவர்கள் இங்ஙனம் கூக்குரலிடும்படி இவர்கட்கு யாரால் என்ன துன்பம் நேர்ந்ததோ!" என்று உடனே திருக்கண்கள் சீற்றந்தோற்றச் சிவக்குமென்க. (அடியாருடைய பகைவரைப்பற்றின சீற்றம்).

வேரிமயிர் பொங்க—சிங்கத்தின் ஸடைகளில் ஜாதிக்கு ஏற்றதொரு பரிமளமுண்டாதல் அறிக. கிடந்துறங்கும்போது உளைமயிர்கள் நெருக்குண்டு அமுங்கிக் கிடக்குமாதலால், உணர்ந்தவுடனே அவற்றை மலரச்செய்வது சாதியியல்பு. அங்ஙனமவற்றை மலரச்செய்வதற்காக, எப்பாடும் பேர்ந்து உதறும். எப்பாடும்—எல்லாப் பக்கங்களிலும் என்றபடி. பேர்ந்து—பெயர்ந்து என்றவாறு. பெயர்தல்—அசைதல். மூரி என்று—சோம்பலுக்குப் பெயர்; "மூரி நிமிர்ந்து" என்றது—சோம்பல் தீரும்படி நிமிர்ந்து என்றபடி.

["யாம்வந்த காரியம்"] இப்போதே இவர்கள் வந்த காரியம் இன்னதென்று இயம்பாதொழிவானென்? எனில்; முதலடியிலே சொல்லிவிட்டால் ஸ்வதந்திரனாகிய இவன் மறுத்தாலும் மறுக்கக்கூடுமென்றஞ்சி, இன்னும் நாலடி கிட்டச் சென்றவாறே விண்ணப்பஞ் செய்வோமென்றிருக்கிறார்கள். அதாவது—"சிற்றஞ் சிறுகாலே" என்ற பாட்டில் விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்கள். "உன்றன்னோடுற்றோமே யாவோமுனக்கே நாமாட்செய்வோம், மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" என்றது காண்க. .... (23)

**அன்றிவ் வுலக மளந்தா யடிபோற்றி*
சென்றங்குத் தென்னிலங்கை செற்றாய் திறல்போற்றி*
பொன்றச் சகட முதைத்தாய் புகழ் போற்றி*
கன்று குணிலா வெறிந்தாய் கழல்போற்றி*
குன்று குடையா வெடுத்தாய் குணம் போற்றி*
வென்று பகைகெடுக்கும் நின்கையில் வேல்போற்றி
என்றென்றுன் சேவகமே யேத்திப் பறைகொள்வான்*
இன்றியாம் வந்தோ மிரங்கேலோ ரெம்பாவாய். 24

அன்று	(இந்திரன் முதலானவர்கள் மஹாபலியால் நலிவுபட்ட) அக்காலத்தில்	சென்று	எழுந்தருளி
இ உலகம்	இந்த லோகங்களை	தென் இலங்கை	(அவனுடைய பட்டணமாகிய) அழகிய லங்காபுரியை
அளந்தாய்	(இரண்டடியால்) அளந்தருளினவனே!	செற்றாய்	அழித்தருளினவனே!
அடி	(உன்னுடைய அத்) திருவடிகள்	திறல்	(உன்னுடைய) மிடுக்கு
போற்றி	பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ்க;	போற்றி	பல்லாண்டு வாழ்க;
அங்கு	பிராட்டியைக் களவு கண்ட இராவணனிருக்குமிடத்தில்	சகடம் பொன்ற	சகடாஸுரன் முடியும்படி
		உதைத்தாய்	(அச்சகடத்தை) உதைத்தருளினவனே!
		புகழ் போற்றி!	(உன்னுடைய) கீர்த்தியானது வாழ்க;

கன்று	கன்றாய் நின்ற ஒரு அஸுரனை [வத்ஸாஸுரனை,]	கெடுக்கும்	அழிக்கின்ற
குணிலா	எறிதடியாகக் (கொண்டு)	நின் கையில் வேல் போற்றி	உனது திருக்கையிலுள்ள வேல் வாழ்க;
எறிந்தாய்	(கபித்தாஸுரன் மீது) எறிந்தருளினவனே!		
கழல்	(உன்னுடைய) திருவடிகள் போற்றி!—;	என்று என்று	என்றிப்படிப் பலவாறாக மங்களாசாஸநம் பண்ணிக் கொண்டு
குன்று	கோவர்த்தனகிரியை	உன் சேவகமே	உன்னுடைய வீர்யங்களையே
குடையா	குடையாக	ஏத்தி	புகழ்ந்துகொண்டு
எடுத்தாய்	தூக்கினவனே!	யாம்	அடியோம்
குணம்	(உன்னுடைய ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாதி) குணங்கள் போற்றி!—;	இன்று	இப்போது
		பறை கொள்வான் வந்தோம்	பறை கொள்வதற்காக (உன்னிடம்) விடை கொண்டோம்;
வென்று	(பகைவரை) ஜயித்து	இரங்கு	கிருபை பண்ணியருள்;
பகை	த்வேஷத்தை		ஏல் ஓர் எம் பாவாய்!—.

* * *—பாரதப்போரில் அர்ஜுநன் 'இரண்டு சேனைகளின் நடுவே தேரைக்கொண்டுபோய் நிறுத்து' என்ன, அங்ஙனமே செய்த கண்ணபிரான் பெண்களின் வேண்டுகோளை மறுக்கமாட்டாதானதலால் அவர்களின் பிரார்த்தனைக்கு இசைந்து, 'பெண்காள்! இதோ புறப்பட்டு வருகிறேன்' என்று சொல்லித் திருப்பள்ளியறையில் நின்றும் திவ்ய ஸிம்ஹாஸனத்தளவும் வரத் தொடங்க, அதனைக்கண்ட ஆய்ச்சிகள், பண்டு தண்டகாரணிய வாசிகளான முனிவர் 'இராமபிரானைக் கண்டவுடனே ராக்ஷஸரால் நமக்கு நேரும் பரிபவங்களைச் சொல்லி முறையிடவேணும்' என்று பாரித்திருந்தவர், இராமபிரானைக் கண்டவாறே ராக்ஷஸ பரிபவங்களை மறந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணத்தொடங்கினாற்போல, இவர்களும் தங்கள் மநோரதங்களையெல்லாம் மறந்து 'இத்திருவடிகளைக்கொண்டோ இவனை நாம் நடக்கச்சொல்லுவது!' என வருந்தி அத்திருவடிகளையெடுத்து முடிமேற் புனைந்து கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு, பண்டு உலகளந்தருளினவாற்றையும் சகடமுதைத்தவாற்றையும் நினைந்து வயிறெரிந்து இத்திருவடிகட்கு ஒரு தீங்கும் நேராதொழியவேணுமென்று மங்களாசாஸநஞ் செய்வதாய்ச் செல்லும் பாசுரம், இது.

உலகளந்தருளினபோது அமரர்கள் தங்கள் பிரயோஜனத்தைப்பெற்று அவ்வளவோடே மீண்டனரேயன்றி, 'இம் மெல்லடிகளைக்கொண்டு காடுமோடையும் அளக்கப் பண்ணினோமே!' என்று வயிறெரிந்து அத்திருவடிகட்குக் காப்பிட்டார் ஆருமில்லை என்கிற குறைதீர இப்போது இவ்வாயர்மாதர் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகின்றனரென்க. இவ்வுலகம் என்ற சொல்லாற்றலால் மென்மை பொருந்திய திருக்கைகளையுடைய பிராட்டிமாரும் பிடிக்கக்கூசும்படி புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான திருவடி எங்கே! *உடையுங்கடியனவூன்று வெம்பரற்களுடைக் கடிய வெங்கானிடங்கள் எங்கே! என்றவாறு தோற்றும். **அளந்தாய்!**—'அளந்தான்' என்பதன் ஈறுதிரிந்த விளி. போற்றி, வாழி, பல்லாண்டு—இவை ஒரு பொருட் சொற்கள். **அடிபோற்றி**—*தாளாலுலகமளந்த அசவு தீரவேணும் என்றபடி.

பொன்ற—பொடி பொடியாம்படி என்றபடி. புகழ்—பெற்ற தாயுங்கூட உதவப் பெறாத ஸமயத்தில் தன் வலியையேகொண்டு தன்னைக்காத்தமையால் வந்த கீர்த்தி.

முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக்களைவதுபோல் துஷ்டரைக்கொண்டே துஷ்டரைக்களையும் வல்லமை கன்றுகுணிலாவெறிந்த வரலாற்றினால் விளங்கும். குணில்—எறிகருவி. கன்றைக் குணிலாகக் கொண்டெறிந்தது திருக்கையாயிருக்க, அதற்குப் போற்றி யென்னாதே, "கழல் போற்றி" என்றது சேருமாறென்? எனில்; (ஆறாயிரப்படி.) "விளாவை இலக்காகக் குறித்துக் கன்றை எறிகருவியாகக் கொண்டு எறிவதாக நடந்தபோது குஞ்சித்த திருவடிகளில் வீரக் கழலையும் அகவாயிற் சிவப்பையுங் கண்டு காப்பிடுகிறார்கள்." "[அடி போற்றி!—கழல்போற்றி.] நீட்டின திருவடிகளுக்கும் குஞ்சித்த திருவடிகளுக்கும் சூழ்ந்திருந்து பரிவாரைப் போலே பரிகிறார்கள்."

இந்திரன் மேகங்களை ஏவி மழைபெய்வித்துத் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள சராசரங்க ளனைத்துக்கும் பெருத்த தீங்கை உண்டுபண்ணப் புகுந்ததற்குக் கண்ணபிரான் சீற்றமுற்று அவ்விந்திரன் தலையை அறுத்தெறிய வல்லமை பெற்றிருந்தபோதிலும், அப்பிரான் அவன் திறத்து இறையுஞ் சீற்றங்கொள்ளாமல், 'நம்மிடத்தில் ஆநுகூல்யமுடைய இந்திரனுக்கு இக்குற்றம் ப்ராமாதிகமாக வந்ததன்றோ, பெரும்பசியாற் பிறந்த கோபத்தினால் இப்போது தீங்கிழைக்க ஒருப்பட்டானேலும் சிறிதுபோது சென்றவாறே தானே ஓய்வன்; இவனுடைய உணவைக் கொள்ளை கொண்ட நாம் உயிரையுங் கொள்ளைகொள்ளக் கடவோமல்லோம்' எனப் பேரருள் பாராட்டி, அடியாரை மலையெடுத்துக்காத்த குணத்திற்குப் பல்லாண்டு பாடுகின்றனர்.

[வேல்போற்றி] வெறுங்கையைக் கண்டாலும் போற்றி! என்னுமவர்கள், வேல்பிடித்த அழகைக் கண்டால் 'போற்றி!' என்னாதொழிவரோ? •

"அடிபோற்றி, திறல்போற்றி, புகழ்போற்றி, கழல்போற்றி, குணம் போற்றி, வேல்போற்றி" என்று இவர்கள் நாக்குக்கு இடும் ஷட்ரஸமிருக்கிறபடி. இவையே அறுசுவையடிசிலாம்.

"பறைகொள்வான் இன்று யாம் வந்தோம்" என்றது—*எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கும் உன்றன்னோடு உற்றோமேயாய் உனக்கே நாமாட்செய்ய வந்தோம் என்றபடி.

யாம் வந்தோம் இரங்கு என்ற சொல்லாற்றலால், பரகதஸ்வீகாரமே ஸ்வரூபாநுரூபமென்றும், ஸ்வகதஸ்வீகாரம் ஸ்வரூபவிருத்தமென்றும் துணிந்திருக்கின்ற அடியோங்கள் உன் வரவை எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டியவர்களாயினும், ஆற்றாமையின் மிகுதியால் அங்ஙனமிருக்க வல்லமையற்று வந்துவிட்டோம், இக்குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென வேண்டுகின்றமை தோற்றும்.

இன்று+யாம், இன்றியாம்; "யவ்வரின் இய்யாம்" என்பது

ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து* ஓரிரவில்
ஒருத்தி மகனா யொளித்து வளர*
தரிக்கிலா னாகித்தான் தீங்கு நினைந்த*
கருத்தைப் பிழைப்பித்துக் கஞ்சன் வயிற்றில்*

நெருப்பென்ன நின்ற நெடுமாலே* உன்னை
அருத்தித்து வந்தோம் பறைதருதி யாகில்*
திருத்தக்க செல்வமும் சேவகமும் யாம்பாடி*
வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய். 25

ஒருத்தி	தேவகிப் பிராட்டியாகிற ஒருத்திக்கு
மகன் ஆய்	பிள்ளையாய்
பிறந்து	அவதரித்து
ஓர் இரவில்	(அவதார காலமாகிய அந்த) ஒரு ராத்திரியில் (திருவாய்ப்பாடியில் நந்தகோபர் திருமாளிகையில் வந்து சேர்ந்து),
ஒருத்தி	யசோதைப் பிராட்டியாகிற ஒருத்தியினுடைய
மகன் ஆய்	பிள்ளையாய்
ஒளித்து வளர	ஏகாந்தமாக வளரும் காலத்தில்
தான்	தான் [கம்ஸன்]
தரிக்கிலான் ஆகி	(அங்ஙனம் வளர்வதைப்) பொறுதவனாய்
தீங்கு நினைந்த	(இவனை எப்படியாகிலும் கொல்லவேணும் என்று) தீங்கை நினைத்த
கஞ்சன்	கம்ஸனுடைய
கருத்தை	எண்ணத்தை
பிழைப்பித்து	வீணாக்கி
வயிற்றில்	(அக்கஞ்சனுடைய) வயிற்றில்
நெருப்பு என்ன நின்ற	'நெருப்பு' என்னும்படி நின்ற
நெடுமாலே	ஸர்வாதிகனான எம்பெருமானே!
உன்னை	உன்னிடத்தில்
அருத்தித்து வந்தோம்	(புருஷார்த்தத்தை) யாசிப்பவர்களாய்க் கொண்டு வந்தோம்;
பறை தருதி ஆகில்	எங்களுடைய மநோரதத்தை நிறைவேற்றித் தருவாயாகில்
திரு தக்க செல்வமும்	பிராட்டி விரும்பத்தக்க ஸம்பத்தையும்
சேவகமும்	வீர்யத்தையும்
யாம் பாடி	நாங்கள் பாடி
வருத்தமும் தீர்ந்து	(உன்னைப் பிரிந்து படுகிற) துயரம் நீங்கி
மகிழ்ந்து	மகிழ்ந்திடுவோம்;

ஏல் ஓர் எம் பாவாய்!—.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் மங்களாசாஸநம் பண்ணின பெண்களை நோக்கிக் கண்ணபிரான், 'பெண்காள்! நம்முடைய வெற்றிக்குப் பல்லாண்டு பாடுகை உங்களுக்கு ஜந்மஸித்தம்; இது கிடக்க, நீங்கள் இக்குளிரிலே உங்களுடலைப் பேணாமல் வருந்திவந்தீர்களே! உங்களுடைய நெஞ்சிலோடுகிறது வெறும் பறையேயோ? மற்றேதேனு முண்டோ?' எனவினவ; அது கேட்ட பெண்கள், பிரானே! உன்னுடைய குணங்களை நாங்கள் பாடிக்கொண்டு வருகையாலே ஒரு வருத்தமும் படாமல் சுகமாக வந்தோம்; பறை என்று ஒரு வ்யாஜத்தையிட்டு நாங்கள் உன்னையே காண்! பெறநினையா நின்றோம்' என்று விடை கூறுவதாய்ச் செல்லும் பாசுரம், இது.

அரிய தொழில்களையும் எளிதாகச் செய்து முடித்தவுனக்கு எங்கள் வேண்டுகோளைத் தலைக்கட்டித்தருவது மிகவுமெளியதே என்னுங் கருத்துப்படக் கண்ணபிரானை விளிக்கின்றனர், முன் ஐந்தடிகளால்.

"தேவகி மகனாய்ப் பிறந்து எசோதை மகனாய் ஒளித்துவளர" என்னாமல், ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்துவளர" என்றது—அத்

தேவகி யசோதைகளின் ஒப்புயர்வற்ற வைலக்ஷண்யத்தை உளப்படுத்தியவாறு. 'தேவகி கண்ணனைப் பெற்ற பாக்கியவதி. எசோதை கண்ணனை வளர்த்தெடுத்த பாக்கியவதி' என்று உலகமடங்கலும் புகழும்படியான அவர்களது வீறுபாட்டை, 'ஒருத்தி' என்ற சொல் நயத்தால் தோற்றுவிக்கிறபடி. ஒருத்தீ—அத்விதீயை என்றபடி.

கண்ணபிரான் யசோதையி னிடத்து வளர்ந்தவளவையே கொண்டு அவனை அவளது மகனாகக் கூறுதல் பொருந்துமோ? எனின்; அழுது முலைப்பால் குடித்த இடமே பிறந்தவிடமாதலாலும், கண்ணபிரான் அழுது முலைப்பால் குடித்ததெல்லாம் யசோதையிடத்தேயாதலாலும், திருப்ரதிஷ்டை பண்ணினவர்களிற்காட்டிலும் ஜீர்ணோத்தாரணம் பண்ணினவர்களே முக்கியராதலாலும் கண்ணபிரான் யசோதைக்கே மகனாவனென்க.

ஒளித்துவளர—பிறந்தவிடத்தில் ப்ரகாசமாக இருக்கவொண்ணாதாப் போலவே, வந்து சேர்ந்தவிடத்திலும் விஷத்ருஷ்டிகளான பூதநாதிகளுக்கு அஞ்சி ஒளித்து வளர்ந்தபடி. "வானிடைத் தெய்வங்கள் காண, அந்தியம்போது அங்கு நில்லேல்" என்று அநுகூலர் கண்ணிலும் படவொண்ணாதபடி அடக்குமவர்கள் ப்ரதிகூலர் கண்ணில் படவொட்டுவர்களோ? "அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கொலாங்கென்றாழு மென்னாருயிர் ஆன்பின் போகேல்" "கண்ணா நீ நாளைத்தொட்டுக் கன்றின்பின் போகேல் கோலஞ்செய் திங்கேயிரு" இத்தியாதி. பாசுரங்களை இங்கே நினைப்பது.

தரிக்கிலானாகி—நாரதாதிகள் கம்ஸனிடத்துச் சென்று, 'உன்னுடைய சத்துரு திருவாய்ப்பாடியிலே வளராநின்றான்' என்ன, அவன் அதுகேட்ட மாத்திரத்திலே, 'நம் கண் வட்டத்திலில்லையாகில் என்செய்தாலென்?' என்றிராமல், 'சதுரங்கபலத்தோடே கூடி ஐச்வர்யத்திற்கு ஒரு குறையுமின்றியே இருந்தோமாகில் வந்தவன்று பொருகிறோம்' என்று ஆறியிராமல் அப்போழுதே தொடங்கித் தீங்குசெய்கைக்கு உறுப்பான பொறாமையைச் சொல்லுகிறது.

தீங்குநினைந்த—சகடம், கொக்கு, கன்று, கழுதை, குதிரை, விளாமரம், குருந்தமரம் முதலிய பல வஸ்துக்களில் அசுரர்களை ஆவேசிக்கச் செய்தும், பூதனையை அனுப்பியும், வில்விழவுக்கென்று வரவழைத்துக் குவலயாபீடத்தை ஏவியும், இப்படியாகக் கண்ணபிரானை நலிவதற்குக் கஞ்சன் செய்த தீங்குகட்கு ஓர் வரையறை யில்லாமை யுணர்க தீங்கு—பால்பகா அஃறிணைச்சொல்.

கருத்தைப் பிழைப்பித்து—எவ்வகையிலாவது கண்ணனை முடித்துவிட்டு இறுதியில் மாதுல ஸம்பந்தத்தைப் பாராட்டி 'ஐயோ! என் மருமகன் இறந்தொழிந்தானே!' என்று கண்ணீர்விட்டு அழுது துக்கம்பாவிக்கக் கடவோம்' என்று நினைத்திருந்த கம்ஸனுடைய நினைவை அவனோடே முடியும்படி செய்தருளினனென்க. பிழைப்பித்தல்—பிழையை உடையதாகச் செய்தல். பாழாக்கி என்பது தேர்ந்தபொருள்.

கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்ற நெடுமாலே—"போய்ப்பாடுடைய நின் தந்தையுந் தாழ்த்தான் பொருதிறற் கஞ்சன் கடியன், காப்பாருமில்லைக் கடல்வண்ணா! உன்னைத் தனியே போயெங்குந்திரிதி", "என்செய்ய வென்னை வயிறு மறுக்கினாய் ஏதுமோரச்சமில்லை, கஞ்சன் மனத்துக்கு உகப்பனவே செய்தாய்

காயாம் பூவண்ணங் கொண்டாய்!", "வாழுகில்லேன் வாசுதேவா!" என்று—கண்ணபிரானுடைய சேஷ்டைகளை நினைந்து வயிறெரிந்து கூறும் பெண்டிருடைய வயிற்றிலிருந்த நெருப்பையெல்லாம் வாரிக் கண்ணபிரான் கஞ்சன் வயிற்றில் எறிந்தனன் போலும். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தேவகியின் வயிற்றிற்குப் பிள்ளையாகவும் கஞ்சன்வயிற்றிற்கு நெருப்பாகவு மிருப்பனென்க. நெடுமாலே! என்ற விளியினாற்றலால்—இப்படி நாட்டிற் பிறந்து படாதனபட்டுக் கஞ்சனைக் கொன்றது அடியாரிடத்துள்ள மிக்க வியாமோஹத்தினால் என்பது போதரும்.

இங்ஙனங் கண்ணபிரானை ஆய்ச்சிகள் ஸம்போதிக்க, அதுகேட்ட கண்ணபிரான்!, "பெண்காள்! நீங்கள் சொல்லியபடி நான் கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்றது உண்டு; அதுகிடக்க, இப்போது நான் உங்களுக்குச் செய்ய வேண்டுவதென்?" என்று கேட்க, மறுமொழி கூறுகின்றனர்:—'பிரானே! எங்களுக்கு நீ பிறந்துகாட்டவும் வேண்டா; வளர்ந்து காட்டவும் வேண்டா; கொன்று காட்டவும் வேண்டா, உன்னைக் காட்டினால் போதும்' என்ற கருத்துப்படக் கூறுமாறு காண்க. [உன்னை அருத்தித்து வந்தோம்] "என்னை யாக்கிக் கொண்டெனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம்" என்றபடி அடியார்க்கு நீ வேறொன்றைக் கொடாதே உன்னையே கொடுக்குமவனாதலால், நாங்கள் உன்னையே வேண்டி வந்தோம். இவர்கள் இங்ஙனஞ் சொல்லக்கேட்ட கண்ணபிரான், 'பெண்காள்! "பறைகொள்வான் இன்று யாம் வந்தோம்" என்று ஒருகால் சொல்லுகிறீர்கள்; "உன்னை யருத்தித்து வந்தோம்" என்று ஒருகால் சொல்லுகிறீர்கள்; இஃது என்னே! பரஸ்பர விருத்தமாகப் பேசுகின்றீர்களே!' என்று கேட்க; இவர்கள், மீண்டும் "பறைதருதியாகில்" என்கிறார்கள்; பறை என்னும் பதத்தின் பொருளைச் "சிற்றஞ் சிறுகாலே" என்ற பாட்டிலன்றோ இவர்கள் வெளியிடுகின்றனர்—"இற்றைப் பறைகொள்வானன்றுகாண்" இத்யாதியால்.

"தருதியாகில்" என்ற சொல்லாற்றலால், சேதநனுடைய க்ருத்யமொன்றும் பலஸாதகமாகமாட்டாது; பரமசேதநனுடைய நினைவே பலஸாதகமென்னும் ஸத்ஸம் ப்ரதாயார்த்தம் வெளிப்படையாம்.

'பெண்காள்! உங்களுடைய கருத்தை அறிந்துகொண்டேன்; நீங்கள் வந்தபடிதான் என்? வருகிறபோது மிகவும் வருத்தமுற்றீர்களோ?' என்று உபசரித்துக்கேட்க; பிரானே! உன்னுடைய ஐச்வரியத்தையும் ஆண்பிள்ளைத் தனத்தையும் அடியோம் வயாரப் பாடிக்கொண்டு வந்தோமாகையால் எமக்கு ஒரு வருத்தமுமில்லை' என்கிறார்கள். .... (25)

மாலே மணிவண்ணா மார்கழி நீராடுவான்*
மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்*
ஞாலத்தை யெல்லாம் நடுங்க முரல்வன*
பாலன்ன வண்ணத்துன் பாஞ்ச சன்னியமே*
போல்வன சங்கங்கள் போய்ப்பா டுடையனவே*
சாலப் பெரும்பறையே பல்லாண் டிசைப்பாரே*
கோல விளக்கே கொடியே விதானமே*
ஆலி னிலையா யருளேலோ ரெம்பாவாய். 26

மாலே	(அடியார் பக்கலில்) வியாமோஹமுடையவனே !
மணி வண்ணா	நீலமணி போன்ற வடிவை உடையவனே !
ஆலின் இலையாய்	(ப்ரளயகாலத்தில்) ஆலந்தளிரில் பள்ளிகொள்பவனே !
மார்கழி நீராடுவான்	மார்கழி நீராட்டத்திற்காக
மேலையார்	உத்தமபுருஷர்கள்
செய்வனகள்	அநுட்டிக்கும் முறைமைகளில்
வேண்டுவன	வேண்டியவற்றை
கேட்டி ஏல்	கேட்கிறாயாகில்; (அவற்றைச் சொல்லுகிறோம்)
ஞாலத்தை எல்லாம்	பூமியடங்கலும்
நடுங்க	நடுங்கும்படி
முரல்வன	ஒலிசெய்யக் கடவனவும்
பால் அன்ன வண்ணத்து உன் பாஞ்சசன்னியமே போல்வன	பால் போன்ற நிறமுடையதான உன்னுடைய ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை ஒத்திருப்பனவுமான
சங்கங்கள்	சங்கங்களையும்
போய் பாடு உடையன	மிகவும் இடமுடையனவும்
சால பெரு	மிகவும் பெரியனவுமான
பறை	பறைகளையும்
பல்லாண்டு இசைப்பார்	திருப்பல்லாண்டு பாடுமவர்களையும்
கோலம் விளக்கு	மங்கள தீபங்களையும்
கொடி	த்வஜங்களையும்
விதானம்	மேற்கட்டிகளையும்
அருள்	ப்ரஸாதித்தருளவேணும் ;

ஏல் ஓர் எம் பாவாய் !—.

* * *—'பெண்காள் ! "உன்னை யருத்தித்து வந்தோம் பறை தருதியாகில்" என்கிறீர்கள் ; நம்முடைய ஸம்ச்லேஷரஸத்திலே உத்ஸாஹமுடையவர்கள் வேறொன்றை விரும்பக்கூடாமையாலே, அதென் சொன்னீர்களென்று அதிலே ஒரு ஸம்சயம் பிறவாநின்றது ; அதாகிறது எது ? அதற்கு மூலம் எது ? அதற்கு வேண்டுவன எவை ? அவற்றுக்கு ஸங்க்யை எத்தனை ? இவற்றை விரியச் சொல்லுங்கள்' என்று கண்ணபிரான் நியமித்தருள, அதுகேட்ட ஆய்ச்சிகள், 'பிரானே ! உன் முகவொளியை வெளியிலேகண்டு உன் திருநாமங்களை வாயாரச் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொரு நோன்பை இடையர் ப்ரஸ்தாவிக்கையாலே உன்னோட்டைக் கலவிக்கு அது அவிருத்தமாயிருக்கின்றமையைக் கருதி இடையர் பக்கலில் நன்றி நினைவாலே அந்நோன்பிலே இழிந்தோம்; அதற்கு, முன்னோர்கள் செய்து போருவதொன்றுண்டு ; அதற்கு வேண்டும் உபகரணங்களான அங்கங்களும் இவை; அவற்றையும் தந்தருள வேணுமென்று வேண்டிக்கொள்ளும் பாசுரம், இது.

இவர்கள் "மார்கழி நீராடுவான்" என்றவுடனே, கண்ணபிரான் மேன்மேலும் இவர்கள் வாயைக் கிளப்பி வார்த்தை கேட்கவிரும்பி, 'மார்கழியாவதென் ? நீராட்டமாவதென் ? இது யார்செய்யுங் காரியம் ? அப்ரஸித்தமானதொன்றைச் சொல்லா நின்றீர்களே என்ன ; அது கேட்ட இவர்கள் "தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம்" இத்யாதிகளை நெஞ்சிற்கொண்டு, 'சிஷ்டாநுஷ்டாநம் ப்ரமாணமன்றோ ? இந்நோன்பு சிஷ்டாநுஷ்டாந ஸித்தமன்றோ ? என்கிறார்கள்.

இங்ஙன் இவர்கள் சிஷ்டாநுஷ்டாநத்தை எடுத்துக் கூறியவாறே, அவன் 'பெண்காள் ! லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாக அவர்கள் அநபேக்ஷிதங்களையுஞ் செய்யாநிற்பர் ; அவர்கள் செய்யுமாபோலே அவையெல்லாம் செய்யப் போகாதே' என்ன; வேண்டுவன கேட்டியேல்" என்கிறார்கள். அவர்கள் செய்து

போருமவற்றில் இப்போது அதிகரித்த காரியத்திற்கு அபேக்ஷிதமுமாய் ஸ்வ ரூபத்திற்கு அவிருத்தமுமாயிருக்குமவற்றைக் கேட்கிறாயாகில் என்றபடி.

"ஞாலத்தை எல்லாம்" என்றது "ஞாலமெல்லாம்" என்றபடி; உருபு மயக்கம். அன்றேல், "நடுங்க" என்னும் வினையெச்சத்திற்குப் பிறவினைப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

திருப்பள்ளி யெழுச்சிக்குச் சங்குகள் வேண்டும்; புறப்பாட்டுக்குப் பறை வேண்டும்; பறை கொட்டிக்கொண்டு புறப்படும்போது எதிரே நின்று திருப் பல்லாண்டுபாட அரையர் வேண்டும்; பாடுவார் எங்கள் முகத்திலே விழித்து நாங்கள் அவர்கள் முகத்திலே விழித்துக்கொண்டு போம்படி மங்களதீபம் வேண்டும்; நெடுந்தூரத்திலேயே எங்கள் திரளைக்கண்டு சிலர் வாழும்படி முன்னே பிடித்துக்கொண்டு போவதற்குக் கொடிவேண்டும்; புறப்பட்டுப் போம்போது பனி தலைமேல் விழாதபடி காக்க ஒரு மேற்கட்டி வேண்டும்; ஆகிய இவ்வுபகரணங்களையெல்லாம் நீ தந்தருளவேணு மென்கிறார்கள்.

கேட்ட கண்ணபிரான், 'பெண்காள்! இவ்வளவு பொருள்களை நான் எங்ஙனே சேமித்துத் தரவல்லேன்? இஃது எனக்கு மிகவும் அரிய காரிய மாயிற்றே!' என்ன; உன்னுடைய சிறிய வயிற்றிலே பெரிய லோகங்களெல்லா வற்றையும் வைத்து ஒரு ஆலந்தளிரிலே கிடந்து அகடிதங்களைச் செய்யவல்ல உனக்குங்கூட அரிய தொன்றுண்டோ? என்னுங்கருத்துப்பட "ஆலினிலை யாய்!" என விளிக்கின்றனர். .... (26)

கூடாரை வெல்லுஞ்சீர்க் கோவிந்தா* உன்றன்னைப்
பாடிப் பறைகொண்டு யாம்பெறு சம்மானம்*
நாடு புகழும் பரிசினால் நன்றாக*
சூடகமே தோள்வளையே தோடே செவிப்பூவே*
பாடகமே யென்றனைய பல்கலனும் யாமணிவோம்*
ஆடை யுடுப்போ மதன்பின்னே பாற்சோறு*
மூடநெய் பெய்து முழங்கை வழிவார*
கூடியிருந்து குளிர்ந்தேலோ ரெம்பாவாய். 27

கூடாரை	தன் அடிபணியாதவர்களை
வெல்லும் சீர்	வெல்லுகின்ற குணங்களையுடைய
கோவிந்தா	கண்ணபிரானே!
உன் தன்னை	
பாடி	(வாயாரப்) பாடி
பறைகொண்டு	(உன்னிடத்து யாம் வேண்டுகின்ற) பேற்றைப் பெற்று
யாம் பெறு சம்மானம்	(பின்னும்) நாங்கள் பெறும்படியான ஸம்மாநமாவது;
நாடு புகழும் பரிசினால்	நாட்டார் புகழும்படியாக
சூடகம்	(கையிலணியும் ஆபரணமான) சூடகங்களும
தோள் வளை	தோள்வளைகளும்
தோடு	(காதுக்கிடும் ஆபரணமான) தோடும்
செவிப் பூ	கர்ணப்பூவும்
பாடகம்	பாதகடகமும்
என்றனைய பல் கலனும்	என்று சொல்லப்படும் இவ்வாபரணங்கள் போன்ற மற்றும் பல ஆபரணங்களும் (உன்னாலும் நப்பின்னைப் பிராட்டியினாலும் பூட்டப்பட

	யாம் நன்ருக அணிவோம்—,
ஆடை	சேலைகளை
உடுப்போம்	(நீ உடுத்த) உடுத்துக் கொள்வோம் ;
அதன் பின்னே	அதற்குப் பின்பு
பால் சோறு	பாற்சோருனது [க்ஷீராந்நம்]
மூட	மறையும்படியாக
நெய் பெய்து	நெய் பரிமாறி
முழங்கை வழி வார	முழங்கையால் வழியும்படியாக (உண்டு)
கூடி இருந்து	(நீயும் நாங்களுமாகக்) கூடியிருந்து
குளிர்ந்து	குளிரவேணும் ;
	ஏல் ஓர் எம் பாவாய் !—.

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் சங்குகளையும் பறைகளையும் பல்லாண்டிசைப்பாரையும் கோல விளக்கையும் கொடியையும் விதானத்தையும் அருளவேண்டுமென்று அபேக்ஷித்த ஆயர்மாதரை நோக்கிக் கண்ணபிரான், "பெண்காள்! நம்மோடு ஒத்த ஈச்வரனொருவனுண்டாகிலன்றே நம் பாஞ்சஜந்யத்தோடு ஒத்ததொரு சங்கு உண்டாவது ; அன்றியும் 'சங்கங்கள்' என்று பல சங்குகள் வேணுமென்னு நின்றீர்கள் ; ஒன்றரை தேடினுமாகிலும் பாஞ்சஜந்யத்தோடொத்த பல சங்குகள் கிடையாவே ; நம் பாஞ்சஜந்யத்தையும், *புள்ளரையன் கோயில் வெள்ளை விளி சங்கையும், *ஆநிரையினம் மீளக்குறித்த சங்கத்தையும் தருகிறேன், கொள்ளுங்கள் ; இனி, 'பறை' என்றீர்களாகில் ; நாம் உலகளந்தபோது ஜாம்பவான் நம் ஜயம் சாற்றின பறையைத் தருகிறேன் ; 'பெரும்பறை' என்றீர்களாகில், நாம் இலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதபோது நம் ஜயஞ்சாற்றினதொரு பறையுண்டு ; அதனைத் தருகிறேன் ; அதற்குமேல் 'சாலப் பெரும்பறை' என்கிறீர்களாகில், மிகவும் பெரிதான பறையாவது—*நாம் பாரோர்களெல்லாம் மகிழப்பறை கறங்கக் குடமாடுகிறபோது நம் அரையிலே கட்டியாடினதொரு பறையுண்டு ; அதனைத் தருகிறேன், கொள்ளுங்கள் ; பல்லாண்டு பாடுகைக்கு உங்களுக்குப் பெரியாழ்வாருண்டு ; அவரைப்போலே 'அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றி ஆயிரம் பல்லாண்டு' என்று உங்களையும் நம்மையுஞ் சேர்த்துக் காப்பிடுகையன்றியே "பொலிக பொலிக பொலிக!' என்று உங்களுக்கே காப்பிடும் நம்மாழ்வாரையுங் கொண்டுபோங்கள் ; இனி, கோலவிளக்குக்காக உபயப்பிரகாசிகையான நப்பின்னையைக் கொள்ளுங்கள் ; அதற்குமேல் கொடி வேணுமாகில் "கருளக்கொடி யொன்றுடையீர்" என்று நீங்கள் சொல்லும் பெரிய திருவடியைக்கொண்டுபோங்கள், அதற்குமேல் விதானம் வேணுமாகில், நாம் மதுரையில் நின்றும் இச்சேரிக்கு வரும்போது நம்மேல் மழைத்துளி விழாதபடி *தொடுத்து மேல்விதானமாய் வந்த நம் அனந்தனைக் கொண்டுபோங்கள் ; இவ்வளவேயன்றே நான் உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவது" என்ன ;

இதுகேட்ட பெண்கள், "பிரானே! மார்கழி நீராடப்போம்போதைக்கு வேண்டியவை இவை ; நோன்பு நோற்றுத் தலைக்கட்டினபின்பு நாங்கள் உன்னிடத்துப் பெறவேண்டிய பல பஹுமானவிசேஷங்களுள ; அவற்றையும் நாங்கள் பெற்று மகிழும்படி அருள்புரியவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கும் பாசுரம், இது.

"கூடாரை வெல்லுஞ் சீர்க்கோவிந்தா !" என்னும் விளி—கூடுமவர்கட்குத் தோற்று நிற்குமவனே ! என்ற கருத்தை உளப்படுத்தும். ஆச்ரிதர் திறத்திலே எல்லாப்படிகளாலும் பரதந்த்ரனு யிருப்பவனே ! என்கை, ராமாவதாரத்திலே

தன்னோடுகூடின ஸுக்ரீவ மஹாராஜர்க்குப் பரவசப்பட்டு வழியல்லாவழியில் வாலியை வதைசெய்தமையும், கிருஷ்ணாவதாரத்தில் பாண்டவர்க்குப் பரவசப் பட்டுப் பொய் சொல்லியும் கபடங்கள் செய்தும் நூற்றுவரை முடித்தமையும் முதலானவை இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும்; இவையெல்லாம் ஆச்ரிதர்க்குத் தோற்றுச்செய்யுஞ் செயல்களிறே. இப்போது இவர்கள் இங்ஙனே விளித்தற் குக் காரணம் யாதெனில்; நீ எங்களுடைய மழலைச்சொற்களுக்குத் தோற்று, நாங்கள் வேண்டினபடியே பறை முதலியவற்றை யெல்லாம் தந்தருளினவ னல்லையோ? என்னுங் கருத்தைக் காட்டுதற்கென்க.

[உன்றன்னை இத்யாதி]—இப்படிப்பட்ட உன்னை நாங்கள் நெடுநாள்பட்ட துயரமெல்லாந் தீரப்பாடி, அப்பாட்டினால் தோற்ற உன்னிடத்துப் பறையைப் பெற்று, மேலும் பெறவேண்டிய பரிசுகள் பல உள; அவற்றையும் நீ குறை யறப் பெறுவிக்க வேணுமென்கிறார்கள்.

நாடு புகழும் பரிசினால்—நெடுநாளாக நாங்கள் எல்லாரும்பட்ட அவமானம் மறக்கும்படியாக, 'ஆ! பெண்கள் கண்ணபிரானைக் குறித்து நோன்பு நோற் றுப் பேறுபெற்றபடி என்னே!' என்று அனைவரும் கொண்டாடும்படி நீ எம்மை பஹுமானிக்க வேணுமென்றபடி.

பஹுமானிக்க வேண்டியபடியைக் கூறுகின்றனர், சூடகமே என்று தொடங்கி.

பாடகம்—பாதகடகமென்னும் வடசொற் சிதைவு. இன்னவை என்று எடுத்துக் கூறப்பட்ட இவ்வாபரணங்களையும் இவைபோல்வன மற்றும் பல ஆபரணங்களையும் நீ உன் கையால் எங்களுக்குப் பூட்ட, நாங்கள் அணிந்தோ மாகவேணும்; அங்ஙனமே ஆடைகளையும் நீ உன் கையால் எங்களுக்கு உடுத்த நாம் உடுத்தோமாக வேணுமென்கிறார்கள்.

[பாற்சோறு இத்யாதி] "வையத்து வாழ்வீர்காள்" என்ற பாட்டில் "நெய் யுண்ணோம் பாலுண்ணோம்" என்று பிரதிஜ்ஞை பண்ணின இவர்கள் இன்று நோன்பு நோற்று முடிக்கையாலே உணவை வேண்டுகின்றன ரென்க. இன்றள வும் ஆய்ச்சிகள் உணவைத் தவிர்ந்திருக்கின்றனரே! என்று கண்ணபிரான் றானும் உண்ணாதிருந்தமையால் ஊரில் நெய்பால் அளவற்றுக் கிடக்குமாதலால் "பாற் சோறு மூட நெய் பெய்து முழங்கை வழிவார" என்கிறார்கள்.

"கூடியிருந்து குளிர்ந்து" என்கையாலே, பசி தீருகைக்காக உண்ண வேண்டுகிறதன்று, பிரிந்துபட்ட துயரமெல்லாம் தீருமாறு எல்லாருங் கூடிக் களித்திருக்கை உத்தேச்ய மென்பது போதரும். .... (27)

கறவைகள் பின்சென்று கானஞ்சேர்ந் துண்போம்*
அறிவொன்று மில்லாத வாய்க்குலத்து* உன்றன்னைப்
பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்*
குறைவொன்று மில்லாத கோவிந்தா* உன்றன்னோ

டுறவேல் நமக்கிங் கொழிக்க வொழியாது*
அறியாத பிள்ளைகளோ மன்பினால்* உன்றன்னைச்
சிறுபே ரழைத்தனவுஞ் சீறி யருளாதே*
இறைவாநீ தாராய் பறையேலோ ரெம்பாவாய். 28

குறைவு ஒன்றும் இல்லாத கோவிந்தா ;—
யாம — நாங்கள்
கறவைகள் பின் சென்று — பசுக்களின் பின்னே போய்
கானம் சேர்ந்து — காடு சேர்ந்து
உண்போம் — சரீரபோஷணமே பண்ணித் திரியுமவர்களாயும்,
அறிவு ஒன்றும் இல்லாத — சிறிதளவும் அறிவில்லாத
ஆய் குலத்து — இடைக்குலத்தில்
உன் தன்னை — உன்னை
பிறவி பெறும் தனை புண்ணியம் உடையோம் — (ஸஜாதீயனைப்) பெறுவதற்குத் தக்க புண்ணியமுடையவர்களாயுமிரா நின்றோம்,
இறைவா — ஸ்வாமியான கண்ணபிரானே !
உன் தன்னோடு உறவு — உன்னோடு (எங்களுக்குண்டான) உறவானது
இங்கு நமக்கு ஒழிக்க ஒழியாது — இங்கு உன்னாலும் எம்மாலும் ஒழிக்க ஒழியமாட்டாது,
அறியாத பிள்ளைகளோம் — (லோகமரியாதை ஒன்றும்) அறியாத சிறு பெண்களான நாங்கள்
உன் தன்னை — உன்னை
அன்பினால் — ப்ரீதியினாலே
சிறு பேர் அழைத்தனவும் — சிறிய பேராலே (நாங்கள்) அழைத்ததைக் குறித்தும்
நீ — (ஆச்ரிதவத்ஸலனான) நீ
சீறி அருளாதே — கோபித்தருளாமல்
பறை தாராய் — பறை தந்தருள வேணும்;
ஏல் ஓர் எம் பாவாய் !—.

* * *-“மார்கழி நீராடுவான்” என்று நோன்பை ப்ரஸ்தாவித்து, அந்நோன்புக்கு உபகரணங்களான சங்கு முதலியவற்றையும், நோன்பு தலைக்கட்டின பின்னர் அலங்கரித்துக்கொள்ளுதற்கு உபகரணமான ஆடை ஆபரணங்களையும், ப்ரீதி பரீவாஹமாகக் கூடிக்குளிர்ந்து பாற்சோறுண்கையையும் கீழிரண்டு பாட்டாலும் அபேக்ஷித்த ஆய்ச்சிகளை நோக்கிக் கண்ணபிரான், ‘பெண்காள்! உங்களுடைய கருத்து இவ்வளவென்று எனக்குத் தோற்றவில்லை; நீங்கள் இப்போது அபேக்ஷித்தவற்றையும், இன்னுஞ் சில அபேக்ஷித்தால் அவற்றையும் நான் தரவேண்டில் உங்களுடைய நிலைமையை அறிந்து தரவேண்டியிரா நின்றது; பேறு உங்களதான பின்பு நீங்களும் சிறிது முயற்சியுடையீர்களாயிருக்க வேண்டும்; அதுக்குடலாக நீங்கள் அநுஷ்டித்த உபாயமேதேனுமுண்டோ?’ என்று கேட்டருள, அதுகேட்ட ஆய்ச்சிகள், ‘பிரானே! எங்கள் நிலைமையை நீ தான் நேரே கண்ணால் காண்கிறிலையோ? அறிவிலிகளான நாங்கள் எடுத்துக் கூறவேண்டும்படி நீ உணராத தொன்றுண்டோ? எங்கள் நிலைமையை நன்கு உணரா நின்ற நீ “நீங்களனுட்டித்த உபாய மேதேனுமுண்டோ?” என வினவியது மிக அற்புதமாயிருந்ததீ!’ என்று தங்கள் ஸ்வரூபமிருக்கும்படியை அறிவித்து, “இவ்விடைப்பெண்கள் கேவலம் தயா விஷயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி நீ எங்கள் காரியம் செய்தருளவேணும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்யும் பாசுரம,

“போற்றி யாம் வந்தோம்”, “செங்கண் சிறுச் சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ?”, “உன்னை அருத்தித்து வந்தோம்” என்றிவை முதலான பாசுரங்களினால் ஆய்ச்சிகள் தங்களுக்குள்ள ப்ராப்யருசியை வெளியிட்டனர்; அந்த

ப்ராப்யத்தைப் பெறுகைக்கு உடலாகத் தங்களுடைய ஆகிஞ்சந்யத்தையும் அவனுடைய உபாயத்வத்தையும் வெளியிடுகின்றனர், இப்பாட்டில்.

இவர்கள்—கீழ் "யாம்வந்த காரிய மாராய்ந்தருள்" என்றவாறே அவன் அதனை ஆராயாமல் 'இவர்கள் நெஞ்சில் ஸாதநாம்சமாய்க்கிடப்பன ஏதேனுஞ் சில உண்டோ?' என்று ஆராயத்தொடங்க, அதையறிந்த ஆய்ச்சிகள் 'நாயனே! நின்னருளே புரிந்திருக்கிற எங்கள் பக்கலில் எடுத்துக் கழிக்கலாம் படியும் சில உபாயங்களுளவென் றிருந்தாயோ?' 'இரங்கு' என்றும், 'அருள்' என்றும் நாங்கள் அபேக்ஷித்த அருளுக்கு ப்ரதிபந்தகமாக எங்கள் திறத்தில் ஸாதநாம்சமொன்று மில்லையென்று ஸர்வஜ்ஞனறிய அறிவிக்கிறார்கள்.

ஸாத்யோபாயங்களை ஒழித்து ஸித்தோபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கு மதிகாரிகளுக்குப் பேற்றுக்குக் கைம்முதலாயிருப்பதொரு நற்கருமமில்லை யென்கையும், மேலும் யோக்யதை இல்லை யென்கைக்காகத் தங்களுடைய அபகர்ஷத்தை அநுஸந்திக்கையும், மூலஸுக்ருதமான ஈச்வரனுடைய குணபூர்த்தியை அநுஸந்திக்கையும், ஸம்பந்தத்தை உணருகையும், பூர்வாபராதங்களுக்கு க்ஷாமணம் பண்ணுகையும், உபாயபூதனை ஈச்வரன் பக்கலிலே உபேயத்தை அபேக்ஷிக்கையுமாகிற இவை ஆறும் அதிகார அங்கங்களாதலால் இப்பாட்டில் இவ்வாறும் வெளியிடப்படுகின்றன;

(1) முதலடியில்—பசுக்களின் பின்னேபோய்த் திரிந்து சரீரபோஷணம் பண்ணுமவர்களாயிரா நின்றோமென்கையாலே தங்களிடத்தில் நற்கருமமொன்று மில்லாமையும்,

(2) இரண்டாமடியில்—"அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்து" என்கையாலே, மேலும் யோக்யதையில்லை யென்கைக்காகத் தங்களுடைய அபகர்ஷாநுஸந்தாநமும்,

(3) நான்காமடியில்—"குறையொன்றுமில்லாத கோவிந்தா!" என்கையாலே, மூலஸுக்ருதமான ஈச்வரனுடைய குணபூர்த்தியின் அநுஸந்தாநமும்,

(4) ஐந்தாமடியில்—"உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது" என்கையாலே, ஸம்பந்த வுணர்ச்சியும்,

(5) ஏழாமடியில்—"சீறியருளாதே" என்கையாலே, பூர்வாபராதங்களுக்கு க்ஷாமணமும்,

(6) எட்டாமடியில்—"இறைவா நீ தாராய் பறை" என்கையாலே, உபேயாபேக்ஷையும் விளங்கா நின்றமை காண்க.

"குறை வொன்றுமில்லாத கோவிந்தா!" என்றது—உனக்கொரு குறையுண்டாகிலன்றோ எங்களுக்கொரு குறையுண்டாவது என்ற கருத்தைக் காட்டும். **கோவிந்தா:**—நித்யஸூரிகளுடைய ஓலக்கத்திலே அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருக்குமிருப்பைத் தவிர்ந்து இடைச்சேரியிற் பசுமேய்க்கப் பிறந்தது குறைவாளரான எங்களை நிறைவாளராக்கவன்றோ வென்கை.

இங்குச் "சிறுபேர்" என்றது நாராயண நாமத்தை யென்பர்; இந்திரன் வந்து கண்ணபிரானுக்குக் கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணின பின்பு, அவனை நாரா

யணனென்கை குற்றமிறே. ஒருவன் முடிசூடப்பெற்ற பின்னர், அவனை முன்னைப் பெயரிட்டழைக்கைக்கு மேற்பட்ட குற்றமுண்டோ?

அழைத்தன—'நாராயணன்' என்று ஒருகாற் சொல்லி நில்லாமல், "நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்" என்றும், "நாற்றத்துழாய்முடி நாராயணன்" என்றும், "நாராயணன் மூர்த்தி" என்றும் பலகாற் சொன்னமையால், 'அழைத்தன' என்று பன்மையாகக் கூறப்பட்டது.

"உன்றன்னை—அழைத்தனவும்" என்ற உம்மைக்குக் கருத்து—நாங்கள் எங்களுக்குள்ளே ஸ்நேஹபாரவச்யத்தாலே "பேய்ப்பெண்ணே!, ஊமையோ?, செவிடோ?, நாணாதாய், பண்டேயுன்வாயறிதும்" என்று பலவாறாகச் சொல்லிக் கொண்டவைகளையும் பொறுத்தருள வேணுமென்பதாம்.

இங்ஙன் 'பொறுத்தருளவேணும்' என்று ப்ரார்த்தித்த பெண்டிரை நோக்கிக் கண்ணபிரான், 'நம்மாலே பேரும்படியான உறவு நம்மோடு உண்டாகிலும், குற்றத்தைப் பொறுக்கவேணுமென்றாலும் பலனை அநுபவிக்குமவர்கள் நீங்களான பின்பு, நீங்களும் ஏதாவதொன்று செய்ததாக வேண்டாவோ? வ்யாஜமாத்ரமாகிலும் வேணுமே; 'இவர்கள் இன்னது செய்தார்கள், இவன் இன்னது செய்தான்' என்று நாட்டார்க்குச் சொல்லுகைக்கு ஒரு ஆலம்பநம் வேண்டுமே!' என்ன; அதுகேட்ட ஆய்ச்சிகள், 'எதிர்த்தலையில் ஒன்றையும் எதிர்பாராமல் நீ காரியஞ் செய்தால் உன்னை விலக்குகைக்கு உரியாருண்டோ?' என்னுங் கருத்துப்பட 'இறைவா' என்று விளிக்கிறார்கள். .... (28)

சிற்றஞ் சிறுகாலே வந்துன்னைச் சேவித்து* உன்
பொற்றா மரையடியே போற்றும் பொருள்கேளாய்*
பெற்றம்மேய்த் துண்ணுங் குலத்திற் பிறந்(து)நீ*
குற்றேவ லெங்களைக் கொள்ளாமற் போகாது*
இற்றைப் பறைகொள்வா னன்றுகாண் கோவிந்தா*
எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கும்* உன்றன்னோடு
உற்றோமே யாவோ முனக்கேநா மாட்செய்வோம்*
மற்றைநங் காமங்கள் மாற்றேலோ ரெம்பாவாய். 29

கோவிந்தா	கண்ணபிரானே !	எங்களை	எங்களிடத்தில்
சிற்றம் சிறு காலே	விடி காலத்திலே	குற்றேவல்	அந்தரங்க கைங்கரியத்தை
வந்து	(இவ்விடத்தேற) வந்து	கொள்ளாமல் போகாது	திருவுள்ளம் பற்றுதொழிய வொண்ணாது;
உன்னை சேவித்து	உன்னைத் தெண்டனிட்டு	இற்றை பறை கொள்வான் அன்று காண்	இன்று கொடுக்கப்படுகிற இப் பறையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக நாங்கள் வந்தோமல்லோம்;
உன் பொன் தாமரை அடி போற்றும் பொருள்	உனது அழகிய திருவடித் தாமரைகளை மங்களாசாஸநம் பண்ணுவதற்குப் பிரயோஜநத்தை		
கேளாய்	கேட்டருள வேணும்:	எற்றைக்கும்	காலமுள்ளவளவும்
பெற்றம் மேய்த்து உண்ணும் குலத்தில் பிறந்த நீ	பசுக்களை மேய்த்து உண்ணும் இடைக்குலத்தில் பிறந்த நீ	ஏழ் ஏழ் பிறவிக்கும்	(உன்னுடைய எவ்வவதாரங்களிலும்
		உன்தன்னோடு	உன்னோடு

உற்றோமே ஆவோம்	உறவு உடையவர்களாகக் கடவோம்;	நம்	எங்களுடைய
உனக்கே	உனக்கு மாத்திரமே	மற்றை காமங்கள்	இதர விஷயவிருப்பங்களை
நாம்	நாங்கள்	மாற்று	தவிர்த்தருள வேணும்;
ஆள் செய்வோம்	அடிமை செய்யக்கடவோம்;		ஏல் ஓர் எம் பாவாய்!—.

* * *—கீழெல்லாம் "பறை, பறை" என்று சொல்லிவந்த ஆய்ச்சிகள் அப்பறையின் பொருளை நிஷ்கர்ஷித்து விண்ணப்பஞ் செய்யும் பாசுரம், இது. 'நாட்டார் இசைகைக்காக 'நோன்பு' என்று ஒன்றை வியாஜமாகக்கொண்டு வந்து புகுந்தோமத்தனை யொழிய, எங்களுக்கு உத்தேச்யம் உன் திருவடிகளில் நித்திய கைங்கரியம் பண்ணுகைதான்; இனி ஒரு நொடிப்பொழுதும் உன்னை விட்டு நாங்கள் பிரிந்தோமாகவொண்ணாது; வேறு ஒருவகையான விருப்பமும் எமக்குப் பிறவாவண்ணம் நீயே அருள்புரியவேணும்' என்று காலைக்கட்டுகிறார்கள்.

சிற்றஞ்சிறுகாலே—அருணோதய காலத்தைக் கூறியவாறு. 'சின்னஞ்சிறுப் பையன், செக்கச் சிவந்த தலை' என்னும் பிரயோகங்களையொக்கும் இப்பிரயோகம். "சிற்றஞ்சிறுகாலே" என்றும் ஓதுவர்.

"**காலைவந்து**" என்னுமல், '**சிறுகாலைவந்து**' என்னுமல், "**சிற்றஞ்சிறு காலைவந்து**" என்றதற்குக் கருத்து—எங்கள் பருவத்தை ஆராய்ந்தால் பொழுது விடிந்து பதினைந்து நாழிகையானாலும் குளிருக்கு அஞ்சிக் குடிலைவிட்டுக் கிளம்ப மாட்டாதாரென்று தோற்ற நிற்க, குளிரை ஒரு பொருளாக நினையாமல் நாங்கள் இத்தனை சிறுகாலையில் வந்தது எவ்வளவு ஆற்றாமையின் கனத்தினாலாகக் கூடுமென்பதை ஸர்வஜ்ஞனை நீயே ஆய்ந்தறிந்துகொள் என்றவாறு.

"**உன் பொற்றாமரையடியே போற்றும் பொருள் கேளாய்**" என்றது—நாங்கள் எதை உத்தேசித்து உன்னைக் காப்பிடுகின்றோமோ அந்த உத்தேசத்தை வெளியிடுகின்றோம், கேட்டருள் என்றபடி. அந்த உத்தேசத்தை வெளியிடுகின்றன, மற்ற அடிகள்.

[**பெற்றம் மேய்த்து** இத்யாதி] நித்யஸூரிகளின் நடுவே ஏழுலகும் தனிக் கோல் செல்ல வீற்றிருக்குமிருப்பைத் தவிர்ந்து இவ்விடைக்குலத்தில் நீ வந்து பிறந்ததற்கு ஒரு பயன் வேண்டாவோ? எங்களிடத்தில் நீ கைங்கரியம் கொள்ளாதொழிவாயாகில் உன்னுடைய இப்பிறவி பயனற்றதாமன்றோ? என்கிறார்கள்.

எங்களை—உருபு மயக்கம்; ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருள் கொள்க. "குற்றேவலெங்களைக் கொள்ளாமற் போகாது" என்றவிடத்தில், "கொம்மை முலைகளிடர்தீரக் கோவிந்தர்க்கோர் குற்றேவல், இம்மைப் பிறவி செய்யாதே இனிப் போய்ச் செய்யுந் தவந்தானென்" என்ற நாச்சியார்திருமொழிப் பாசுரத்தை நினைப்பது.

இப்படி, 'எங்களிடத்தில் நின்று குற்றேவல் கொள்ளவேணும்' என்று வேண்டின ஆய்ச்சிகளை நோக்கிக்கண்ணபிரான், 'பெண்காள்! அது அப்படியே ஆகிறது; அந்தரங்கமாக ஏவிக்கொள்ளுகிறேன்; நீங்கள் மார்கழி நீராட்டத்

திற்கு உபகரணமாகக் கேட்டவற்றைத் தருகிறேன், கொண்டுபோங்கள் என்று ஒரு பறையை எடுத்துவரப் புக்கான்; அதுகண்ட ஆய்ச்சிகள், 'அப்பா! கருத்தறியாமற் செய்கிறாயே; நாங்கள் 'பறை' என்று சொன்னதற்குக் கருத்துரைக்கின்றோம் கேளாய்' என்று உரைக்கத் தொடங்குகின்றனர் "**இற்றைப் பறை**" இத்யாதியால்.

இன்று+பறை, இற்றைப்பறை. இப்போது நீ எடுத்துக்கொடுக்கும் பறை என்றபடி. **கொள்வானன்று**—கொள்வதற்காகவன்று; '**நாங்கள் வந்தது**' என்று சேஷபூரணம் செய்க.

எற்றைக்கும்—என்றைக்கு மென்றபடி. "ஏழேழ் பிறவிக்கும்"—"**தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ**" என்றபடி எம்பெருமானுடைய பிறவி தோறும் ஒக்கப் பிறக்கும் பிராட்டியைப்போலே தாங்களும் ஒக்கப் பிறந்து ஆட்செய்ய நினைக்கிறார்கள்.

["மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று"] இதற்குப் பலபடியாகப் பொருளுரைப்பர்; கைங்கரியத்தில் ஸ்வப்ரயோஜநத்வ புத்தி நடமாடுகையைத் தவர்க்கவேணுமென்ற பொருள் முக்கியம். "ப்ராப்ய விரோதிகழிகையாவது—*மற்றை நங்காமங்கள் மாற்றென்றிருக்கை" என்ற முமுக்ஷுப்படி அருளிச்செயல் அறியத்தக்கது. .... (29)

**வங்கக் கடல்கடைந்த மாதவனைக்கேசவனை*
திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார் சென்றிறைஞ்சி*
அங்கப்பறைகொண்ட வாற்றை *அணிபுதுவைப்
பைங்கமலத் தண்டெரியற் பட்டர்பிரான் கோதை சொன்ன*
சங்கத் தமிழ்மாலை முப்பதுந் தப்பாமே*
இங்கிப் பரிசுரைப்பா ரீரண்டு மால்வரைத்தோள்*
செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால்*
எங்குந் திருவருள் பெற்றின்புறுவ ரெம்பாவாய்*. 30

வங்கம் கடல்	கப்பல்களையுடைய (திருப்பாற்) கடலை	அணி புதுவை	அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் (திருவவதரித்த)
கடைந்த மாதவனை	(தேவர்களுக்காகக்)கடைந்த ச்ரிய:பதியான	பை கமலம் தண் தெரியல் பட்டர் பிரான்	பசுமை பொருந்திய தாமரை மலர்களினாலான குளிர்ந்த மாலையையுடைய பெரியாழ்வாருடைய (திருமகளான)
கேசவனை	கண்ணபிரானை	கோதை	ஆண்டாள்
திங்கள் திருமுகத்து சேயிழையார்	சந்திரன் போன்ற அழகிய முகத்தையும் செவ்விய ஆபரணங்களையுமுடை ஆய்ச்சிகள்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
சென்று	அடைந்து	சங்கம் தமிழ் மாலை முப்பதும்	திரள் திரளாக அநுபவிக்க வேண்டிய தமிழ்மாலையாகிய இம் முப்பது பாசுரங்களையும்
இறைஞ்சி	வணங்கி	தப்பாமே	தப்பாமல்
அங்கு	அத்திருவாய்ப்பாடியில்	இங்கு	இந்நிலத்தில்
பறை கொண்ட அ ஆற்றை	(தங்கள்) புருஷார்த்தத்தைப் பெற்ற அந்த வ்ருத்தாந்தத்தை	இ பரிசு	இவ்வண்ணமே

உரைப்பார்	ஓதுமவர்கள்	திருமாலால்	ச்ரிய:பதியுமான எம்பெருமானாலே
ஈர் இரண்டு மால் வரை தோள்	பெரிய மலைபோன்ற நான்கு திருத்தோள்களையுடையவனும்,	எங்கும்	எவ்விடத்தும்
செம்கண் திரு முகத்து	சிவந்த திருக்கண்களையுடைய திருமுகத்தையுடையனும்	திரு அருள் பெற்று	(அவனுடைய) க்ருபையைப் பெற்று
செல்வம்	ஐச்வர்யத்தையுடையனும்	இன்புறுவர்	ப்ரஹ்மாநந்தசாலிகளாவர்.
			எம் பாவாய் !—.

* * *—முதற்பாட்டில், காலத்தையும், அதிகாரிகளையும், காரியத்தைத் தலைக்கட்டுவிக்குங் கிருஷ்ணனையுங் கொண்டாடிக்கொண்டு நோன்பில் முயன்று இரண்டாம் பாட்டில், நோன்புக்கு அங்கமாகச் செய்யவேண்டியவற்றையும் தவிரவேண்டியவற்றையும் விவேகித்து, மூன்றும்பாட்டில், தாம் தமக்கு இனிதாக நோன்பு நோற்க அனுமதி பண்ணின நாட்டார்க்கு ஆநுஷங்கிகமாக வர்ஷரூபமான பலன் ஸித்திக்குமென்று சொல்லி, நான்காம் பாட்டில் வர்ஷதேவதையான பர்ஜந்யனை அழைத்து நாடெங்கும் மழை பெய்ய நியமித்து, ஐந்தாம் பாட்டில், தாங்கள் தொடங்குகிற நோன்புக்கு ப்ரதி பந்தகமான பாவங்கள் எம்பெருமானை நாம் வாயினாற்பாடி மனத்தினாற் சிந்திக்கில் தன்னடையே கழியும் என்றறுதியிட்டு, தாங்கள் உத்தேசித்த காரியத்தில் பாகவத ஸமுதாய மனைத்தையும் அந்வயிப்பிக்க விரும்பி ஆறுவது பாட்டுத் தொடங்கிப் பதினைந்தாம் பாட்டளவுமுள்ள பத்துப் பாசுரங்களாலே தங்களோடொத்த பருவத்தினரான பெண்களனைவரையு முணர்த்தி, பின்பு எல்லாருமாகத் திரண்டு நந்தகோபர் திருமாளிகையேறப் புகுந்து, பதினாறும் பாட்டில், திருவாசல் காக்கும் முதலியை எழுப்பி, பதினேழாம் பாட்டில், ஸ்ரீநந்தகோபர், யசோதைப் பிராட்டி, கண்ணபிரான், நம்பி மூத்த பிரான் இவர்களைச் சொல்லும் முறைகள் வழுவாமற் சொல்லி எழுப்பி, பதினெட்டாம் பாட்டில், நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பலவாறுகப் புகழ்ந்து எழுப்பி, பத்தொன்பதாம் பாட்டிலும், இருபதாம் பாட்டிலும், கண்ணபிரானையும், நப்பின்னைப் பிராட்டியையுஞ் சேரவுணர்த்தி, இருபத்தோராம் பாட்டிலும், இருபத்திரண்டாம் பாட்டிலும், தாங்கள் குணங்களுக்குத் தோற்று வந்தபடியையும், அபிமாநங் குலைந்து வந்தபடியையும் கடாக்ஷமே தாரகமாக வந்தபடியையும் கண்ணபிரான் ஸந்நிதியில் விண்ணப்பஞ்செய்து, இருபத்து மூன்றும் பாட்டில், தங்களுக்காகப் புறப்பட்டுச் சீரிய சிங்காசனத்தில் ஆஸ்தாநங் கொண்டருளவேணுமென்று பிரார்த்தித்து, இருபத்துநான்காம் பாட்டில், அவ்வாஸ்தாநத்திற்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணி, இருபத்தைந்தாம் பாட்டில், தாங்கள் அர்த்திகளாய் வந்தமையை விண்ணப்பஞ்செய்து, இருபத்தாறும் பாட்டில், நோன்புக்கு உரிய உபகரணங்கள் இன்னவை இன்னவை யென்று சொல்லி அபேக்ஷித்து, இருபத்தேழாம் பாட்டில் நோன்பு நோற்றுத் தலைக்கட்டியபின் பெறவேண்டும் ஸம்மானங்களை அபேக்ஷித்து, இருபத்தெட்டாம் பாட்டில், தங்கள் நினைவிலுள்ளவையும் பலிக்கும்படி தங்கள் சிறுமையையும் அவன் பெருமையையும் அவனோடுள்ள உறவையுஞ் சொல்லிக்கொண்டு பிழைகளைப் பொறுத்தருளவேண்டி, இருபத்தொன்பதாம் பாட்டில், தங்களுடைய உத்தேச்யத்தை வெளிப்படையாகக் கூறி, இக்கருத்தை நீ நிறைவேற்றுதொழிய வொண்ணுதென்று நிர்ப்பந்தித்துப் பிரார்த்திக்க, அவனும் ‘அப்படியே செய்கிறோம்’ என்று தலைதுலுக்கப்பெற்று மநோரதம் தலைக்கட்டப் பெற்றபடியைப் பிற்காலத்தில் அக்கருத்துகுலைமையோடே ஆண்டாள் அருளிச் செய்த இப்பிரபந்

தத்தை ஓதுவார் எம்பெருமானுடைய திருவருட்கு இலக்காகி மகிழப் பெறுவர் என்று நிகமிக்கின்றவாறாகச் செல்லும் பாசுரம், இது.

ஆறாயிரப்படி:—"ஸமகாலத்திலே அநுஷ்டித்தாரோபாதியும், அநந்தர காலத்தில் அநுகரித்தாளோபாதியும் பிற்பட்ட காலத்தில் கற்றார்க்குப் பலிக்குமென்கை. 'கன்றிழந்த தலைநாகு தோல்கன்றைமடுக்க அதுக்கிரங்குமாபோலே ஸ்நேஹிகள் சொன்ன இப்பாசுரங் கொண்டு புகவே அதில்லாத நமக்கும் பலிக்கும்' என்று பட்டர்."

இப்போது இவ்வாய்ச்சிகள் கடல்கடைந்த விருத்தாந்தத்தைக் கூறியதற்குக் கருத்து யாதெனில்; தங்களுக்கு ஆச்ரயணீயன் க்ருஷ்ணனாகையாலும், அந்த ஆச்ரயணம் பலபர்யந்தமாவது பிராட்டி ஸம்பந்தத்தாலாகையாலும், அப்பிராட்டியைப் பெறுகைக்கு அவன் பண்ணின வ்யாபாரம் அம்ருத மதநமாகையாலும் அத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். அன்றி, ப்ரயோஜநாந்தர பரரான தேவர்கட்காகத் தன் உடம்பு நோவக் காரியஞ் செய்தவன் அநந்யப்ரயோஜனைகளான தங்களுடைய மநோரதத்தைத் தலைக்கட்டுவியாதொழியான் என்பதைப் புலப்படுத்துவதற்காகவுமாம்.

ஆச்ரயித்த அதிகாரிகளின் வைலக்ஷண்யஞ் சொல்லுகிறது—இரண்டாமடியில். "திங்கள் திருமுகத்து" என்று அவர்களுடைய ஸகல கலாபூர்த்தியும், "சேயிழையார்" என்று ஞான விரக்தி பூஷணமுடைமையுங் கூறியவாறு.

"அப்பறைகொண்டவாற்றை"—பறைகொண்ட அவ்வாற்றை; பறைக்கு முன்புள்ள அகரச்சுட்டு—ஆற்றை என்பதனோடு கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. அன்றியே, [அப்பறை]—நாட்டார்க்காகச் சொன்ன பறையைக் கழித்து, "எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னோடுற்றோமே யாவோம்" என்று சொன்ன பறையை என்றுமுரைக்கலாம்.

பொன்னும் முத்தும் மாணிக்கமுமிட்டுச் செய்த ஆபரணம் போலே நாய்ச்சியாரும் பெரியாழ்வாரும் வடபெருங் கோயிலுடையானுமான தேசமாதலால் "அணி புதுவை" எனப்பட்டது. பைங்கமலத்தண்தெரியல்....அந்தணர்க்குத் தாமரைமாலை அணியுமாறு கூறப்பட்டுள்ளமை உணர்க. பட்டர்பிரான்—ப்ராஹ்மணர்க்கு உபகாரகர்; பெரியாழ்வார் வேதார்த்தங்களை ராஜகோஷ்டியில் உபந்யஸித்துப் பரதத்வ நிர்ணயம் செய்தருளினராதலால், வேதத்தையே செல்வமாகவுடைய அந்தணர்கட்கு உபகாரகராயினர். அன்றியே, "மறை நான்கு முன்னோதிய பட்டனை" என்று திருமங்கையாழ்வார் எம்பெருமானைப் பட்டனாக அருளிச்செய்துள்ளமையாலும், பெரியாழ்வார் தம்முடைய பெண்ணான கோதையை எம்பெருமானுக்கு மணம் புணர்வித்து உபகரித்தமையாலும், இக்காரணம்பற்றிப் பட்டர்பிரானெனப்பட்டாரெனக் கொள்ளுதலும் ஏற்கும்.

கோதை—கோதா என்னும் வடசொல் விகாரம்; ஸ்ரீஸூக்திகளைத் தந்தவள் என்று அதன் பொருள். சொன்ன—கோபிமாருடைய அவஸ்தையை அடைந்து சொன்ன என்றபடி.

[சங்கத் தமிழ்மாலை] சங்கம்—ஸங்கமென்ற வடசொற்றிரிபு; கூட்டமென்று பொருள். "சங்கமிருப்பார்போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்" என்றபடி—பஞ்சலக்ஷங்குடிற் பெண்கள் திரள் திரளாக அநுபவித்ததுபோல, பக்தபாகவதர்கள் திரள்திரளாக அநுபவிக்க வேண்டும் ப்ரபந்தமென்று தாற்பரியம்.

[தப்பாமே]—முப்பது பாட்டில் ஒரு பாட்டும் நழுவாமல் என்கை. விலை யில்லா மணிகளினாற் செய்த ஏகாவளியில் ஒரு மணி நழுவினாலும் நெடும்பாழா மன்றோ ?

[இப்பரிசுரைப்பார்]—திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுக்குக் கிருஷ்ண ஸம காலமாகையாலே க்ருஷ்ண ஸாக்ஷாத்காரங்கிடைத்தது; அந்த ஸாக்ஷாத் காரத்தைப் பிற்காலத்தில் ஆண்டாள் அநுகரித்துப் பெற்றாள்; அவளிலும் பிற் பட்டவர்கள் அப்பேறு பெறவேண்டில் இப்பாசுரங்களின் உக்திமாத்திரமே போருமென்க.

"விடிவோறே எழுந்திருந்து முப்பது பாட்டையும் அநுஸந்தித்தல், மாட்டிற்றிலனாகில் 'சிற்றஞ்சிறுகாலே' என்கிற பாட்டை அநுஸந்தித்தல், அது வும் மாட்டிற்றிலனாகில் நாம் இருந்த விருப்பை நினைப்பது" என்று பட்டர் அருளிச் செய்வர். "நாம் இருந்த விருப்பை" என்றது—நாம் [பட்டர்] இப் பிரபந்தத்தை அநுஸந்தித்து ஈடுபட்டிருந்த விருப்பை என்றபடி.

ஆக இப்பாட்டில் இப்பிரபந்தங் கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக் கட்டிற்றாயிற்று. இப்பிரபந்தத்தின் பயனைச்சொன்ன இந்தப் பாசுரம்—திரு நாமப்பாட்டென்றும், பலச்ருதி யென்றுஞ் சொல்லப்பெறும். இது ஆண்டாள் தன்னைப் பிறன் போலக் கூறியது; இது ஒரு வகைக் கவிசமயமாதலால் தற் புகழ்ச்சியாகாது; தற்சிறப்புப் பாயிர மெனப்படும்.

இத்திருப்பாவை முப்பது பாட்டும்—வெண்டளையால் வந்த எட்டடி நாற் சீரொரு விகற்பக் கொச்சகக்கலிப்பா. .... (30)

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
இயற்றிய
திருப்பாவை உரை
முற்றிற்று.

— அறிக்கை —

'**திருப்பாவை விசேஷார்த்தவுரை**' என்னும் பெயரால் நாம் வெளியிட் டிருக்கும் விசேஷவுரையையும் இத்துடன் சேர்த்து அநுபவிக்கவேண்டுவது அவசியமாகும். (ப்ர. அ.)